

BURMESE
CLASSIC

စာကွသိုလ်

နေဝင်းအောင်

သိုင်းတုံပွင့်လှိုင် ပလွေသံ

ကျင်း - တုံ အီ စေ့ ဝင်း စိန် - မုလင်း

နေဝင်းသစ်ဇာတ်

စာစဉ်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် (၁၄၆၄/၂၀၀၁)(၁၂)
မူက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် (၇၆/၂၀၀၂) (၁)

၂၀၀၂-ခုနှစ်

အုပ်စု-၄၀၀

စာနံရိုး-၃၂၀

မူတ်းဝေသူ

ဦးညွန့်ဌေး၊ ဇိန့်ယန်းမြိုင်စာပေ

၂၃-အ၊ ဦးကောင်းလမ်း၊

ကြည့်မြင်တိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝံ့နီမိသူ

ဦးလှဆိန်း၊ လှသိန်းဦးပုံနှိပ်တိုက်

၁၂-ဒါနလမ်း၊ သာယာကုန်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မူက်နှာဖုံးခွင့်

ဦးတိုးဝင်း၊ နေလရောင်ပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ်-၉၆၊ ၁၁-လမ်း၊ လမ်းမတော်၊

ရန်ကုန်မြို့။

တက္ကသိုလ်

နေလင်းအောင်

သိုင်းတုံပွင့်လှယ် ပလွေသံ

စာစဉ် (၂)

BURMESE
CLASSIC

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး .... ဒို့ အရေး
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး .... ဒို့ အရေး
 အချုပ်အခြာအာဏာ ကည်တံ့ခိုင်မြဲရေး .... ဒို့ အရေး

စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကွာ
 ရိုးသား ကြိုးစား လုပ်အားဖြင့် နိုင်ငံတည်
 ရပ်ရွာအေးချမ်းစေလို ဥပဒေရိပ်ကိုခို

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏
 ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်ထွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်အဖြစ် ဘက်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

အခန်း (၁၇)

ဝညာရှိ၏ အထင်နှင့်အမြင်

မရဏ ကိုယ်စားလှယ်ပြေးထွက်သွားပြီးသည်နှင့် ဝတ်စုံတစ်ကျိပ်သည် တွင်းတူးသူတူး၊ အလောင်းများကို စုဆောင်းသူနှင့် အလုပ်ချုပ်နေကြသည်။
 နောက်ဆုံး၌ အလောင်းများသာမက အမွှေးတိုင်၊ အမွှေး၊ စည်နှစ်လုံးနှင့် နှဲနှစ်ချောင်းတို့ကိုပါ လက်စသတ် ခြယ်ပစ်လိုက်နိုင်ကြသည်။
 သွေးစက်များ၊ သွေးကွက်များကို မြေလွှာ၍ ဖုံးပစ်ခဲ့ပြီးနောက် ဤနေရာတစ်ခုကို ကြီးမားသောလူသတ်ပုံကြီးဖြစ်ပေါ်ခဲ့ကြောင်း တော်ရုံတန်ရုံ မသိရှိနိုင်တော့ပေ။

အလွန်တရာ ရိုးသားသန့်စင်လှသောသိုင်းသမားကလေး ဆန်ကွမ်းချီအည် အလွန်တရာ ရိုင်းစိုင်းယုတ်မာရက်စက်လှသော မြင်ကွင်းကို ပြတိုင်းတံခါးပေါက်မှ စိတ်မသက်မသာချောင်း၍ကြည့်နေမိ၏။

“သိုင်းလောကဟာ တကယ်ပဲ ကြောက်စရာကောင်းပဲကလေး၊ အဆင့်မြင့်ဆုံးသိုင်းပညာရှင်ကြီးတွေတောင် သူ့ထက်သူ လူစွမ်းကောင်းနဲ့တွေ့ပြီး အသတ်ခံရတယ်၊ အဲဒါစိမ်းနဲ့သိုင်းသမားဟာ မကောင်းဆိုးရွား သိုင်းသမားပဲသူ့ကိုရှင်းပစ်ချင်တယ်ဆိုတာတောင် ငါ့သိုင်းပညာကလေးနဲ့ စာမလုပ်နိုင်မှမဟုတ်ဘူး”

သူစဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ဝတ်ခုံနက် ဝတ်ဆင်သူ လူတစ်ကျိပ်လည်း ပြေးထွက်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။ မြေပြင်ပေါ်၌ မည်မျှဆိုးရွားသော အနိဋ္ဌာရုံကြီးဖြစ်နေစေကာမူ ဩကာသသောကြီးကား သာယာမြဲ လှပမြဲ ရှိနေချေ၏။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်လို ငေးဝိုင်နေသည့် အဘိုးအိုအား လှမ်းကြည့်မိသည်။

အဘိုးအိုသည်လည်း သူ့ ကဲ့သို့ပင် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖြစ်နေတန် တူသည်။

“တကယ်ရက်စက်တဲ့ကောင်ပဲ၊ အားသုံးကို ရက်ရက်စက်စက် အတိပစ်ခဲ့တာပဲ”

ဆန်ကွမ်းချီက....

“ဆရာကြီးပြောတာ ဝတ်စုံအစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားတဲ့သိုင်းသမားကို ပြောတာပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင့်ကိုပြောတာပဲ”

“တိဗက်ဘုန်းကြီးတွေရောဟိုသိုင်းသမားတွေရောသနားစရာ သိပ်ကောင်းတာပဲ”

အဘိုးအိုသည် အလွန်တရာစိတ်ထားနူးညံ့လှသော ဆန်ကွမ်းချီအား တစ်ချက်ငေးကြည့်ပြီး....

“သူ့တပည့်တွေလဲ သနားစရာကောင်းတာပါပဲကွာ”

“ခင်ဗျာ....”

ဆန်ကွမ်းချီ အလွန်အံ့သြသွား၏။

သူက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“အလောင်းတွေအတွက် တွင်းကူးမြေမြှုပ်ရတဲ့ အလုပ်က ပင်ပန်းလှတဲ့အလုပ်မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဒါကတော့ သာမန်လူတွေတောင် လုပ်နိုင်တာပဲ”

ဂ ● လတ္တီဆိုင် နေလင်းဆောင်

အဘိုးအိုက မချီမြီးပြုံးရင်း....

“ဒီအတွက်ပြောတာမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အဲဒီဆယ်ယောက်
စလုံး အသတ်ခံရတာကို ပြောတာပါ”

“ဗျာ....ဘယ်သူက သတ်တာလဲ”

“ဟို....အစိမ်းကောင်စေ့”

“ကျွန်တော်တော့ သတ်တာမမြင်ပါဘူး၊ အစိမ်းရောင်
ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားတဲ့လူ ပြေးထွက်သွားတယ်၊ နောက်ပြီး
လူဆယ်ယောက်ပြေးထွက်သွားတယ်၊ ဘယ်သူက ဘယ်သူ
ကိုမှ မသတ်ပါဘူး”

အဘိုးအိုက အေးအေးစက်စက်ရယ်လိုက်ပြီး....

“သူတို့ မြောက်ဘက်ကို ပြေးထွက်သွားကြတယ်၊ ဒီနေ
ရာနဲ့ ဆယ်မိုင်ခွဲကွာတဲ့ တစ်နေရာရာမှာ အဲဒီ လူတစ်ကျိပ်
အသတ်ခံထားရမှာ သေချာတယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုက တအံ့တံ့သြ မေးလိုက်လေ၏။

“ဆရာကြီး ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

ဆန်ကွမ်းချို မေးရပေမည်။

ဆိုင်း၊ ထွေင့်ချုံ ဝေလွသံ(၂) ● ၉

ဒီဗွစက္က၊ မရဘဲနှင့် ဤအဖြစ်ကို မည်သို့မျှ မမြင်နိုင်ပေ။

အဘိုးအိုက အဝေးတစ်နေရာ၌ လင်းတမျှား ပျံ့နေ
သည်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၏။

“ဟိုမှာတွေ့လား၊ လင်းတတွေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရပါတယ်”

“အဲဒီလင်းတတွေဟာ စောစောက မရှိဘူး၊ ဒီလင်းတ
တွေ ရောက်နေခြင်းက အဲဒီအောက်ဘက်မှာ အလောင်း
ကောင်တွေ ရှိနေတာကို ညွှန်ပြနေတယ်၊ အဲဒီနေရာဟာ
လူတစ်ကျိပ်နဲ့ အစိမ်းကောင် ပြေးထွက်သွားတဲ့ နေရာပဲ၊
အစိမ်းကောင်ဟာ အားလုံးကို နှုတ်ပိတ်ပစ်လိမ့်မယ်”

အဘိုးအိုက အတပ်ဟောလိုက်၏။

ဆန်ကွမ်းချို တွေ့သွားသည်။

သို့သော်....

အဘိုးအိုပြောပြသည့် အချက်များက ဖြစ်နိုင်ကောင်း
သဖြင့် မယုံချီလည်း မဖြစ်တော့ပေ။

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် သွားကြည့်မယ်”

“ငါပြောတာ မယုံလို့လား”

“မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီ အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားတဲ့ သူ ဘယ်လောက်ရက်စက်သလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ။ ဒါနဲ့ဆရာ ကြီး...”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တစ်စုံတစ်ခုကို မေးလိုဟန်ဖြင့် ခကား ဧပြီ၊ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွား၏။

“လူကလေး ဘာမေးချင်လို့လဲ”

“အဲဒီ အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားတဲ့လူရဲ့ မျက်နှာကို ဆရာ ကြီး မြင်ဖို့ကလေးပါ။ သူ ဘယ်သူလဲ ဆရာကြီး”

“သူဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါဘယ်သိမလဲ၊ ဒီလောက်လျှို့ဝှက်ချင်တဲ့ လူဟာ သူ့ကိုမျက်နှာနဲ့ ဘယ်လာပါ့မလဲ”

ဆန်ကွမ်းချို အနေဖြင့် ဆက်မေးရန် အကြောင်း မရှိ တော့ပါ။

* * *

ဤ အတွေးအခေါ်ကောင်းသော အဘိုးကြီး ပြောသမျှ စကားများသည် အားလုံး အမှန်ပင် ဖြစ်ရပါလိမ့်မည်။

သို့သော်...

လူတစ်ကျိပ်၏ အလောင်းများကိုတော့ မျက်မြင် ကိုယ် တွေ တွေ့ချင်သေးသည်။

“ဆရာကြီး... ဝတ်စုံနက်တစ်ကျိပ်ရဲ့ အလောင်းတွေကို သွားကြည့်ပါရစေ”

အဘိုးအိုက သွားကြည့်ဟူသော သဘောဖြင့် လက်ကို ခြောက်ပြလိုက်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ပြတင်းပေါက်မှပင် အောက်သို့ ခုန်ခု သွားလေတော့၏။

အဘိုးအိုသည် တရိပ်ရိပ်ပြေးထွက်သွားသော ဆန်ကွမ်း ချိုကို ကြည့်၍ ငေးမောနေလေ၏။

“အင်း...အင်မတန် ရိုးပြောတဲ့ လူကလေးပဲ၊ သူ့တာ သိုင်းလောကရဲ့လျှို့ဝှက်ဓမ္မလီမူကိုလုံးဝမသိဘူး၊ သိုင်းသမား တိုင်း သူ့လိုစိတ်ထားမျိုး ရှိမယ်ထင်မှတ်နေတာ ဟိုအစိမ်း

၁၂ ● အတ္ထုသိင်္ဂ နေလင်းအောင်

ကောင်ရဲ့ ရက်စက်ပုံတွေကိုကြည့်ပြီး သူ့အဖို့ မယုံနိုင်စရာ ဖြစ်နေပုံရရှာတယ်။ ဩော်...မင်းလိုကလေးမျိုး သိုင်းလောကထဲ ရောက်လာတာကိုက သိုင်းလောကကြီးပဲ ဇောက်ထိုး ပြောင်းပြန် ဖြစ်မလား၊ မင်းဘဝပဲ ဇောက်ထိုး ပြောင်းပြန် ဖြစ်မလား၊ တစ်ခုခု ဖြစ်လာဖို့ မန်လာတာပဲလေ”

အဘိုးအိုသည် ပြတင်းတံခါးကို ကျောခိုင်းလိုက်ကာ သူ၏သေတ္တာနက်ကလေးကို ရင်ထဲပွေ့ပိုက်လျက် ငေးမော တွေးတောနေပြန်တော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဗုရားကျောင်းပျက်နှင့် အတော်ကလေးဝေးသည့် နေရာသို့ ရောက်ရှိနေပေပြီ။

ကျောင်းနှင့်နှစ်မိုင်မျှကွာဝေးသောနေရာသို့ရောက်သော အခါ လင်းတမျှား ဝုန်းခနဲ ထပ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ လေတော့သည်။

“ဟာ”

အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည့် အလောင်းဆယ် လောင်းသည် မြေပြင်ပေါ်၌ ပိုးလိုးပက်လက် လဲကျသေဆုံး နေသည်။

ဆိုင်းထုံဦးလျှ ဝေလွသံ(၂) ● ၁၃

လင်းတမျှားက ထိုးဆွထားသဖြင့် အလောင်းများ ကြည့် မကောင်းတော့ပေ။

“အင်း...ပညာရှိတို့ တွေးတာ ပြေးကြည့်တာထက် မှန် တယ်ဆိုတာ တကယ်ပါပဲလား”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အလောင်းများကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်လျက် တွေးတောငေးမော နေမိလေ၏။

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

အေးစက်စက် ရယ်မောသံသည် ဆန်ကွမ်းချို၏ နောက် ကျောမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သစ်တောကြီးအတွင်း သူတစ်ယောက်တည်းသာရှိသည် ဟု ယူဆနေသော ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ရယ်သံကြောင့် လန့်ဖျပ် သွားလေ၏။

သူ ကဗျာကုယာလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါအစိမ်းရောင် ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသူသည် သူ့အား ခါးထောက်ကြည့် လျက် တဟင်းဟင်း ရယ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရလေ သည်။

၁၄ ● ဆန္ဒသို့မီ နေအင်းအောင်

ထိုလူကား မရဏကိုယ်ဝားလှယ်တည်း။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဤလူနှင့် နဖူးတွေ့ခူးတွေ့ ရင်ဆိုင်တွေ့
ရလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မထင်မှတ်ခဲ့ချေ။

တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်တွေ့ရသောအခါတွင် ထိတ်ခဲ
ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

ကြောက်လန့်ခြင်း မရှိတော့ပါချေ။

မရဏကိုယ်ဝားလှယ်၏ မျက်လုံးများမှာ အကွန်စာရာ
တောက်ပသည်။

ထိုသို့၏ ရုပ်ရည်ကို ဆန်ကွမ်းချီအသေအချာ ကြည့်သည်။
အဘိုးအို ပြောစကားတိုလည်း ကြားယောင်မိသည်။ ဤလူ
ကျိန်းသေ ရုပ်ဖျက်ထားပေလိမ့်မည်။

ထိုလူ ရယ်မောသောအခါ ဖြူစွေးသော သွားများ
သက်ခနဲပေါ်လာ၏။

ဆန်ကွမ်းချီသည် သွားများကိုကြည့်ပြီး ထိုသွားများ
ဖြူစွေးသလောက် ထိုသူ၏စိတ်ထားများဖြူစွေးသန့်ဝင်လျှင်
မည်မျှ ကောင်းလိမ့်မည်နည်းဟု တွေးတော မိလိုက်၏။

ဆိုင်းထုံပွင့်သွယ် ၁၁ လွှဲ (၂) ● ၁၅

ဆန်ကွမ်းချီသည် ထိုလူ၏ ကြီးမား ကျယ်ပြောလှသည့်
သိုင်းပညာကို ခြင်္သေ့ပြေးသုဖြစ်၍ သူ့အနေဖြင့် မည်သို့မျှ
မယှဉ်ပြိုင်နိုင်ကြောင်း သိသည်။

သို့သော်...

ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သည့် တန်ဖာမူအရာကို စိုး ခြံ့ မှု
ပြေဘိ လေသံမှန်မှန်ဖြင့် ဓေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားတတ်သူလဲ၊ တာကြောင့် ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်
နေတာလဲ”

ထိုလူသည် ဆန်ကွမ်းချီ၏အပေးကို မပြောပါ။

တဟင်းတင်း ရယ်ရင်းသာ ရှေ့သို့တစ်လှမ်းချင်း တိုး
တပ်လာနေသည်။

သူ၏ စိတောက်ပြောင် ဝင်းလက်သည့် မျက်လုံးများကမူ
ဆန်ကွမ်းချီ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ တစ်လက်မမျှ မရွေ့လျားဘဲ
ငြိမ်နေသည်။

ဆန်ကွမ်းချီ တဖြည်းဖြည်း ရင်ထိတ်လာ၏။

ထိုလူကို ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်းမှာ ကျောက်တောင်ကို
ဦးခေါင်းနှင့် တိုက်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သူ ကောင်းစွာ
နားလည်၏။

၁၆ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

“ခုကွဲပဲ၊ ဆရာကြီးမပါဘဲ ငါတစ်ယောက်တည်း ထွက်လာတာ မှားပြီ၊ သူ့သိုင်းပညာကို ငါမယှဉ်နိုင်ဘူး၊ ငါသေရတော့မယ်”

သူ့အတွေးမဆုံးမီမှာပင် မရဏကိုယ်စားလှယ်သည် သူ့အနီးသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ရောက်ရှိလာပြီး သူ၏ ခဲဘက်လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖိညှစ် ဆုပ်ကိုင်လာလေတော့၏။

* * *

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိုလူ၏လျင်မြန်မှုကို ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ရသော အခါမှ ပို၍ အံ့သြမိသည်။

ရှောင်တိမ်းချိန် မရအောင် လျင်မြန်လှသည့် ဖမ်းဆီးမှုဖြစ်၍ သူ အံ့သြမည် ဆိုကလည်း အံ့သြလောက်စေသည်။

သို့သော်...

ဆန်ကွမ်းချို ဤမျှမညံ့ပါ။

လွတ်နေသော ညာဘက်လက်ဖြင့် ထိုလူ၏ဦးခေါင်းကို ထိုးလိုက်၏။

ဆိုင်းထုံဥင်လျှံ ဝလွေဆံ(၂) ● ၁၇

ထိုလူက တမျဉ်းမျဉ်း ရယ်ပြီးနောက် ညာဘက်ကို ဖမ်းတိုင်ငြန်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ရေဘဝတစ်ကောင်၏ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံရသော ရေနစ်သူကဲ့သို့ မလှုပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားရတော့သည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တဖြည်းဖြည်း ထုံကျဉ်လာလေသည်။ အဆစ်အမြစ်များ ပြုတ်ထွက်တော့မည်ကဲ့သို့ ခံစားစာရသည်။

“မင်းကများ ငါ့ကို မြန်မေးခွန်း ထုတ်နေရသေးတယ်၊ မင်းကဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီတောထဲ ရောက်နေရတာလဲ...”

ထိုမေးခွန်းကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဆန်ကွမ်းချိုဝေခွဲချ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုလူက အဘယ်ကြောင့် ဤမေးခွန်းကို ထုတ်သနည်း။ ဒီလူက သတ်ချင်လျှင် မိမိသည် လက်ဖျစ်တစ်တွက်အတွင်း သေသွားနိုင်သည်။

“ဟေ့၊ မင်းဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ၊ ငါမှေးတာကြားရဲ့လား”

ထိုလူ၏လေသံက အလွန်တရာ မာဆတ်နေသည်။ ဒေါသ ဖြစ်လာသည့် အရိပ်အယောင်ပေတည်း။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဉာဏ်ရည်ထက်ခြက်သူဖြစ်၍ ချက်ချင်း အဆင်ပြေပြေ ဖြေကြားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က ဒီဆက်မှာ လင်းတတွေ ခဲနေတယ်၊ သွားကြည့်ရအောင် ဆိုလို့ လိုက်လာတာပါ”

ထိုလူက မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ကြည့်ပြီး...

“မင်းကို ခေါ်လာတဲ့ မိတ်ဆွေက ဘယ်မှာလဲ”

“သူ မြောက်ဘက်ကို သွားဦးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ ပါပဲ ခင်ဗျ”

“သူ့နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“နာမည် အပြည့်အစုံသော မအောင်ဝါရနနဲ့ခင်ဗျာ၊ သို့ မျိုးရိုးအမည်ကတော့ အုန်းဖြစ်ပါတယ်”

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဧရာဝတီကြီး အတွင်း၌ တွေ့ဆုံခဲ့ရ သည့် လက်တစ်ဆောင် အဆိပ်အတိုးအိုဟု ခေါ်တွင်သော

အုန်းထန်းယံကို ဖုံးတစ်ဝက်ဖော်တစ်ဝက် ထုတ်ထုတ်ပြလိုက် ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့မှသာ ဤလူ ယုံကြည်ပေလိမ့်မည်။

ဆန်ကွမ်းချီ မှန်းထားသည့်အကွက်ထဲသို့ ထိုလူ တန်းခနဲ ခင်လာသည်။

“အုန်းထန်းယံ၊ ဟား၊ သူ့ကို လက်တစ်ဆောင် အဆိပ် အတိုးအိုလို့လဲ ခေါ်တယ်”

ဆန်ကွမ်းချီ အံ့သြသွားလေဟန် ဟန်ဆောင်လိုက်လေ သည်။

“ဗျာ...ခင်ဗျားနဲ့သိနေသလား၊ အုန်းထန်းယံကဒီလောက် အဆိပ် ကြီးနေသလား”

ဆန်ကွမ်းချီသည် ထိုလူအား လှည့်စားနိုင်ခဲ့ပြီဟု ကျေနပ် ခြင်း ဖြစ်နေလေ၏။

သို့သော်...

အေးစက်စက်ရယ်သံသည် မရကကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သည့် အုန်းထန်းထံမှ တချဉ်းမျဉ်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

၂၀ ● လတ္တီဆိုင်နီလင်းအောင်

“မင်းဟာ လူငယ်သလောက် အင်မတန် လိမ်ညာချင်တာပဲ၊ ငါ့ကိုလိမ်လို့ရမယ်ထင်သလား။”

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဆန်ကွမ်းချို၏ လက်ဝဲလက်ကို ဆွဲ၍ ပြေးလေတော့၏။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ အကြောက်ခံထားရသဖြင့် ထိုလူ ပြေးသလို လိုက်ပြေးရတော့သည်။

သို့သော်....

တကယ်တမ်းအားဖြင့် ထိုလူက သူ့အစား လေထဲ၌ ခုန်၍ ခုန်၍ ဆွဲခေါ်သွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ဖွဲ့ပုံညာအရာ၌တစ်ဖက်ကမ်းခတ်သူဖြစ်ကြောင်း ပါပုံကွမ်းချို ကိုယ်တွေ့သိသွားရတော့သည်။

* * *

ဆန်ကွမ်းချို၏နားထဲ၌ လေတဟူးတူးမြည်နေသည်။

မမြည်ဘဲ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မနေချေ။

ဆိုင်းတုံ့ခွင့်လျှံ ငလွေဆဲ(၂) ● ၂၁

မရဏာကိုယ်စားလှယ် ပြေးသွားသည့် အပြေးနှုန်းမှာ အလွန်တရာ စံတင်ဖွယ် ကောင်းနေသောကြောင့်တည်း။

မကြာမီ ထိုလူသည် တောင်မြင့်တစ်ခုဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း တက်နေကြောင်း ဆန်ကွမ်းချို သိလာရသည်။

“ဘုရားရေ...ဒီလူ ငါ့ကို ဘယ်ခေါ်သွားပါလိမ့်၊ ငါ့အရာကြီးကတော့ ငါ့အတွက် စိတ်ပူနေတော့မှာပဲ၊ ငါ့ကို မသတ်ဘဲ ခုလိုခေါ်လာတာ ထူးတော့ ထူးဆန်းနေတယ်”

* * *

ထိုလူသည် မရပ်မနား ပြေးတက်နေရာမှ တောင်ခုလတ်ကမ်းပါးစွန်းတစ်နေရာ၌ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို အနည်းငယ်လျှော့ပေးပြီး အေးကော်သော လေသံဖြင့်ပြောသည်။

“မင်းကို ငါ့မသတ်ဘဲ ဒီကို ဘာကြောင့် ခေါ်လာတယ် ဆင်သလဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုက ရဲရဲငုံငုံပင် ပြောသည်။

“ခင်ဗျားမှာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဒါတော့ မင်းမှားသွားပြီ”

“အာဖရိတ်လို့လဲ”

“ငါက မင်းကို ငါ့လက်နဲ့မသတ်ချင်လို့ ဒီကို ခေါ်လာတာ၊ တခြား ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါဘူး”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အောက်မှ လေတဟူးဟူး ပင့်တိုက်နေသည့် ချောက်ကမ်းမီး အစွန်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး မရုဏကိုယ်စားလှယ်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားလေ၏။

မရုဏကိုယ်စားလှယ်က ဆက်ပြောသည်။

“မင်းဟာမင်း ဧဟာဒီ အသုရာ ချောက်ကမ်းမီးကြီးထဲ ခုန်ချသွားစမ်းကွာ...”

“မင်းခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အရိုးအဆစ်တွေ စိစိ ညက်ညက် ကြေကုန်မှာတော့ သေချာတယ်၊ ငါ့စိတ်ကူး ပေါ်လာတဲ့အတွက် ငါ့ကို တောင် ရှိခိုးဆိုက်သေးတယ်ကွာ”

တကယ်လို့ ငါကသာ မင်းရဲ့အကြောတွေ ဖျက်ဆီး၊ အရိုးတွေရိုက်ချိုးပစ်ရင် အသုရာချောက်ထဲ ကျတဲ့ ဝေဒနာထက် ဆယ်ဆသာတဲ့ ဝေဒနာကို ခံစားရလိမ့်မယ်၊ ခုတော့ တစ်ခါတည်း ဇီဝိန်ချုပ်သွားတာပေါ့ကွာ”

ဆန်ကွမ်းချို တွေးသည်။

“ဒီလူမာ ငါ့ထက် နှိုင်းပညာ အစာမတန် သာသွန်တယ်၊ ငါ့ကိုလဲ သူ ချုပ်ကိုင်မိထားပြီ၊ သူပြောသလိုနှိပ်စက်နိုင်တာလဲ သေချာတယ်၊ သူပြောတဲ့အတိုင်း ချောက်ထဲခုန်ချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတာက ငါ့အတွက် အကောင်းဆုံးပဲ”

ဤကား သူရဲကောင်းတို့ အဆုံးအဖြတ်တည်း။

သူရဲကောင်းတို့မည်သည့် အကောင်းဆုံး လုပ်နိုင်မည့် အလုပ်တစ်ခုကို ရွေးချယ်ပြီး ထို ရွေး ချယ် ချက် အတိုင်း ထပ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ကြ၏။

သူရဲဘောင်ကြောင့်သူများကဲ့သို့ တွေ့ဝေနေခြင်း မရှိပေ။

“ခင်ဗျားထက်ကို လွတ်လိုက်ပါ”

ထိုလူက အေးစက်စက်ရယ်ပြီး ဆန်ကွမ်းချို၏ လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်၏။

နောက် ချီးကျူးစကား ပြောသည်။

“မင်းဟာ တော်ရုံတန်ရုံ လူငယ်တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မင်းရဲ့အပြုအမူက ပြနေတာပဲ၊ ကောင်းတယ်၊ ဒီလို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ခုန်ချတဲ့အတွက် ငါ့ချီးကျူးစကားပဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိုလူအား လှည့်မကြည့်တော့ပေ။

ချောက်ကမ်းပါးထိပ်၌ သွား၍ ရပ်နေလိုက်၏။

လေက တဟူးဟူးထိုက်နေသဖြင့် သူ၏အနက်ရောင်ဝတ်စုံ သည် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေသည်။

သူ၏ဆံမင်များသည်လည်း လေထဲ၌ လွင့်မျောနေသည်။

ထိုချောက်ကမ်းပါးကြီးသည် တောင်အောက်မှ သစ်တောကြီးကို အပေါ်စီးမှ စိုးမိုးထားရာ ညနေဆည်းဆာ၏ သာယာလှပမှုကို ကြည့်နူးဆွတ်ဖျံ့ဖွယ်ရာ တွေ့မြင်နေရလေ၏။

သို့သော်...

ဆန်ကွမ်းချိုအဖို့မူ ဩကာသအလှကို ခံစားနေနိုင်သည် မဟုတ်ပါ။

သူ၏လက်ဦးဆရာရဲယိပိနှင့် ဒုတိယဆရာ အဘိုးအိုတို့ကို သတိရနေသည်။ သူသည်ဆရာအရှင်နှစ်ပါးကိုလက်အုပ်ချီ၍ ရှိခိုးလိုက်၏။ ရှိခိုးပြီးသောအခါ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည်။ နောက်တစ်လှမ်းတိုးလျှင် ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ အလိုအလျောက် ကျသွားပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ရှေ့ဆက်မတိုးသေးဘဲ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်၏။

အေးစက်သောသက်ဝါးပြင် တစ်ခုသည် သူ့ကျော၌ လာကပ်ကြောင်း ဆန်ကွမ်းချို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူ့နောက်ကျောမှ အေးစိမ့်သောစကားသံလည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဆင်းတော့စေကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ရပ်သွားရတာလဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့လက်ကို ပြန်ခွာလိုက်ပါ၊ ကျုပ်ခုန်ချရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

တမျှန်းမျှန်းရယ်သံကြားရပြီးနောက် သူ့နောက်ကျော
ပြင်မှလက်ဝါး ရုပ်သိမ်းသွားကြောင်း ခံစားသိရှိလိုက်ရ
သည်။

“ကဲ...ကျေနပ်ပြီလား”

“ကျေနပ်ပြီ...ဒီမှာကြည့်”

ဆန်ကွမ်းချီသည် ချောက်ကမ်းပါးအစွန်းမှ ဝေးနိုင်
လမျှဝေးအောင် ခုန်ချလိုက်လေတော့သည်။

သူသည် ဉာဏ်ရှိသောလူငယ်ကလေးဖြစ်၏။ ချောက်ကမ်း
တီးအစွန်းမှ တစ်ထွာတစ်မိုက် ကွာရုံ ခုန်ချလိုက်ပါက
အောက်ခြေကျောက်ဆောင်နှင့်ရှိက်ပြီး မုချသေမည်ဟု သူ
တွက်သည်။ အဝေးသို့ရောက်အောင် လှမ်းခုန်ပါက အောက်
ခြေနှင့် မရှိက်နိုင်။ တောင်ခြေ၌ စမ်းချောင်း သို့မဟုတ်၊
ချောင်းငယ်တစ်ခုခု စီးဆင်းနေပါက ချောင်းထဲ ကျပြီး
အသက်ရှင်နိုင်သည်ဟု တွက်သည်။

သူ့နားထဲ၌ လေတဟူသံကြားနေရသည်။ အောက်
သို့ရောက်ခါနီးလေ အရှိန်နှုန်း ပိုပြန်လာလေခံစားရသည်။

“ငါလေတော့မယ်”

ဆန်ကွမ်းချီသည် မိမိပြင်ပြင် တွေးလိုက်၏။ သူ ကယောင်
ချောက်ချား ဖြစ်နေပါချေ။ အရှိန်ကို အရှိအတိုင်း သူ
သိ၏။

အသုရာ ချောက်ကမ်းပါးဝေါ်မှ ကျလာသူအဖို့ သေရုံမှ
အပ အခြားလွတ်သမ်း မရှိတော့ပြီ။

သိုသော်...

“ငွမ်း...”

ရေပန်းများ ဖွာထွက်သွား၏။

ဆန်ကွမ်းချီ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစိမ့်သွားသည်။ ထိုအေး
စိမ့်မှုကြောင့်ပင် လန်းဆန်းသွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

ဆန်ကွမ်းချီ၏အသက်ကို ဉာဏ်နှင့်ကံတို့ကစောင့်ရှောက်
ခဲ့ပေပြီ။ သူသာ ဉာဏ်မကုဘဲ အစွန်းအဖျားကလေးမှ ကပ်၍
ခုန်ချပါက ဤကဲ့သို့ ရေထဲရောက်မည်မဟုတ်ပေ။ ချောက်
ကမ်းပါး၏ အောက်ခြေနှင့်ရှိက်ပြီး ရေထဲမကျမီ အသက်
ထွက်သွားနိုင်၏။ ယခုမူ အတော်နက်နဲသည့် အကြီးစား
မီးချောင်းအတွင်း တန်းတန်းမတ်မတ်ကျသွားခဲ့ပေသည်။

၂၈ ● ဆန္ဒဆိုလ်နေသင်းအောင်

ရေများ သူ့ပါးစပ်ထဲ ဗလုံးဗထွေး ဝင်လာသောအခါ မှ ကမန်းကတန်း ကူးယက်ရတော့သည်။

ရေပေါ်သို့ ချက်ချင်းပေါ်လာပြီး ကမ်းစပ်သို့ ကူးခတ် ရတော့၏။

သူ့ရေထဲကျစက အေးစိမ့်သည်ဟု ထင်ရသောရေသည် ယခုအခါ သူ့အရိုးများ ကွဲအက်သွားစေတော့မလောက် အကြီးအကျယ် ဝုက္ခပေးလေတော့၏။

“ဘုရားရေ၊ ဟိုလူ သတ်လို့မသေဘဲ သွေးခဲပြီး သေတော့ မှာပါလား”

ဆန်ကွမ်းချီသည် အသေအလဲ ကူးခတ်လိုက်သောအခါမှ ကမ်းစပ်သို့ ရောက်သွား၏။ ရေနံနံလွတ်ရာ ကုန်းမြင့်သို့ ဝမ်းလျားထိုး တက်ပြီးသောအခါတွင် သူသည် မေ့မြော သွားလေတော့၏။

သူ့သတိရသောအခါ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး မူးဝေနေ ကြောင်း သိလာရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၌ မည်းမှောင်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်းတွေ့လိုက်ရသဖြင့် စောင်းကင်သို့ မော့ကြည့် မိသည်။

ခုန်စစ်ကြယ်ပြောင် အမြီးထောင်နေလေပြီ။

ဆိုင်းတုံခွင့်လျှံ ဝေလွသံ(၂) ● ၂၉

“ဪ...သန်းခေါင်အချိန်တောင် ရောက်နေမှကိုး၊ ငါ့ သတိမေ့နေတာ အတော်ကြာပြီပဲ၊ ကံကောင်းလို့ ငါမသေ တာဘဲ”

ဆန်ကွမ်းချီသည် ကြိုးစား၍ မတ်တတ် ထရပ်လိုက်သည်။ သူသည် ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် စတင် ‘လမ်းလျှောက်လေတော့’ အည်။

အမှန်စစ်စစ် ဤစမ်းချောင်းသည် ဤသစ်တောကြီး အတွင်း၌ တစ်ခုတည်း စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် ဤမျှကြီးမားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ချောင်း ငယ်တမျှ ကြီးမားနေခြင်းက ဆန်ကွမ်းချီ၏အသက်ကို ကယ် သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် မှောင်ထဲ၌ပင် အလဲလဲအပြုပြုဖြင့် ဆီးဆက်သည်။

သူ့ရောက်ရှိနေသည့်နေရာမှာကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ဩဇာနက်နေသဖြင့် သူ့အဖို့မသက်သာလှပေ။ သို့သော် ဆန် ကွမ်းချီ ရယ်နေပါသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ အသက်ချမ်းသာရာ ရလိုက်သူ မည်သူမဆို ဆန်ကွမ်းချီကဲ့သို့ပင် ရယ်နေပါလိမ့် မည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ကပ်ကိုင်တည်း ပြီးရင်း အစွမ်းနေ၏။

အင်္ကျီစိမ်းနဲ့လူကတော့ ငါသေပြီလို့ ထင်မှတ်နေမှာပဲ။ သူ့လက်နဲ့မသတ်ဘဲ ငါ့ဘာသာ ချောက်ထဲခုန်ချခိုင်းတာ ငါ့အသက်ရှင်ဖို့ ငါ့ကြမ္မာက ကယ်မလိုက်တာပဲ”

သူသည် ရပ်နားခြင်းမရှိဘဲအားတင်း၍လျှောက်၏။ ထိုသို့ လှုပ်ရှားမှသာ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှသွေးများ လည်ပတ်မှုကောင်း ပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး ဖြစ်လာမည် မဟုတ်ပါလား။

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကြား၌ ကပ်ခံစွာ လျှောက် နေရသော ဆန်ကွမ်းချီသည် ဘုရားကျောင်းပျက်၌ စောင့် နေမည့် အင်္ကျီအိုအား လွန်စွာ သတိရနေသည်။

“အရာကြီးကတော့ ငါ့အတွက်ပြေးသွားပြီလို့ထင်မှာပဲ။ ငါ့ ကယ်လိုဖြစ်တတ်ဆိုတာတော့ အံ့သြစရာပဲ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဤသို့ဖြင့် နှစ်မိုင်ကျော်မျှ ခရီးပေါက်လာခဲ့သည်။ ကောင်းကင်လည်း တဖြည်းဖြည်းလင်းလာသည်။ မကြာမီ အချိန်အတွင်းမှာပင် အရံဧည့်သည်များဖြင့် ပတ်ဝန်း ကျင်ဘဝလုံးကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တွေ့မြင်ခွင့် ရလာ တော့၏။ အခါကြာမှဆန်ကွမ်းချီ အံ့သြတော့သည် အဘယ် ကြောင့်လဲ။ အဘယ် လူရောက်ခဲ့နေသည့်နေရာမှာ အလွန်တရာ

ဦးမားလှသော ရေခွက်သဏ္ဌာန် ချိုင့်ဝှမ်းကြီးဖြစ်နေသော ကြောင့်တည်း။

အားနဲ့ရဲများသည် အလွန်တရာ မတ်စောက်၏။

ထိုကျောက်နံရံများကို တွယ်ကပ်တက်ရန်ကိစ္စမှာ မလွယ် ကူလှပေ။

ထို့ကြောင့် ဆန်ကွမ်းချီသည် ကျောက်နံရံကို မှီလျက် မိတ်ပျက်လက်ပျက် လှိုင်းမိလေ၏။

သို့ရာတွင် ...

သူသည် သတိကောင်းသူ ဖြစ်၏။ သတိရှိသူဖြစ်၏။

မျက်လုံးများမှိတ်လျက် အတွင်းအား လေ့ကျင့်မှု ပြု သည်။

အတွင်းအားကျင့်ဝင် လေ့ကျင့်ပြီးသည်နှင့် ဆန်ကွမ်းချီ အိပ်ပျော်သွားပြန်၏။

သူပြန်နိုးလာသောအခါတွင်မူ နေ့မွန်းတည့်နေလေပြီ။

သို့ရာတွင်...

ဤနေရာထစ်တိုက်၌ အေးစိမ့်နေ၏။

၃၂ ● ထက္ကသိုက် နေလင်းအောင်

ဝန်းဥလောက်ရှိသော လုံးလုံးဝိုင်းဝိုင်း ကျောက်တုံးများကို အများအပြား တွေ့ရသောအခါ သူ အံ့သြရပြန်၏။

ထိုကျောက်တုံးများကို ကိုင်ကြည့်သောအခါတွင် အလွန်တရာ လေးလံစီးဝိုးသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူသည် ကျောက်တုံး တစ်တုံးကို ကောက်ကိုင်လျက် ကျောက်ထရံဆီသို့ စစ်ပေါက်လိုက်၏။

မီးပွင့်များ ဖြာထွက်သွားသော်လည်း ထိုကျောက်တုံးမှာမူ ကွဲကြေခြင်း မရှိပေ။

“ဒီကျောက်တုံးဆယ်လုံးလောက်ထည့်ယူသွားရင် ဖော်ရုံ တန်ရုံလူကို ဒီကျောက်တုံးနဲ့ ပစ်ခတ်လို့ရတယ်”

သို့သော်....

သူ မယူနိုင်ပါ။

ကျောက်တုံးများသယ်ယူမည့်ကိစ္စ ထားပါဦး၊ သူတိုယ်တိုင် ဤချိုင့်ဝှမ်းအတွင်းမှ မထွက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ်မှာပင်....

သိုင်းတုံ့ဝင်းသျှ ခေလွန်(၂) ● ၃၃

သာယာငြိမ်ညောင်းသော ပလွေသံကို စတင် ကြားရလေ၏။

ပလွေသံက သူ့အား စိတ်မလျှော့ရန်၊ အားမာန်တင်း၍ ကြိုးစားရန် တိုက်တွန်းအားပေးနေ၏။

ထိုအတွက် ဆန်ကွမ်းချို အားမာန်တက်လာ၏။

“ဆရာကြီးဟာ သူ့ဆီ အချိန်မီပြန်မလာတဲ့အတွက် ငါ့ဇနီးရှောက်နေပြီဆိုတာကိုရိပ်မိပုံရတယ်၊ သူ့ဘုရားကျောင်းမှတ်ကြီးဆီက ထွက်ခွာချင်တဲ့ စိတ်လဲမရှိတော့ ပလွေသံနဲ့ ငါ့ကို အားပေးတာပဲ”

မကြာမီ ပလွေသံ တိုးညှင်းပျောက်ကွယ်သွားသည်။

စိတ်ပျက် အားလျော့စပြုနေသော ဆန်ကွမ်းချိုသည် ပလွေသံကြောင့် အားမာန်တက်လာသဖြင့် လွတ်မြောက်ရာ ဆွတ်မြောက်ကြောင်းကို လိုက်လံရှာဖွေတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

အမြင့်ထက်မှ ငှက်ကြီးတစ်ကောင်၏ တောင်ပံတဖျပ်ဖျပ်ဆဲသံ ကြားလိုက်ရသည်။

သူ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ငှက်ကြီးသည် ကျောက်ချိုင့်ဝှမ်းဝင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။

၃၄ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်စဉ်

ဆန်ကွမ်းချို ပို၍အားတက်သွားရပြန်၏။

“ဒီနေရာဟာ လျှို့ဝှက်ကြီး ဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒီနေရာကို
တက်နိုင်ရင် ငါလွတ်ပြီ”

သို့သော်....

ထိုနေရာအထိရောက်အောင် မည်သို့မည်ပုံတက်ရမည်ကို
ဆန်ကွမ်းချို မသိသေးပေ။

အခန်း (၁၀)

ထောတွင်း၊ သားကလေး

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဓလေ့တော်သားနှင့် စမ်းရေစီးသံကြား
ရာသို့ အလဲလဲအပြုပြုဖြင့် ပြန်လျှောက်လာပြန်၏။

လူသည် စမ်းရေအေးအေးကို လက်ဖြင့် ခပ်ဆောက်
ထိုက်၏။

စမ်းရေ မည်မျှ အေးသနည်းဆိုသော် သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး
ပင် တုန်ခိုက်ခိုက် ဖြစ်သွားချင်သည်။

လူသည်ရေထဲ၌ ကြည့်လိုက်သောအခါ တည်ကြည်ရဲရင့်
သော ထူငယ်တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို မြင်တွေ့လိုက်ရ
သည်။

၃၆ ● ဆန္ဒဆိုက်နေသင်းအောင်

ဆံပင်ဖားလျားဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေသော်လည်း တည်ကြည် ရဲရင့်ပြီး ထိမထင်သောရုပ်ရည်ကို ထိရှုပ်ထွေးနေမှုများက ပပျောက်အောင် မလုပ်နိုင်ပါချေ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့ရုပ်ရည်ကိုသူ မမှတ်မိအောင် ပြစ် နေမိလေ၏။

“ဒီရေထဲကအရိပ်ဟာ ငါ့အရိပ်မှဟုတ်ရဲ့လား၊ ငါ့မျက် နှာက သေခြင်းတရားကို လုံးဝမကြောက်တဲ့ ရုပ်သွင်းမျိုး ဖြစ်နေပါကလား၊ ငါတကယ့်ပဲသေခြင်းတရားကိုမကြောက် ဘူးလား”

သူသည် သူ့ဆံပင်များကို သပ်ရပ်အောင်ပြုပြင်လိုက်၏။

ထို့နောက် မျက်နှာသစ်သည်။

မျက်နှာသစ်ပြီးသည်နှင့် ရေစီးကို လိုက်ကြည့်မိသည်။

“ချိုင့်ခွက် လိုဖြစ်နေတဲ့ ချောက်ထဲကရေစီးဟာ ဘယ်က နေ စီးထွက်သွားသလဲ”

ရေစီးအစ်လျှောက်လိုက်ကြည့်ရာ စမ်းရေစီးသည် မတ် စောက်ဆော့ ကျောက်ထရံအောက် စီးဝင်သွားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

“အင်း...ဒီရေစီးအတိုင်း လိုက်ရင် လွတ်မြောက်ချင်လဲ လွတ်မြောက်မယ်၊ မြေအောက်တွင်းထဲ ရောက်သွားရင်လဲ ရောက်သွားမယ်၊ မရောက်ခင်မှာ သွေးခဲပြီး သေမှာတော့ သေချာကယ်”

သူသည် ရေစီးအတိုင်း မျှောလိုက်ရန် အကြံကို စွန့်လွှတ် လိုက်၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ငှက်ကြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည့် ကျောက်နံရံဆီသို့ ပြန်လာပြန်သည်။

ကျောက်နံရံများကို စမ်းသပ်ကြည့်သောအခါ အလွန် ချောမွတ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားသည်။

ဘော်ရံတန်ခုံ ကြမ်းတမ်းမှုရှိလျှင် အိမ်မြှောင်ကိုယ်ဖေ? ပညာဖြင့် တွယ်တက်၍ ရနိုင်သည်။

ယခုသော် ဆန်ကွမ်းချိုဘဝသောက် စိတ်ပျက်ပက်ပျက် သိုင်းချမိပြန်လေ၏။

သူသည် ငှက်ကြီးဝင်သွားသည့်နေရာကို မေးကြည့်ရင်း ထိုနေရာအထိ ခည်သို့ ဘက်ရပါမည်နည်းဟု စဉ်းစားနေ သည်။

“စဉ်းစားစမ်း ဆန်ကွမ်းချို၊ စဉ်းစားစမ်း”

သူ့ကိုယ်သူ အားပေးနေသည်။

“ဟော”

ဆန်ကွမ်းချို အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား၏။

သူ့စိတ်ထဲ၌ လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာလိုလို တွေ့မြင် လိုက်ရသောကြောင့်တည်း။

ထိုမျက်နှာသည် ရိပ်ခဲနဲ့ပေါ်လာပြီး ချက်ချင်းပြန်ပျောက် သွားဆဲဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို တွေးမရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ထိုမျက်နှာပိုင်ရှင်သည် အစိမ်းရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်သည့် မရုဏ်ကိုယ်စားလှယ်တော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ဆန် ကွမ်းချို သိသည်။

သို့ရာတွင်...

ထိုမျက်နှာကို နောက်ထပ် မမြင်ရတော့ပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တပြည်းပြည်း အလင်းရောင် ပျောက် လာသည်ကို သတိပြုမိ၏။

“အင်း... ငါ့ဒီစာစံည ဝိဗ္ဗာ အချိန်ကုန်ရ ဦးမှာပဲ လား”

“ဘုတ်...”

“ဘုတ်...”

တစ်စုံတစ်ခု တဘုတ်ဘုတ် ကျလာသည့် အသံကြောင့် မျက်လုံးများ စုံမှိတ်၍ မှိန်းနေသော ဆန်ကွမ်းချိုသည် မျက် လုံးများ ပြူးကျယ်သွားရလေ၏။

“ဟာ...”

သူတွေ့လိုက်ရသည့် အရာများကို တရုတ်နှင်းဆီနှင့် သစ် သီးဝလံများပေတည်း။

ဆန်ကွမ်းချို ဤယုဂယုဂမောက္ခကြည့်လိုက်၏။ သူ့ မော့ ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ဦးခေါင်းတစ်လုံး ရုတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ် သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒါ စောစောက တွေ့လိုက်တဲ့လုပ် ဖြစ်ရမယ်၊ သူဟာ ငါ့ကို ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ထားပုံ မရဘူး၊ ဆရာကြီးတော့ ဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဆရာကြီးက ဒီအထိ လိုက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

သူသည် သစ်သီးဝလံများကိုကောက်ယူပြီး စစ်ဆေးကြည့် သည်။

သစ်သီးအားလုံး ခြေရာလက်ရာမပျက် သဘာဝအတိုင်း ရှိကြောင်း သေချာသောအခါမှ အားပီးတရ စားသောက် တော့သည်။

သစ်သီးများ ကုန်သွားသောအခါ ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကျောက်နံရံ၌ကျောမှီပြီး ထိုင်နေပြန်လေ၏။

“အင်း...ဒီစုံစံအတိုင်းဆိုရင် ဒီချိုင့်ဝှမ်းကြီးထဲမှာ ငါ အစာငတ်ပြီး မသေနိုင်တော့ဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့၊ လေးစောစောက မိတ်ဆွေက ငါ့ကို သစ်သီးတွေလာမပို့ တော့ဘူးဆိုရင် တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်လဲသွားနိုင်တယ်”

ထိုတစ်ညလုံး ဆန်ကွမ်းချိုအဖို့ အအေးခက်မှတစ်ပါး မည်သည့်အနှောင့်အယှက်မျှ မတွေ့ရချေ။

သူသည် အတွင်းအား ကျင့်စဉ် လေးကျင့်လျက် အအေး ခက်ကို ခုခံသည်။

ပူနွေးသော သွေးစီးကြောင်းများကြောင့် ဆန်ကွမ်းချို သည် အလွန်တရာ အေးစိမ့်သောခက်ကို ကြုံကြုံ ခံနိုင် လေသည်။

နံနက်ခိုးလင်းနီးကာအချိန်တွင် ဆန်ကွမ်းချိုမှေးခနဲ အိပ် ပျော်သွား၏။

သူ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါတွင် ချိုင့်ဝှမ်းကြီး တစ် ခုလုံး လင်းထိန်နေပေပြီ။ သူ့မျက်စိရှေ့၌ ငှက်ပျော်သီးနှင့် အခြားသော သစ်သီးများကို တွေ့ရသည်။

သူသည် အမည်မသိသောမိတ်ဆွေကို အလွန်တရာ ကျေး ဇူးတင်သွား၏။

“ကျေးဇူး ကုဋေကုဋာပါပဲ မိတ်ဆွေရယ်၊ မိတ်ဆွေသာ ဒီလိုသစ်သီးတွေ ပို့မပေးရင် ကျုပ်အဖို့ အခက်အခဲအား လုံးကို လက်မြှောက်ပေးရမှာ သေချာပါတယ်”

သူသည် ခပ်တိုးတိုး ပြောမိသည်။

သူ့စကားသည် သစ္စာစကားပင် ဖြစ်၏။ သူသာ အား ပြတ်သွားလျှင် ရှေ့လျှောက် ရင်ဆိုင်ရမည့် အခက်အခဲ များကို သူ့အနေဖြင့်မည်သို့မျှ ရင်ဆိုင်နိုင်တော့မည် မဟုတ် ချေ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် စမ်းချောင်းသို့သွားကာ ကိုယ်လက် သန့်စင်၏။

ပြီးမှ အမည်မသိမိတ်ဆွေချပေးသော သစ်သီးများကို စားသည်။

အလွန်တရာမြင့်သော အကွာအဝေးမှ ပစ်ချပေးသဖြင့် အချို့သော သစ်သီးများမှာ စားသောက်၍ မရတော့ပေ။

တစ်လုံးလုံး မရှိတာထက် တစ်စက်ရှိတာက တော်သေးသည် ဟူသော စကားအရ တချို့တစ်စက်သော သစ်သီးများကပင်လျှင် ဆန်ကွမ်းချိုအတွက် အဖိုး မဖြတ်နိုင်သော ရိက္ခာများ ဖြစ်နေခဲ့ပေသည်။

သူသည် စားသောက်ပြီးသည့်နှင့် ကျောက်နံရံ အထက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟာ....”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရုတ်တရက် အာမေဇိုတ်သံ ပြုလိုက်မိ၏။

အတယ်ကြောင့်ဆိုသော ကြိမ်နွယ်တစ်ချောင်းသည် ငှက်ကြီး ပျံသန်းဝင်ရောက်သွားသည့် နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ကျဆင်းလာသောကြောင့်တည်း။

ဆန်ကွမ်းချို၏ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်မှုမှာ အတိုင်း အဝေးမှ အောင် ဖြစ်သွား၏။

လွတ်ပြီ၊ ကျွတ်ပြီဟု အော်လိုက်ချင်မိသော်လည်း....

“ငါ့သိုင်းသမားပါလား”

ဟူသောအသံ ပေါ်လာသဖြင့် သူ့အော်ချင်သောစိတ်ကို ဖိနှိပ်ချုပ်တည်း လိုက်ရလေ၏။

သိုင်းသမားတစ်ယောက်သည် သာမန်လူ တစ်ယောက်ထက် ပို၍ စိတ်ထားကြံ့ခိုင်သင့်သည် မဟုတ်ပါလော့။

မကြာမီ ကြိမ်နွယ်သည် သူနှင့် လက်လှမ်းမီသည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

သူသည် ကြိမ်နွယ်ကိုလှမ်းမကိုင်သေးပေ။ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသေးသည်။

သူထင်သည့်အတိုင်းမင် ကြိမ်နွယ်ထွက်လာသည့်နေရာမှာ ထူးခြားခေါင်းတစ်လုံး ပေါ်လာတော့သည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင် အလင်းရောင် ကောင်းစွာရ၍ လာစေကြောင်း၊ လူဦးခေါင်းသည် ရိပ်ခနဲပြန်မဝင် သွားသဖြင့်

တစ်ကြောင်း ထိုလူ၏ရုပ်သွင်ကို ပီသစွာတွေ့မြင်ခွင့်ရလိုက်လေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ သူ့မိတ်ဆွေ၏မျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရသောအခါ အလွန်တရာထိတ်လန့်သွား၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့မိတ်ဆွေ၏ မျက်နှာမှာ ငယ်ရွယ် နုနယ်လှသော်လည်းလူလိုလို မျောက်လိုလို ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

မကြာမီ မိတ်ဆွေသစ်ကလေးသည် ကြိမ်နွယ်ကို ခိုတွယ်လျက် လျှပ်မြန်စွာ ဆင်းသက်လာလေသည်။

မိတ်ဆွေသစ်ကလေး၏ ခါး၌ သစ်ရွက်များကိုသိ၍ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ထိုအကြောင်း တစ်ချက်တည်းကြောင့်ပင်လျှင် လူတောသူတောထဲမှ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း အသိအချာသိရှိသွားတော့သည်။

အလွန်တရာတောင့်တင်းလှသော မိတ်ဆွေသစ်ကလေးသည် လူနှစ်ရပ် အခြင်လောက်မှ ဖြေပြင်သို့ ခုန်ချလာပြီး ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်လေ၏။ သေချာပါပြီ။

လူဟူ၍လည်း ပြောရန်အခက်၊ မျောက်ဟူ၍လည်း ပြောရန်ခက်သော သတ္တဝါပါတည်း။

သို့သော် ထိုသတ္တဝါသည် လူစကားပြောလေ၏။

“စား...စား...စားရသလား”

“သူ့စကားသံကို ဆန်ကွမ်းချို ရုတ်တရက် နားမလည်လေ။

မိတ်ဆွေသစ်ကလေးသည် လူများနှင့် အဆက်အဆံနည်းသဖြင့် လူစကားကို မေ့လျော့ကုန်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့ကိုလေးစားမှု အပြည့်အဝဖြင့် ဆက်ဆံသည်။

“ဘာမေးတာလဲ၊ ဘာကိုမေးတာလဲ”

မိတ်ဆွေသစ်ကလေးက ပါးစပ်ဟပြုပြီး ထပ်မံပြောပြန်လေ၏။

“စား...စားရသလား”

သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ ဆန်ကွမ်းချို နားလည်သည်။

၄၆ ● ဆန္ဒတိုင်းစုစည်းအောင်

“ဟုတ်တယ်...စားရတယ်၊ ဒီမှာလေ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ စားထားပြီး၍ ကျန်နေသော သစ်သီးခွံများ၊ သစ်စေ့များကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

မိတ်ဆွေသစ်ကလေးသည် ကျေနပ်စွာ ပြောလေ၏။

“ကောင်း...ကောင်းတယ်၊ အပေါ်ကိုတက်မယ်”

သူသည် နွမ်းနယ်ပန်းလှသော ဆန်ကွမ်းချိုကို မိတ်မချ ဟန်ဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။

“တက်...တက်နိုင်မလား”

ဆန်ကွမ်းချိုက ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“တက်နိုင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားအရင်တက်ပါ”

မိတ်ဆွေသစ်ကလေးသည် ကြိမ်နွယ်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်လေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ မိတ်ဆွေသစ်ကို အလွန်တရာ ကျေးဇူးတင်လှသဖြင့် မိတ်ဆွေသစ်၏ပခုံးကို လက်ဖြင့် လှမ်းကိုင်မိလိုက်သည်။

မိတ်ဆွေသစ်ကလေးက သူ့အား အလွန်တကြွားလှည့်ကြည့်သည်။

ဆိုင်းတုံ့ခွင့်လျှံ ဝေလွသံ(၂) ● ၄၇

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ တကယ့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မိတ်ဆွေသစ်သည် ဆန်ကွမ်းချိုပြောသည့်စကားအဓိပ္ပာယ်ကို တွေးတောစဉ်းစားနေ၏။ ကြီးမားသော မျက်ခုံးရိုးကြီးများပေါ်ရှိ မျက်ခုံးထူကြီးများပင်လျှင် ရှုံ့တွေးသွားသည်။

“ကျေး...ကျေးဇူး၊ ဘာလဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့စကားကို မိတ်ဆွေသစ်က နာလေည်ကြောင်း သဘောပေါက်သွား၏။

ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေသစ်ကလေးအနေဖြင့် နားအလည် နိုင်ဆုံးဖြစ်မည့် အပြုအမူတစ်ခုကို ရုတ်ခြည်း လုပ်ပြလိုက်တော့၏။

ထိုအပြုအမူကား မိတ်ဆွေသစ်ကလေး၏ ကြုံ့ခိုင်တောင့်တင်းသောခန္ဓာကိုယ်အား ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ပွေ့ဖက်လိုက်ခြင်းပင်တည်း။

မိတ်ဆွေသစ်ကလေးသည် ထိုအပြုအမူကို ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်လေ၏။ ဆန်ကွမ်းချိုအား ပြန်လည်ပွေ့ဖက်သည်။

၄၈ ● တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ဆန်ကုမ်းချိန်မှာ သူ့ကျောပြင်ပေါ်သို့ ရေကဲ့သို့ ပူနွေးသော အပူများ တစ်စက်စက်ကျလာကြောင်း သိလိုက်သဖြင့် မိတ်ဆွေသစ်ကလေးနှင့် ပြန်ခွာလိုက်သည်။

“ဪ...”

မိတ်ဆွေသစ်ကလေး ငိုနေခြင်းပေတကား။

မိတ်ဆွေသစ်ကလေးသည် ဤတောတောင်အတွင်း၌ သူတစ်ယောက်တည်း ငြိမ်းငြိမ်းခဲ့ရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ သစ်ခုတ်သမားများ၊ မုဆိုးများနောက်သို့ သူတို့မသိအောင် ကပ်လိုက်၍ သူတို့၏အပြုအမူနှင့် ဘာသာစကားကို အတုခိုးခဲ့သည်။

သူ့၌ ရင်းနှီးခင်မင်သူဟူ၍ မျောက်ဝံမှတစ်ပါး အခြားမည်သူမှ မရှိပေ။

ရိုးရိုးမျောက်များကိုမူ သူသည် အပေါင်းအသင်း မလုပ်ခဲ့ပေ။

ဆူ့တဝံ မည်သို့တောင်ခဲ့သည့်ကို သူ့မိတ်ဆွေ မျောက်ဝံများလည်းမသိ၊ သူလည်း မသိရှိပေ။

ဆိုင်းလုံခွင့်လျှံ ဝေလွသံ(၂) ● ၄၉

သို့သော် လူသားများနှင့် အလွန်တရာ ရင်းနှီးခင်မင်ချင်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့၌ လူသားအသိဉာဏ်မျိုး အပြည့်အဝ ရှိနေသောကြောင့်တည်း။

သို့သော် အခြေအနေအရ မျောက်ဝံများနှင့်သာ ပေါင်းအရသည်။ မျောက်ဝံများထက် အသိဉာဏ်ပိုရှိသော သူ့ကို မျောက်များကလည်း အပေါင်းအသင်းလုပ်ချင်ကြ၏။

သို့သော် သူက မျောက်များကို စိတ်ပျက်၏။

မျောက်များလောက် တော၏စည်းကမ်းဥပဒေကို မလိုက်နာသူဟူ၍ မည်သည့်သတ္တဝါမျှ မရှိပေ။ သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်လည်း မရှိပေ။

သူတို့သည် သစ်ဆီးဝလံများကို မစားချင်ဘဲလည်း ခူးသည်။ တစ်ကိုက်နှစ်ကိုက်မျှ ကိုက်ပြီးသည်နှင့် ထိုသစ်ဆီးများကို လွှင့်ပစ်တတ်သည်။

တော၌ရှိသော မည်သည့်သတ္တဝါမျှ တော၏အသက်ဖြစ်သောအပင်၊ အကိုင်း၊ အသီး၊ အရွက်တို့ကို အချည်းအနှီး ချစ်ဆီးခြင်း မပြုကြပေ။

၅၀ ● ထည့်သိုလ် နေထင်းအောင်

ယခု ယ့် အလွန်တရာ ရင်းနှီးခင်မင်ချင်သော လူသား တစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။

ထိုမိတ်ဆွေသည် သူ့အား ခင်မင်ရင်းနှီးသောအမူအရာ ပြ၏။

ဖက်လဲတံကင်း ပြုမူ၏။ သွေးသားရင်းကဲ့သို့ ဆက်ဆံ သည်။

ထိုအပြုအမူများသည် သူ့အား မျက်ရည်ကျစေသည် အထိ ကြည်နူးစေခဲ့လေပြီ။

သူသည် ဆန်ကွမ်းချို၏လက်မောင်းကို တစ်ချက်မျှ တင်း ကျပ်စွာ ကိုင်ပြီးနောက် ကြိမ်နွယ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွား သည်။ ထို့နောက်တမုဟုတ်ချင်း အပေါ်သို့ တွယ်တက်သွား တော့သည်။

သူ၏လက်မောင်းများသည် သန်မာကြံ့ခိုင်သော လူတစ် ယောက်ထက်ပို၍ သန်မာ ကြံ့ခိုင်သဖြင့် တဒဂ်အတွင်း အပေါ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။

အပေါ်၇၀မှ ခေါင်းပြု ကြည့်ရင်း ဆန်ကွမ်းချိုအား လှမ်းခေါ်သည်။

ဆိုင်းတုံ့ခွင့်လျှံ ဝလွေသံ (၂) ● ၅၁

“တက်....တက်ခဲ့လေ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မိတ်ဆွေသစ်ကလေး၏ ဘဝ ဇာတ် ပြောင်းကို ရော်ယမ်း စဉ်းစားနေရာမှ သတိဝင်လာပြီး နွယ်ကိုဆွဲ၍ တက်လေတော့၏။

သူသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသူ ဖြစ်၍ မိတ်ဆွေသစ် အားလောက် လျင်မြန်မှု မရှိပေ။

သို့သော်....

အပေါ်သို့မူ ရောက်အောင် တက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

မိတ်ဆွေသစ်ကလေးသည် ဆန်ကွမ်းချို၏ လက်ကို ဖမ်း ခြီး ဆွဲတင်၏။

အသည် လူတစ်ယောက် ခါးကုန်း၍ ဝင်နိုင်လောက် စင် ကျယ်ပြန့်သည်။

သူကနံ့ရံ၏ အလယ်အလတ်လောက်၌ သဘာဝ သျှောင်ဖြစ်ပေါ်နေသော ဂူဝပြစ်သော်လည်း လူတို့၏ ခြေနှင့် ပြုပြင်ထားသော ဂူကဲ့သို့ သစ်ရပ်နေသည်။

ဆန်ကွမ်းချို၏ မိတ်ဆွေသစ်ကလေးသည် ဂူထဲ ရောက် ခြင်းနှင့် တရုတ်နှင်းသီးများ လှမ်းပေး၏။

၅၂ ● ဆန်ကွမ်းချိုအဖွဲ့အစည်း

ဆန်ကွမ်းချို ကြည့်လိုက်သောအခါ ဂူထဲ၌ သစ်သီးဝေ
အတော်များများ တွေ့ရ၏။

သူ၏မိတ်ဆွေကလေး ခူးပြီး ယူလှောင်ထားပုံရသည်။

“နောင်ကြီး...အိပ်ပါ”

ဆန်ကွမ်းချိုအံ့သြသွားသည်။

နောင်ကြီး ဟူသောစကားကို မိတ်ဆွေသစ်ကလေး
သို့ မည်ပုံ တတ်ထားပါသနည်းဟု တွေးနေမိသည်။

ဆန်ကွမ်းချို တွေးနေသည်ကို သူ၏ မိတ်ဆွေသစ်ကလေး
က တစ်မျိုး သဘောပေါက်သွားသည်။

“အိပ်ပါ။ ဒီမှာ အားရန်မရှိတူး၊ ပျောက်ခံကြီး
တစ်ခါတစ်ရံ ဓာတာက လွဲလို့ တခြား ဘယ်တီရစ္ဆာ
မလာပါဘူး၊ ပျောက်ခံတွေက ကျွန်တော် မိတ်ဆွေတွေ
ရန်မမူပါဘူး၊ ဝိကချရပါတယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တစ်စထက်တစ်စ စကား ပိုမိုပြော
နိုင်ပြီး ပို၍ပိုသလားသော သူ၏မိတ်ဆွေသစ်ကလေး
ကပြောကြည့်သည်။

ဤမိတ်ဆွေကလေး၏ ဗွတ်ဉာဏ်သည် အမှန်တကယ်ပင်
အံ့သြစရာပင်။

“ညီလေးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုက မေးလိုက်သည်။

ထိုမေးခွန်းကို သူ၏ မိတ်ဆွေသစ်ကလေး ရုတ်တရက်
အလည်ပေး။

ဆန်ကွမ်းချို၏ စကားသံ မြန်၍ နားမလည်ခြင်းသာ
ပေါ်ပေါက်မည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြ၏။

“ဆန်ကွမ်းချို”

“ဆန်ကွမ်းချို”

နှစ်ကြိမ် ရွတ်ပြလိုက်သည်။

ထို့နောက် မိတ်ဆွေသစ်ကလေး၏ ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြီး
အလိုက်သည်။

“ညီလေး နာမည် ဘယ်သူလဲ”

ဤသည်ကို မိတ်ဆွေသစ်ကလေး လုံးဝ မဖြေတတ် ရှိနေ၏။

မဖြေတတ်ဘဲရှိသည်မှာလည်း အကြောင်းရှိပေသည်။

ထိုသတ္တဝါကလေးကို မည်သူက မည်သည့်အမည် ပါမည်နည်း။

ဆန်ကွမ်းချီသည် သူ့မိတ်ဆွေသစ်ကလေး၌ အမည် နှိုင်းသည်ကို ရိပ်မိ သဘောပေါက်လာ၏။

သူ့အား မည်သည့်နာမည်ပေးအားရ ကောင်းမည်နည်း ဟု စဉ်းစားလိုက်ရာ မျောက်ဇိုလို လူလိုလို ဖြစ်နေကြ ကြောင့် ယွမ်ရှောက်ဟု ပေးရလျှင် သင့်လျော်ထိမ့်မည် စဉ်းစားမိသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြီး ယွမ်ရှောက် ဟု ရှောက်ဟု နှစ်ကြိမ် ပြောလိုက်၏။

မိတ်ဆွေသစ်ကလေးသည် ဆန်ကွမ်းချီ ပြောနေသည့် သဘောတရားကို ရိပ်မိသွားသည်။

ဆန်ကွမ်းချီအား လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပီပီသသကြီး ပြောလိုက်သည်။

“နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချီ”

ဆန်ကွမ်းချီက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလျက် အားပါးတရ ခယ်မောလေတော့၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါဆန်ကွမ်းချီပဲ၊ မင်းကကောဘယ်သူလဲ”

မိတ်ဆွေသစ်ကလေးသည် သူ့ရင်ဘတ်ကို တဘုံးတုံး ထုပြီး တစ်လုံးချင်း ပီပီသသကြီး ပြောလေ၏။

“ယွမ်ရှောက်”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟုတ်တယ်၊ မင်းနာမည် ယွမ် ရှောက်ပဲ၊ ငါတို့ညီအစ်ကို အိပ်ကြစို့။”

ဆန်ကွမ်းချီသည် သစ်သီးများချထားသည့်ဘေး၌ လှဲချ၍ အိပ်လိုက်သည်။

ယွမ်ရှောက်က ငြုံး၍ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် ပီပီသသ ပြောလေ၏။

“နောင်ကြီးအိပ်ပါ၊ ယွမ်ရှောက် စောင့်မယ်”

ဆန်ကွမ်းချီသည် ယွမ်ရှောက်အား မည်သို့မျှ မပြောဘဲဝါ။

၅၆ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်စေအောင်

“ပြုံးပြပြီးနောက် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်လိုက်လေတော့၏။

သေတွင်းမှ နှစ်ကြိမ် လွတ်မြောက်ပြီး သူ၏စိတ် လွတ်လာ ပေါ့ပါးမှုကို မည်သူ၏ စိတ်လွတ်လပ်ပေါ့ပါးမှုကမျှ မိလိ မည် မဟုတ်ချေ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ဆန်ကွမ်းချို လာ၏။

သူ့ဘေးနားတွင် ယွမ်ရွှောက် ထိုင်နေကြောင်း တွေ့ ဆဖြင့် အံ့သြသွားသည်။

“ညီလေး ယွမ်ရွှောက်၊ တစ်ရေးမှ မအိပ်ဘူးလား”

ယွမ်ရွှောက်က ပြုံးပြပြီး ခေါင်းခါသည်။

“ယွမ်ရွှောက် မအိပ်ဘူး၊ တစ်ညလုံး ထိုင်နေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့မအိပ်တာလဲ”

“ဒီနေရာက မျောက်ဝံတွေကျက်စားတဲ့နေရာပဲ၊ နေကြီး ဆန်ကွမ်းချို တွေလိမ့်မယ်၊ မျောက်ဝံကြီးတွေက အလောက် ကြီးသလဲဆိုတာ”

“သူတို့ကျက်စားကော ဘာဖြစ်သလဲ၊ ညီလေးရှိနေတဲ့ ဥစ္စာ”

“ယွမ်ရွှောက်အိပ်နေရင် သူတို့က နောင်ကြီးဆန်ကွမ်းချိုကို ကောင်းတောင်း ဒုက္ခဝေးလိမ့်မယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရွှောက်၏ ချစ်ခင် စောင့်ရှောက်မှုကို အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။

တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာဆိုသလို အရပ် ဆီးလှသော ယွမ်ရွှောက်အား ညီငယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ ခင်မင်မိလေတော့သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ညီလေးယွမ်ရွှောက်၊ ငါကမင်းလို သိုင်းပညာ တတ်ပါတယ်၊ တော်ရုံတန်ခိုး မျောက်ဝံတွေလောက်တော့ ငါခင်နိုင်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ဘာလဲ...သိုင်းပညာ”

ယွမ်ရွှောက် တအံ့ဘဲဖြည့် မေးလိုက်သည့်အခါတွင် ဆန်ကွမ်းချိုမှာ မည်သို့ပြန်ဖြေရမှန်း မသိဘဲဖြစ်သွား၏။ ဤတောတွင်းသားကလေးအား သိုင်းပညာဟူသည် မည်သို့ ဖြစ်ကြောင်း အဘယ်ကဲ့သို့ ရှင်းပြရပါမည်နည်း။

သူသည် တစ်ဏှာတစ်စက္ကန့်တစ်ကောင်းသူဖြစ်၍ ထိုပေးခွန်း၏ အဖြေကို ချက်ချင်းမပြောဘဲ ရက်ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်သည်။

“ညီလေးယွမ်ရှောက်၊ သိုင်းပညာဆိုတာကို ချက်ချင်း ပြောပြလို့ ညီလေးသိမှာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်နေ့တွေမှ ငါ့ ရှင်းပြပါမယ်”

ယွမ်ရှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချိုပြောအမျှ အားလုံးလက်ခံ သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ၏ ပထမဆုံးသောမိတ်ဆွေ၊ ပထမ ဆုံးသော နောင်တော်၊ ပထမဦးဆုံးသော သူ့အား ချစ်ခင် ကြင်နာသူ ပေတည်း။

ထို့ကြောင့်....

ဆန်ကွမ်းချို ပြောသမျှ သူ့အသည်းနှလုံးရော၊ ဦးနှောက် ကပါ လက်ခံရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေစေသည်။

“နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချို၊ ကျွန်တော် အသိုက်ရှိတယ်၊ အဲဒီမှာက ပိုပြီးဘေးကင်းပါတယ်၊ ဒီမှာထက်စိတ်ချရတယ်၊ အဲဒီကို လိုက်မလား”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့ဆရာကြီးထံ ပြန်ရန် သတိရမိလေ သည်။

သို့သော်....

သူ့အသက် ကယ်ခဲ့သူ၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို လက်မခံပစ်ပယ် ခြင်းလည်း မပြုလိုပေ။

“အို....ဆရာကြီးဆီကို အချိန်မရွေးသွားရင် ရတာပဲ၊ ယွမ်ရှောက်သာ မကွယ်တင်ရင် ငါဟာ ဒီချိုင့်ဝှမ်းထဲမှာ ဘယ်နှစ်ရက်နေပြီး သေနေရမလဲမသိဘူး၊ ငါ့ကျေးဇူးရှင် လေး စိတ်ချမ်းသာအောင် သူ့အသိုက်ကို လိုက်သွားရမယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တစင်္ဂမျှ တွေးတောပြီးနောက် ယွမ် ရှောက်အား ချက်ချင်း အဖြေပေးလေ၏။

“ညီလေး ယွမ်ရှောက်၊ မင်းက ငါ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့ တာပဲ၊ ငါ့တို့ လူသားတွေဟာ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ ကျေး ဇူးကို သိတတ်ရတယ်၊ ညီလေးယွမ်ရှောက်ရဲ့ ဖိတ်ခေါ်မှုကို ငါ ဘယ်လိုငြင်းခိုင်မလဲ ငါလိုက်ပါမယ်၊ အခုပဲ သွားကြ မလား”

ယွမ်ရှောက် ဆက်ဇော်ပြောသည့် စကားများအရ သူ၏ အသိဉာဏ်သည် သာမန် သူသားတစ်ဦး၏ အသိဉာဏ် အတိုင်း ရှိနေကြောင်း သိသာစေလေ၏။

“နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချိုကို အစောကြီးကတည်းက ယွမ်
ရှောက်ရဲ့ အသိုက်ဆီခေါ်သွားမလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် နောင်
ကြီး ဆန်ကွမ်းချို သိပ် ပင်ပန်းနေတာတွေ့လို့ ဒီဂူကလေး
ထဲမှာပဲ ခဏ အိပ်ခိုင်းလိုက်ရတာပါ။ နောင်ကြီးသဘော
တူရင် ယွမ်ရှောက်ရဲ့အသိုက်ဆီကို ခုပဲသွားမယ်”

ယွမ်ရှောက်သည် ဂူထဲ၌ဦးဆောင်၍ လျှောက်သည်။
စင်စစ် ဤနေရာကို ဂူဟူ၍ ပြောမရပါ။

ဥမင်လိုက်ခေါင်း သဘောမျိုးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုက်
ဝါးဆယ်ခန့် ရှည်ဝေးသော ဥမင်ပေါက်၏အဆုံး၌ ပြေပြစ်
သော တောင်ခြေ ဆင်ခြေလျှောကို တွေ့ရှိရ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အ မေး အ မြန်း မ ရှိဘဲ ယွမ် ရှောက်
နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာလေ၏။

ယွမ်ရှောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းပုံမှာ လူသားတစ်ဦး
အတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

တောတွင်းသား ဖြစ်နေ၍လားမသိ ဆန်ကွမ်းချိုထက်ပို၍
ကြံ့ခိုင် သန်စွမ်းသည်။

တစ်ချက်ဆိုးသည်မှာ ယွမ်ရှောက် အရပ်ဆိုးခြင်းပေ
တည်း။

လူမျက်နှာနှင့်တူသလိုလို၊ မျောက်မျက်နှာနှင့် တူသလိုလို
ဖြစ်နေခြင်းက ယွမ်ရှောက်အတွက် သနားစရာ ဖြစ်နေလေ
သည်။

ယွမ်ရှောက်သည် သိုင်းပညာတတ်သော ဆန်ကွမ်းချို
ထက်ပင် လမ်းလျှောက်ရာ၌ ပိုမြန်သည်။

သစ်ပင်၊ သစ်ကိုင်း၊ နွယ်ကြိုးများကို ကိုင်လွှဲ ဖြတ်သန်း
ရာတွင်လည်း ဆန်ကွမ်းချိုထက် သာသည်။ သူသည် ဆန်ကွမ်း
ချိုကို စောင့်ခေါ်၏။

“ညီလေး...မင်းရဲ့အသိုက် သိပ်ဝေးသလား”

တော်တော်နှင့် မရောက်နိုင်သဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုက လှမ်း
မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရောက်လုပါပြီ နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချို၊ ရွှေ့နားတင်
ပါပဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရှောက် စကားပြော ကင်လည်
စေရန် စကားများများ ပြောစေရမည်ဟု စဉ်းစားမိသဖြင့်
လှမ်းပြောပြန်၏။

၆၂ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

“ညီလေးယွမ်ရှောက်၊ မင်းအသိုက်က ဘာတွေနဲ့ လုပ်ထားသလဲ”

ယွမ်ရှောက်၏ ပထမဆုံးသော ရယ်သံကို ကြားရလေသည်။

“ယွမ်ရှောက်က လူပဲ၊ နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချိုတို့နေတဲ့ အသိုက်မျိုးပဲပေါ့၊ ဟိုကျရင် နောင်ကြီးတွေ့ရမှာပေါ့”

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ဒါဖြင့်ရင် အိမ်ပေါ့ညီလေးရ၊ အသိုက်လို့ မပြောရဘူး”

“အင်း...အိမ်ဆိုရင်လဲ အိမ်ပဲပေါ့လေ၊ ယွမ်ရှောက်ရဲ့ အိမ်က အင်မတန် ကောင်းပါတယ်”

မကြာမီ...

သူတို့သည် အတော်ကလေး ကြီးမားသည့် သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်လာ၏

“နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချို၊ ယွမ်ရှောက်ရဲ့အသိုက် ဒီမှာလေ၊ ဒီပေါ့မှာရှိတယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တအံ့တဩ မော့ကြည့်လိုက်၏။

မှန်ပါသည်။

တဲအိမ်ကလေး တစ်လုံးကို သစ်ပင်ကြီး၏ ခွကြား၌ တည်ဆောက်ထားကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ လူနေတဲ့အသွေးစားကလေး ဖြစ်သည်။

ယွမ်ရှောက်က....

“နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချို အပေါ်တက်ပါ၊ ဟောဒီမှာ သူကြီးတွေ ရှိပါတယ်”

ယွမ်ရှောက်သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သစ်ပင်ထက်သို့ ခုခနဲ တက်သွားတော့၏။ ဆန်ကွမ်းချိုကလည်း အားကျမခံ လိုက်၍တက်သည်။ မကြာမီ ဆန်ကွမ်းချိုသည် တဲကလေးကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခြေချနင်းမိ၏။

တဲကလေးမှာ ဝါးလုံးများ စီခင်းထား၏။ မြင့်မားသော သစ်ပင်ပေါ်၌ တည်ဆောက်ထားသဖြင့် လေကောင်းစွာ ဖြတ်သွားသည်။ တောကြီးအား အပေါ်စီးမှ တွေ့မြင်နိုင်သော တဲကလေးပင် ဖြစ်သည်။

ငြိမ်စိတ် ဤတဲကလေးကို မျောက်ဝံများ၊ မျောက်များ တည်ဆောက်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်မပါ။ ယွမ်းရှောက် တည်

၆၄ ● ဆန္ဒသို့ အဆုံးအမ

ဆောက်နိုင်ခြင်းကို ကြည့်၍ ယွမ်းရှောက်သည် လူသားစင်စစ် ဖြစ်ဖို့အကြောင်းများပါသည်။ သို့သော် အဘယ်ကဲ့သို့သော ကြမ္မာက သူ့အား ဖန်တီးပေးထားလေသည်မသိ။ ယွမ်း ရှောက်ကို ကြည့်ပါက လူလိုလို၊ မျောက်လိုလို ဖြစ်နေပေ သည်။ ကံဆိုးသော ယွမ်းရှောက်ကလေးပါပေ။

“နောင်ပြီး ဆန်ကွမ်းချို၊ ယွမ်းရှောက်ရဲ့ အသိုက်ကို သဘောကျရဲ့လား”

“အိမ်လို့ ပြောစမ်းပါ ညီလေးရ”

“အဲ...အိမ်ကို သဘောကျရဲ့လား”

“ကျမတို့က ကံကယ် လက်ရာမြောက်တာပဲ။ ဒီလောက် မြင့်မြင့်မှာ တည်ဆောက်ထားတော့ ဘာအန္တရာယ်ကိုမှ မစိုး ရိမ်ရတော့ဘူးပေါ့”

ယွမ်းရှောက်က ရယ်ရင်း ပြော၏။

“အဲဒီလိုတော့လဲ မဟုတ်သေးပါဘူးလေ၊ တစ်ဖက်က ကောင်းရင် တစ်ဖက်က အဆိုးတော့ တွေ့သေးတာပဲ”

ဆန်ကွမ်းသည် ယွမ်းရှောက်ကဲ့သို့သော တောတွင်းသား ကလေးထဲမှ မမျှော်လင့်သော အဘိဓမ္မာစကားများကို ကြား လိုက်ရသောအခါ အပြီးအကျယ်အံ့ဩသွားတော့၏။

ဆိုးထုံနှင့်ညွှန် လေ့သံ(၂) ● ၆၅

သူသည် အံ့ဩသော မျက်နှာဖြင့်ပင် မေးလိုက်မိသည်။

“ဘာတွေများ အဆိုးတွေ့ရလို့လဲ”

“မိုးရွာတဲ့အခါမှာ ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် မိုးနဲ့အတူ လေ ခါလာရင်တော့ ယွမ်းရှောက်ရဲ့အသိုက်၊ အဲ...အိမ်ကလေး အာ ဒီသစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျမတတ် လှုပ်ခါနေတာပဲ၊ အရင်က အိမ်ကလေးဆိုရင် သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျ ပါတယ်၊ ယွမ်းရှောက်က အပြင်ရောက်နေလို့ ဘာမှ ကပ်ရာမရခဲ့ဘူး”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အိမ်ကလေးကို လိုက်လံစစ်ဆေးသော အခါ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များနှင့် တသားတည်း ဖြစ်နေ အောင် ကြိမ်နွယ်အထပ်ထပ်ဖြင့် ရစ်တုပ်ထားကြောင်းတွေ့ ရလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချို တွေးမိသည်။

“ဪ...ယွမ်းရှောက်ရဲ့ဘဝဟာ သနားစရာကလေးပဲ၊ သူ့အာ လူ့လောက လူ့ပတ်ဝန်းကျင်ထဲဝင်လိုက်ရင် သာမန် သူတွေထက်တောင် ထူးချွန်နိုင်တယ်၊ သူ့သာ ငါနဲ့လိုက်ရင် အယ်ဆိုရင် သူ့ကိုလူ့ လောကထဲ ခေါ်သွားပါရဲ့”

၆၆ ● တက္ကသိုလ် နေ့ဆင်းသောခင်း

ယွမ်ရှောက်သည် ကွေ့ဝေဝေးမောနေသော ဆန်ကွမ်းချိုကိုငေးကြည့်နေသည်။

“နောင်ကြီးဆန်ကွမ်းချို၊ ဒီအပေါ်မှာ စောင့်နေပါဦး၊ ယွမ်ရှောက် သစ်သီး သွားခူးလိုက်ဦးမယ်”

ယွမ်ရှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချိုထဲမှ မည်သည့် အစေ့စကားမျှ မရသေးမီ လွှားခနဲ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းသွားတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် စိတ်အေးလက်အေးစင် တဲကလေးတစ်ခုကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်၏။

ညီညာစွာ စိထားသည့် ဝါးလုံးကလေးများ ပေါ်၌ အိပ်စက်လိုက်ရသောအရသာသည် မည်သည့် အရသာနှင့်မှ မတူပါတကားဟု ဆန်ကွမ်းချို တွေးမိသည်။

ထိုသို့တွေးရင်း ဆန်ကွမ်းချို အိပ်ပျော်သွားရာ ယွမ်ရှောက် ပြန်ထက်လာသည်ကိုပင် မသိတော့ချေ။

အကယ်စင်စစ်....

သိုင်းကုဋ်လွှဲ-လွေသံ(၂) ● ၆၇

သိုင်းဟညာ၌ ထိပ်သီးအဆင့် ရောက်ရှိနေလျှင် အမြဲအမ်း သတိ ရှိနေရမည်သာဖြစ်၏။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ထိပ်သီးအဆင့်ရှိသူ သိုင်းအမား မဟုတ်အဖြစ် ယွမ်ရှောက်တက်လာသည်ကို မသိဘဲ ရှိခဲ့သည်။

သူအိပ်ရာမှနိုးသောအခါ ယွမ်ရှောက်က သူ့ရှာဖွေသောအည့် သစ်သီးများကို ရှေ့သို့ထိုးပေး၏။

“နောင်ကြီးဆန်ကွမ်းချို၊ ဒါတွေကတော့ သစ်သီးတွေပါ။ နောင်ကြီး သားငါးတွေ စားချင်သလား”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရှောက်အား အံ့ဩစွာကြည့်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီမေးခွန်းကို မေးရတာလဲ ယွမ်ရှောက်”
ယွမ်ရှောက်က ရိုးသားစွာဖြေ၏။

“ယွမ်ရှောက်တွေ့ဖူးတဲ့သူသားတိုင်း သားငါး စားကြတာပဲ၊ သစ်ခတ်သမားတွေ၊ အမဲလိုက်သမားတွေ၊ ရွာတွေထဲက လူတွေအားလုံး သားငါးစားကြတာပဲ”

“မင်း သူတို့နဲ့ စကားပြောဖူးသလား”

၆၈ ● ကတ္တဆိုက် နေထိုင်အောင်

“ဟင်အင်း... မပြောဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ ပြောသလို ယွမ်ရှောက် လိုက်ပြော တယ်၊ သူတို့ နောက်ကို အကောက်ကောက် လျှောက်လိုက်တာပဲ”

“သူတို့က မင်းကို မမြင်ကြဘူးလား”

ယွမ်ရှောက်က အားရပါးရ ရယ်လေ၏။

“သူတို့ ယွမ်ရှောက်ကိုဘယ်မြင်လိမ့်မလဲ၊ ယွမ်ရှောက်ရဲ့ ခြေသံကို သူတို့ နားမထောင်နိုင်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ သူတို့က ယွမ်ရှောက်ကိုမြင်ရင်လဲ သူတို့ရဲ့ လေးမြားတွေ မမြင်နိုင်ခင်မှာ ယွမ်ရှောက်က သစ်ကုံး သစ်ခက်တွေ ကြားထဲ ပျောက်သွားပြီပဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညိတ်မိသည်။

ယွမ်ရှောက်ကဲ့သို့သော တောတွင်းသားလေးမိစ္ဆာရည်ကို မည်သည့်မုဆိုးမျှ မိလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ယွမ်ရှောက်သည် တောသတ္တဝါ၏ ခန္ဓာကိုယ် စွမ်းရည်နှင့် လူသတ္တဝါတို့၏ ဦးနှောက်စွမ်းရည်နှစ်ခု ပေါင်းစပ်ထားရသည့် သတ္တဝါထူးသာ ဖြစ်သည်။

ဒိုင်းထုံခွင့်လျှံ ဝလွေသံ(၂) ● ၆၉

စကားပြောစက စကားသံပင် မပီခဲ့သော ယွမ်ရှောက်သည် နောက်ပိုင်း၌ အတွေးအခေါ်ဆန်ဆန် စကားလုံးများ ပြောကြားနိုင်သည်ကိုကြည့်၍ ယွမ်ရှောက်၏စွမ်းရည်ကို ခန့်မှန်းနိုင်လေသည်။

“ယွမ်ရှောက်”

ဆန်ကွမ်းချိုက လေးနက်စွာ ခေါ်လိုက်၏။

ယွမ်ရှောက်သည် မျက်လုံးကလေး ပေကလပ်ပေကလပ်နှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“ယွမ်ရှောက်.... ငါနဲ့အတူလိုက်ခဲ့မလား”

ယွမ်ရှောက်၏မျက်လုံးများ အရောင်တောက်သွားသည်။

“ယွမ်ရှောက် နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချိုနဲ့ အတူ လိုက်ရမလား”

“ဒါပေါ့၊ ငါသွားတဲ့နောက် မင်းလိုက်ရမယ်၊ မင်းဟာ ငါ့ညီပေါ့၊ ငါ့ညီအဖြစ်နဲ့ လူတွေကြားထဲ ယိုက်ရမယ်၊ မင်းတွေတဲ့ သစ်ခတ်သမားတွေ ရွာတွေထဲမှာ သားအမိ၊ သားအဖ၊ ညီအစ်ကို ဆိုတာတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒီသဘောပဲ၊ ဆန်

၇၀ ● ဗန္ဓုတိုက် နေထိုင်အောင်

ကွမ်းချိုက အစ်ကို၊ ယွမ်ရွှောက်က ညီပဲ၊ ဆန်ကွမ်းချိုနဲ့
ယွမ်ရွှောက်တို့ ညီအစ်ကို လူ့လောကထဲ ပြန်သွားမယ်၊
သိုင်းလောကထဲပြန်သွားမယ်”

ယွမ်ရွှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချို၏ စကားများကို ကြား
လိုက်ရသောအခါ မျက်ရည်များ တတွေတွေ ကျဆင်းလာ
လေတော့သတည်း။

အခန်း(၁၉)

ဝက်ခိုက်ပွဲ

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရွှောက်၏သစ်စင်ပေါ်မှတက်ကလေး
ထောက်သို့ ရောက်သောအခါမှ တကယ့်ငြိမ်းချမ်းမှုကို ခံစား
ရသည်။

ယွမ်ရွှောက်သည် ဆူနုနှင့်အတူ လိုက်စပါမည်ဖြစ်ကြောင်း
ခမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကတိပေးပြီးနောက် ဤတက်ကလေး
အထက်၌ နောက်ထပ် ဆယ်ငါးရက်ခန့် ဆက်နေချိန်
ဆန်ကွမ်းချိုက ယွမ်ရွှောက်အား ပြန်လည်ကတိပေးရ၏။

ယွမ်ရှောက်က ဆန်ကွမ်းချီအား ဤကလေးအတတ် အကြောင်းမဲ့နေထိုင်ခြင်းမဟုတ်ပါ။

ဤကလေးပေါ်မှ စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုပါက နောင် ဆယ့်ငါးရက်အတွင်း ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းတစ်ခု တွေ့မြင်ရပါသည်။

တွေ့စေချင်ပါသည်။

ဆယ့်ငါးရက်ခန့် ဆက်၍နေပါဟု တောင်းပန်အကြောင်းဖြစ်သည်။

ဆန်းကွမ်းချီသည် သူ့ဆရာကြီး၏ ပဋိကတ်ကျောင်းယူထံ ပြန်မည့်ရက်ကို ဆယ့်ငါးရက်ခန့် ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ရ၏။

ဤနေရာသည် သူ့ဆရာကြီး၏ ဘုရားကျောင်းပျက်နားသိပ်လည်း ဝေးလှမည် မဟုတ်ဟု ယူဆသည်။

သူ စတင်ထွက်လာစဉ်က ခြောက်ဘက်အရပ်သို့ ဦးစွာ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်၍ ဆရာကြီး နေထိုင်သည့် ဘုရားကျောင်းပျက်ကို ရှာလိုလျှင် တောင်ဘက်အရပ်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဆန်ကွမ်းချီ သတိပြုမိပြီး ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးထံ ပြန်ရမည့်ကိစ္စကို စိတ်မစောတော့ပေ။

ယွမ်ရှောက်နှင့် အေးအေးလူလူ စကားပြောရင်း ယွမ်ရှောက်၏ ဘဝအတွေ့အကြုံများကိုသာ မေးမြန်းရတော့သည်။

သို့သော်....

ယွမ်ရှောက်သည် သူငယ်စဉ်ကာလဘဝများကို အသေအချာ မပြောနိုင်တော့ပေ။

ကြီးပြင်းလာသည့်ကာလမျောက်ခံများ၏ စောင့်ရှောက်မှုခံရသော ကာလနှင့် 'သူတစ်ဦးတည်း' တောတွင်းသားကလေးအဖြစ် ခုန်ပျံကူးလူးခဲ့သည့်ဘဝများကိုသာ ပြန်ဖြောင့်နိုင်တော့သည်။

ယွမ်ရှောက်က....

“တောနေသတ္တဝါတွေထဲမှာ ဆက်ဆံရ အခက်ဆုံးက မျောက်တွေပဲ၊ သူတို့ဟာ စိတ်အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲသွားတတ်ကြာတစ်မျိုး ခုတစ်မျိုးပဲ”

“မျောက်ဝံတွေကကော”

“သူတို့က မျောက်တွေလိုမဟုတ်ဘူး၊ အင်မတန် အေးဆေးတယ်၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် အေးအေးဆေးဆေး စိပ်ပြေနပြေပဲလုပ်တယ်”

“တခြား တောနေသတ္တဝါတွေကော”

“အစုံရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့စရိုက်နဲ့ သူတို့ပဲ၊ ကျားတွေ ဆင်တွေ ရှိပေမယ့်လဲ ယွမ်းရွှောက်နဲ့တော့ အားလုံး မိတ်ဆွေတွေချည်းပါပဲ”

“အခု ငါ့ကိုပြမယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်အပျက်က တောနေသတ္တဝါတွေရဲ့ အဖြစ်အပျက်ပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီတောထဲက အကောင်ကြီး နှစ်ကောင်ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ပါပဲ”

“ဘာကောင်တွေပါလိမ့်”

“နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချို စောင့်ကြည့်ပါ၊ ယွမ်းရွှောက် ပြောလိုက်ရင် နောင်ကြီးမိတ်ဝင်စားမှု နည်းသွားလိမ့်မယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်ရ၏။

ကြိုတင်သိထားလျှင် စိတ် ဝင်းစားမှုနည်းပါပြီ။

ဤသည်ကိုလည်း တောတွင်းသားလေး ယွမ်းရွှောက် သိပေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုအနေဖြင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ကြည့်ရုံမှ အပ ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ပေ။

ဤသို့ဖြင့် ယွမ်းရွှောက်၏ သစ်ပင်ပေါ်ရှိ တဲကလေး၌ ဆယ်ရက်တိတိ ကြာမြင့်ခဲ့သည်။

ဆယ်ရက်ပြည့်မြောက်သောနေ့၌ ငိုခမ်းရွှောက်ပြောသည့် ဖြစ်ရပ်ကို စတင် တွေ့ရှိရတော့၏။

ထိုနေ့နံနက်ပိုင်းတွင် ဆန်ကွမ်းချို တဲကလေး၏ အပေါက်မှ သစ်တောကြီး၏ အောက်ခြေသို့ ဝေးကြည့်နေမိ၏။

“ဂရူး...ဂရူး...ဂရူး”

ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် အော်ဟစ်၍ ထွက်လာသောဝက်ဝံ ညစ်ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့ရသောအခါ...

ဆန်ကွမ်းချို အံ့သြသွား၏။

၇၆ ● ထက္ကဆိုလ် နေသင်းအောင်

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤသစ်တောကြီးအတွင်း၌ သူ့
အနေဖြင့် မည်သည့်ဝက်ဝံကိုမျှ မတွေ့ခဲ့ဖူးသောကြောင့်
တည်း။

“ယွမ်ရှောက်....ယွမ်ရှောက်”

ယွမ်ရှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချို၏ နောက်နားသို့ ရောက်
ရှိလာသည်။

“ယွမ်ရှောက်၊ ဟိုမှာ ဝက်ဝံမည်းကြီး တွေ့သလား”

“တွေ့တယ်၊ ယွမ်ရှောက်ပြောနေတဲ့ အပြစ်အပျက်ထို
အရပ် တွေ့ရတော့မယ်”

“ဟေ....”

“ဟုတ်တယ်၊ ယွမ်ရှောက်ပြောနေတဲ့ သတ္တဝါကြီးက
ဒီသတ္တဝါကြီးပဲ၊ နောက်တစ်ကောင်ကို တွေ့ရဦးမယ်၊ အဲဒီ
အကောင်က ပိုအံ့သြစရာကောင်းတယ်”

“နောက်တစ်ကောင်က ဘာကောင်လဲ”

“ဒီလို ဝက်ဝံကြီးပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအကောင်က
အဖြူရောင်ရှိတယ်၊ ဒီတောထဲမှာ ရှိရှိသမျှ ဝက်ဝံအား

ဆိုင်းထုံခွင့်ထွဲ ဝေလွေသံ(၂) ● ၇၇

လုံးဟာ အမည်းချည်းပဲ၊ အဲဒီတစ်ကောင်ပဲ အဖြူရောင်
ဖြစ်နေတယ်”

သူ၏စကားမဆုံးမီမှာ ခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာမှ ဂရူး....
ဂရူးဖြင့် အော်ဟစ်သံကြီးကြားရပြန်သည်။

“စော....လာနေပြီ၊ ဟိုဘက်ကလာနေတာ”

မကြာမီ အဖြူရောင်ရှိပြီး အလွန်တရာ ကြီးမားသော
ဝက်ဝံဖြူကြီးကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

အနက်ရောင် ဝက်ဝံကြီးနှင့် အဖြူရောင် ဝက်ဝံကြီးတို့
သည် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် မာန်စောင်နေကြ၏။

မာန်စောင်ပြီးသည်နှင့် တဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ဝက်ဝံကြီးနှစ်ကောင်၏ တိုက်ခိုက်မာန်ဖိသံမှာ တောကြီး
အစ်တောလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်နေတော့သည်။

သာမန်အရပ်သားတစ်ယောက်သာ ထိုတိုက်ပွဲကို မြင်တွေ့
ပါက သွေးပျက်လောက်ပေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုကဲ့သို့သော ဆိုင်းသမားတစ်ယောက်သည်ပင်
သွင် သွေးပျက်ချင်ချင် ဖြစ်လာ၏။

၇၈ ● ကဆုန်ဆီ နှစ်ကောင်

သတ္တဝါကြီးနှစ်ကောင်၏ တိုက်ခိုက်မှု ပြင်းထန်သည်ကို ဆန့်ကျင်ဘက်တွင်ကြည့်နိုင်သည်။

ယွမ်ရှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချို မည်မျှစိတ်ဝင်စားနေသည်ကို စေခင့်ကြည့်နေ၏။

အတန်ကြာ စေခင့်ကြည့်ပြီးမှ....

“နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချို၊ ယွမ်ရှောက်ပြောတာ ဒီတိုက်ပွဲပဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တိုက်ပွဲမှ မျက်လုံးမခွာဘဲ ယွမ်ရှောက်အား လှမ်းပြော၏။

“တိုက်ပွဲကတော့ ကြောက်ခမ်းလိလိပါပဲ၊ ဒီလိုတိုက်ခိုက်ရုံလေးနဲ့တော့ သိပ်အံ့ဩစရာ မကောင်းလှပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီထက် ထူးဆန်းတာကို နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချို ကြုံမြင်ပါလိမ့်မယ်၊ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ခေတ္တခဏလောက် စေခင့်ကြည့်ပါဦး”

ဆန်ကွမ်းချို ဆက်မပြောတော့ဘဲ စေခင့်ကြည့် နေထေတော့၏။

ဆင်းတုခွင့်လျှင် လေ့သံ(၂) ● ၇၉

သတ္တဝါကြီးနှစ်ကောင်၏ တိုက်ပွဲမှာ အရှိန်အဟုန် ချောင်းကောင်းဖြင့် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်နေဆဲ ရှိသည်။

* * *

“အင်း...အမွေးအရောင် မတူတဲ့ အကောင်နှစ်ကောင် တိုက်ခိုက်နေလို့ ဘယ်ကောင်နာတယ်၊ ဘယ်ကောင်မနာဘူး ဆိုတာ ခွဲခြားနိုင်တယ်၊ အနက်ရောင်ချည်းဆိုရင်တော့ ဘာတို့မှ ခွဲခြားနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူတို့ဒီလိုပဲ အမြဲတမ်း တိုက်ခိုက်ကြသလား”

ယွမ်ရှောက်က ခေါင်းညိတ်၏။

“အမြဲတမ်း တိုက်ခိုက်တာပဲ၊ တစ်ကြိမ်နဲ့တစ်ကြိမ် ဆယ်ငါးရက်လောက်တော့ ခြားတယ်၊ သူတို့နှစ်ကောင် တိုက်ခိုက်တာ အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက် နိုင်တော့ဘူး”

ဆန်ကွမ်းချိုက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် မေးသည်။

“နေပါဦး၊ ညီလေးယွမ်ရှောက်က ဒီတောထဲက တောကောင်တွေနဲ့ဆိုရင် အားလုံးစိတ်ဆွေတွေချည်းပဲလို့ ပြောတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့သူတို့နှစ်ကောင်ကို မဖျန်ဖြေနိုင်တာလဲ”

၈၀ ● ထက္ကသိုက် ခုထင်းအောင်

“ယွမ်ရွှေောက် ဖျန်ဖြေတာပဲ။ ဘယ်လိုမှ ဖျန်ဖြေလို့ မရဘူး၊ သူတို့က ယွမ်ရွှေောက်ကိုတောင် ပြန်ရင်မူချင်သေး တယ်”

“ဒီလို ပြုံးသူရန်ဘက်ကြီးတွေလိုတိုက်နေတာအကြောင်း ရှိသလား”

“အကြောင်းတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ခုလို အနာတရ တိုက်ခိုက်နိုင်တဲ့ အခြေအနေကတော့ ရှိတယ်”

ဆန်ကွမ်းချီ အံ့သြသွားသည်။

ယွမ်ရွှေောက်၏ ပြောစကားက မှန်နိုင်သည်။

ဝက်ခံကြီးနှစ်ကောင်တွင် ဒဏ်ရာများ အကြီးအကျယ် ရလျက် ရှိနေပေပြီ။

သွေးချင်းချင်းနီလျက် ရှိနေပေပြီ။

* * *

ထိုင်းတုံခွင့်လျှံ ဝေလွသံ(၂) ● ၈၁

ထိုအခိုက်မှာပင် ဝက်ခံကြီးနှစ်ကောင်၏တိုက်ခိုက်မှုသည် နတ်တရက် ရုပ်တန်သွားပြီး သစ်တောအတွင်းသို့ နှစ်ကောင် လေး ပြေးဝင်သွားသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် တဲကလေးပေါ်မှ ချီနီထလိုက်ပြီး ယွမ် ရွှေောက်ကို လှမ်းပြော၏။

“ညီလေးယွမ်ရွှေောက်သူတို့နောက်ကိုငါတို့လိုက်ကြမယ်၊ ဆိုက်ရင် ကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

ယွမ်ရွှေောက်က ခေါင်းခါ၏။

စိတ်အေးအေးထားပါနောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချီ၊ သူတို့ နှိပ်စားခံရပြီးမှပေါ့၊ ညနေကျရင် သူတို့ ဘယ်လိုထူးလာသလဲ ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ပါဦး၊ သူတို့နောက် လိုက်သင့်တဲ့အခါ ကျရင် ယွမ်ရွှေောက် ပြောပါမယ်၊ ခုတော့ခဏစောင့်ပါဦး”

ဆန်ကွမ်းချီနီထိုင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝေလွသံ သဲ သဲ ကို ပြန်လည် ကြား တတ်ရလေ၏။

* * *

“ဟော....”

ယွမ်ရွှေောက် ဆန်ကွမ်းချို၏ အမူအရာကို ကြည့်နေလေသည်။

သူလည်း ပလွေသံကိုကြားသည်။

သို့သော်....

သူ့အဖို့ ထူးခြားမှု မရှိပေ။

ဆန်ကွမ်းချို ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်လာသည့်အတွက်မူ ထူးအံ့သြသည်။

“ဒါဟာ ဆရာကြီးရဲ့ ပလွေသံပဲ၊ ပလွေသံမကြားရတာ အတော်ကြာနေပါပကော”

ပလွေသံသည် တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်လာလေသည်။

ပလွေသံ၌ မေတ္တာတရား၏ အအေးဓာတ်များ လွှမ်းမတ်ရစ်ခြုံနေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူက သားဖြစ်သူအား ဌာနေဟောင်းကို ပြန်လာခဲ့ပါဟု မေတ္တာရပ်ခံနေသည့် အဓိပ္ပာယ်မျိုး ပေါက်နေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဆရာကြီးအား အစားအသောက်ရလာလေသည်။

ယခုပင်လျှင် ပြေးသွားချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။

သို့သော်....

ဆန်ကွမ်းချိုအား ပေးထားသည့်ကတိရှိသေး၍ ယခုတော့ အသွားနိုင်သေးပေ။

“နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချို ဘာထူးခြားသလဲဟင်”

ဆန်ကွမ်းချိုက အဝေးသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး....

“ဒီပလွေသံဟာ ငါ့ဆရာကြီးရဲ့ ပလွေသံပဲ၊ ဆရာကြီးက ပြန်လာခဲ့ဖို့ ခေါ်နေပြီ”

ယွမ်ရွှေောက်ပါ နောင်ကြီးရဲ့ ဆရာဆီ လိုက်ခဲ့ရမှာပေါ့”

“လိုက်ခဲ့ရမှာပေါ့၊ ငါ့အနေနဲ့ ပထမဦးဆုံး ပြန်သွားနေရက ငါ့ဆရာကြီးရဲ့ ဘုရားကျောင်း ဖျက်ကြီး

သို့ ပြောနေခိုက်မှာပင် ပလွေသံ ချပ်ဆိုင်းသွားလေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့ဆရာကြီးအကြောင်းကို တွေးတောကြံဆစိမ်းဝတ်သည့်မူကိုယ်စားလှယ်အကြောင်း ခတ်လက် စဉ်းစားမိ၏။

“ဘာမှမဝဉ်းစားပါဘူး၊ ဆရာကြီးဆီပြန်သွားဖို့ ဝဉ်းစား
မတာပါ။ ဒီဝက်ဝံကြီးတွေရဲ့ ကိစ္စပြတ်သွားရင် ဆရာ
ကြီးဆီ ပြန်သွားကြတာပေါ့”

“ယွမ်ရွှောက်ကတော့ နောင်ကြီးဆန်ကွမ်းချိုရဲ့သဘော
တိုင်းပါပဲ”

ဤနေ့ဝောင်းလာသောအခါ ယွမ်ရွှောက် ပြောခဲ့သည့်
တိုင်း ဝက်ဝံကြီးနှစ်ကောင် ရောက်လာပြန်၏။

နံနက်ခင်းက တိုက်ခိုက်ကုတ်ဖဲ ကြသည့်နေရာ၌ပင် ထပ်
တိုက်ခိုက်ကုတ်ဖဲ ကြပြန်၏။

ဆခန်း (၂၀)

ယိုဏ်ဝူဝဲကြီးရှိရာ

“ဒီလူဟာ ငါ့ကိုရန်ငြိုးမရှိဘဲနဲ့သတ်တာဘဲ၊ ငါ
မကပါဘူးလေ၊ ဟို သိုင်းအကျော်အမော်ကြီး ပြေး
ယောက်လောက်နဲ့ လူခုနစ်ဆယ် ရှစ်ဆယ်လောက်ရှိတဲ့
တွေကိုလဲ ရန်ငြိုးမရှိဘဲ သတ်တာပဲ၊ ဒီလူနဲ့တော့ တစ်
ကွေ့မှတော့ တွေ့ကြဉ်းမှပဲ”

ယွမ်ရွှောက်က...

“နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချို ဘာတွေ စဉ်းစားနေသ

သွေးချင်းချင်းနီရဲနေသော ဝက်ဝံကြီး နှစ်ကောင်သည်
ဆုန်လက်ပန်းကျလောက်သည့် အချိန်တွင် နံနက်ခင်းက
ဆွက်သွားသည့်ဘက်သို့ နှစ်ကောင်စလုံး ပြေးထွက်
ကြပြန်လေ၏။

“ညီလေး ယွမ်ရွှောက်”

“ယိုက်ကြစို့ နောင်ကြီး”

ယွမ်ရွှောက်သည် အခက်ချင်းယှက်နေသည့် သစ်ပင်ဖျား
သို့ တစ်ပင်မှတစ်ပင်သို့ ကူးလျက် ခရီးထွက်နိုင်သည်။

သို့သော်...

သူသည် ဆန်ကွမ်းချိုကို ညှာလျက် မြေပြင်သို့ဆင်း၍လှေ သည်။

“နောင်ကြီးဆန်ကွမ်းချို၊ သိပ်မြန်မြန်မသိုက်ပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူတို့ရိပ်မိသွားလိမ့်မယ်”

“ရိပ်မိတော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ”

“နောင်ကြီးဆန်ကွမ်းချိုကို ပြန်ပြီး ရန်မူမှာမေး၊ ယူရောက်ကိုတော့ သူတို့ သိကြတယ်၊ လုံးဝ ရန်မူမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရှောက် အထိပေးသည့်အထိ နောက်ချန်၍ လိုက်လေ၏။

ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့်အချက်မှာ တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် ခွေးချင်းချင်းနီအောင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသော ဝက်ဝံကြီးနှစ်ကောင်သည် ယခုအခါ လုံးဝရန်စောင့်မာန်မိခြင်းမရှိဘဲရင်ပေါင်တန်း၍ ပြေးနေကြခြင်းမတူ

သူတို့၏ပုံစံကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သူတို့သည် နေရာဌာန တစ်ခုစာည်းသို့ ပြေးနေဟန်တူကြောင်း ဆန်ကွမ်းချို ရိပ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ယွမ်ရှောက်အား ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်မိသည်။

“ညီလေးယွမ်ရှောက် သူတို့ပုံစံ ကြည့်ရတာ တစ်နေရာစာည်းကို ဦးတည်ပြေးနေပုံပဲ”

ယွမ်ရှောက်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တော်ကြာ နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

ယွမ်ရှောက်၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဝက်ဝံများ သွားသည့်နေရာသို့ ယွမ်ရှောက် ရောက်ဖူးခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဆန်ကွမ်းချို ရိပ်မိလိုက်လေ၏။

မိမိအား ဖွင့်မပြောခြင်းမှာ ထိုနေရာဌာနကို မိမိအား ဖွင့်စေလို၍ ဖြစ်ကြောင်းကို နားလည်လိုက်မိသည်။

တစ်မိုင်ကျော်ကျော်မျှ ခပ်မှန်မှန်ပြေးလာခဲ့ကြပြီ နောက်ပြေးရင်းများ ရစ်သိုင်းဝေခြုံနေသည့် ကျောက်တောင်များအထိ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ယွမ်ရွှောက်က...

“ဒီတောဒီတောင်ထဲမှာ အခုလို အဖြူငွေ့တွေ ရပ်ပတ်နေတဲ့ နေရာဆိုလို့ ဒီနေရာ တစ်နေရာပဲ ရှိတယ်။ တခြားဘယ်နေရာမှ အဖြူငွေ့တွေ မရှိဘူး”

ဆန်ကွမ်းချိုလည်း ခေါင်းညိတ်မိ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလဲ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ငါတို့ ညီလေး လာကယ်တဲ့ ချိုင့်ဝှမ်းကြီးဟာ ဘယ်လောက် တူးဆွန်းသလဲ၊ အဲဒီနေရာမှာဘောင် ဒီလို အဖြူငွေ့တွေ မတွေ့ဘူး”

ယွမ်ရွှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချို၏စကားကို ကြားလိုက်သောအခါ သူပေးမည်ကြံပြီး မေးမြစ်ခဲ့သည့် မေးခွန်းကို မေးနိုင်တော့သည်။

“နောင်ကြီးဆန်ကွမ်းချို၊ အဲဒီ ချိုင့်ကြီးထဲ နောင်ကြီးဘယ်လိုရောက်နေတာလဲဟင်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အစိမ်းရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မရုဏ်ကိုယ်စားလှယ်နှင့် တွေ့ပုံ၊ သူ့အဝေး အသုရာချောက်ထဲသို့ ခုန်ချခုင်းပုံ၊ စမ်းချောင်းထဲကျပုံ၊ ယွမ်ရွှောက် လာကယ်ပုံတို့ကို ဆက်လက်ရှင်းပြလိုက်၏။

သူသည် အဖြူငွေ့များအတွင်း ဝက်ဝံကြီးနှစ်ကောင် ပျောက်သွားသဖြင့် ကမန်းကစန်း ပြောလိုက်မိသည်။

“ညီလေး ယွမ်ရွှောက်၊ တို့ စကား ကောင်းနေတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုသတ္တဝါကြီးတွေပျောက်သွားပြီ”

ယွမ်ရွှောက်ကလက်ကို ခါးယမ်းပြရင်း....

“နောင်ကြီး ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ သူတို့ ဝင်သွားတဲ့ ကျောက်တံခါးပေါက်ကို ယွမ်ရွှောက်ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ အခုလောက် ခွာပြီးလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ယွမ်ရွှောက်သည် ရင်ပေါင်တန်း၍ သွားနေရာမှ ဆန်ကွမ်းချို၏ ရှေ့သို့ တက်လိုက်၏။

“နောင်ကြီးဆန်ကွမ်းချို ယွမ်ရွှောက်နောက်ကလိုက်ပါ”

ဆန်ကွမ်းချို ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ယွမ်ရွှောက် ဦးဆောင်၍သွားသည်။

* * *

မကြာမီ...

သူတို့လည်း အဖြူငွေ့များအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်မိကြသည်။

အဖြူငွေ့များ ရစ်သိုင်းခနသဖြင့် မမြင်နိုင်ခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။

“ညီလေး ယွမ်ရှောင်က ကျောက်တံခါးလဲ မတွေ့ရပါလား။”

ယွမ်ရှောက်က ရယ်ရင်း...

“ဘယ်တွေ့မလဲ နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချို၊ ကျောက်တံခါးကြီးကို မိုးရွာတဲ့အခါကျမှ တွေ့မြင်နိုင်တယ်၊ မိုးရွာရင် အဲဒီအဖြူငွေ့တွေ ပျောက်သွားတယ်၊ ကျောက်တံခါးလို့သာ ခေါ်ရတာပါ၊ တကယ်တော့ ကျောက်တံခါးမရှိပါဘူး၊ ကျောက်နံရံကြီးနှစ်ခုကြားမှာ အပေါက်ကြီးဖြစ်နေလို့ ကျောက်တံခါးလို့ ခေါ်ရတာပဲ”

“အင်း...ဒီလိုဆိုရင် ညီလေးမပါဘဲ ဒီဝက်ဝံနှစ်ကောင် နောက် လိုက်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးပေါ့”

မကြာမီ...

အဖြူငွေ့များ တဖြည်းဖြည်း ပါးလာကြောင်း တွေ့ရသည်။

မြင်ကွင်းများ ပို၍ ကြည်လင်လာသည်။

သူတို့ရောက်ရှိနေသည့်နေရာမှာ ကျောက်ဆောင်အကြိုအကြား နေရာများဖြစ်ကြောင်း ဆန်ကွမ်းချို တွေ့ရှိရလေသည်။

“ဒီနေရာက တစ်မျိုးပါလား၊ ကျောက်ဆောင် အခန်းခန်းနဲ့ လူတွေ ပြုပြင်ထားသလိုပါပဲလား”

ဆန်ကွမ်းချို၏စကားကို ကြားသောအခါ ယွမ်ရှောက်က ရယ်ရင်း ဖြေကြား၏။

“ဒါက သိပ်မထူးဆန်းပါဘူး၊ မကြာခင် ထူးဆန်းတာတွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ သိပ်အံ့ဩ ရာ ကောင်းတယ်”

သူတို့ ဆက်လက်လျှောက်လာရာ အတော်ကျယ်ပြန့်သည့် လိုက်ဂူဝကြီး တစ်ခုဆီသို့ ရောက်လာကြ၏။

* * *

အဖြူငွေ့များမှာ ခူးဆစ်အမြင့်ခန့် မြေပြင်ပေါ်၌သာ ရှိတော့သည်။

ထို့ကြောင့်.....

မြေပြင်အနေအထားနှင့် လိုက်ဂူကြီး၏ အနေအထားကို ကောင်းစွာ ခန့်မှန်း၍ရ၏။

“ညီလေး ယွမ်ရွှောက်၊ ဟိန္ဒစ်ကောင် ဒီထဲကို ခင်ပြေး ဘာလား”

ယွမ်ရွှောက်က ခေါင်းညိတ်၏။

“သိပ်သေချာတယ်၊ အမြဲတမ်း ဒီအထဲကို ပြေးတာပဲ၊ ယွမ်ရွှောက် ဒီကိုခဏခဏ ရောက်ဖူးပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချိုကို မစိုးရိမ်နဲ့လို့ ပြောတာပေါ့”

“ညီလေး ယွမ်ရွှောက်က ဒီတောဒီတောင်ကို အကျွမ်း ဝင်လို့ ဒီနေရာကို လွယ်လွယ်ကူကူ ရှာနိုင်တာ၊ အကျွမ်း မဝင်တဲ့ လူအဖို့မလွယ်ဘူး”

ယွမ်ရွှောက်က ဝဉ်းစဉ်းစားစား ပြော၏။

“နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချို၊ အဲဒီလို ဖြစ်နေတာကို ဒီမှာ ဘယ်လောက် အရေးကြီးတဲ့နေရာ ရှိတယ်ဆိုတာကို ဖော်ပြ

နေတာပဲ၊ သဘာဝက သူတို့ရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အရာတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ဖုံးအုပ်ထားတာပဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဤနေရာ၏ အရေးမပါပုံကို တစ်စထက် တစ်စ ပို၍ပို၍ သဘောပေါက်လာသည်။

သူသည် ကံကောင်းထောက်မမသဖြင့် သဘာဝ၏ လျှို့ ဇွန်ချက်တစ်ခုကို တွေ့မြင်ရပေတော့မည်။

ဝက်ဝံ နှစ်ကောင်၏အသံကို ကြားရလိုကြားရငြား နား
ညှစ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ညီလေး...ဟိုသတ္တဝါနှစ်ကောင်ရဲ့ အသံကို မကြားရ
ပါလား၊ ဒီပြင်အပေါက်ကများထွက်သွားနိုင်သလား”

“မထွက်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီနေရာကပဲ ပြန်ထွက်ရမယ်၊ ဒီနေ
ရာက ဝင်ပေါက် ထွက်စောက် တစ်ပေါက်တည်းပဲ ရှိတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် တီးတိုးပြောခြင်း ဖြစ်သော်လည်း
ထက်ဝက်အတွင်း၌ ဖြစ်၍ ပဲ.ထင်သံများ တုန်ခါ၍ ထွက်လာ

ဆန်း (၂၁)

ထူးဆန်းသောစေးရေဆိုင်

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ဂူထဲသို့ ဝင်လာကြ၏။

ယွမ်ရှောက်က....

“ဒါ ဂူမဟုတ်ဘူး၊ လိုဏ်ခေါင်းပဲ၊ ဟိုအက်ကို တိုးလျှို
ပေါက်တဲ့နေရာရှိတယ်၊ အဲဒီနေရာဟာ ယွမ်ရှောက်တို့ ခရီး
ဆုံးပဲ”

ဆန်ကွမ်းချီသည် နားအာရုံကို ပို၍ စွင့်လိုက်၏။

ကြောမီ သူတို့ရှေ့၌ အလင်းရောင်တန်းကြီး မြင်လိုက်
သည်။

ပေါက်ဆုံးပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ကြရသည်။

ဤနေရာ၌ အဖြူငွေ့ ဟူ၍ လုံးဝမရှိတော့။

အေးမတ်မတ်လည်ကို ကြည့်လင်ပီသစွာ တွေ့မြင်ရသည်။

မြင့်မားသော ကျောက်တံခါးကြီးများသည် ခံတပ်မြို့
ခြင်၏ မြို့ရိုးများပမာ ဝိုင်းပတ်ထားကြောင်း မတွေ့ရ

၉၆ ● ဆန္ဒသိုလ် နေလင်းအောင်

ဘော်ရုံတန်ခုံလူသားများသည် ဤကျောက်တံတိုင်းကား
ရံထားသည့် သဘာဝ၏လျှို့ဝှက်မြို့အတွင်းသို့ ဝင်နိုင်လိမ့်
မည် မဟုတ်ချေ။

ယွမ်ရွှေကန် ခပ်တိုးတိုး သတိပေး၏။

“နောင်ကြီးဆန်ကွမ်းချို ရွှေကို နည်းနည်းလျှောက်
ဦးမယ်၊ လမ်းတော့ မပြူးဘူးနော်၊ သတိထားလျှောက်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မြေပြင်ကို ကြည့်လိုက်၏။
မှန်သည်။

မြေပြင်သည် လုံးဝပြန့်ပြူးခြင်း မရှိရုံမျှမက ကျောက်
ဆောင် ကျောက်ခက်၊ ကျောက်ချွန်များဖြင့် ပြည့်နှက်
၏။

“ဟိအဖြူငွေ့တွေသာ ဒီနေရာမှာရှိနေရင် ခြေထောက်
တွေကို ဓားထက်ထက်နဲ့ မွန်းပစ်သလို ဖြစ်သွားမှာပဲ”

ယွမ်ရွှေကန်က ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်သည်။

“နောင်ကြီးဆန်ကွမ်းချို ဒီနေရာရောက်လို့ ခြေထောက်
အမွန်းခံထားရလဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ရင်ခွဲခံထားရရင်တော့
ကိစ္စမရှိဘူးလို့ ထင်တာပဲ”

ဆိုင်းတုံ့ခွင့်လျှို့ ခေလွှတ်(၂) ● ၉၇

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရူး...ထိုးတိုး”

ဆန်ကွမ်းချို ထိတ်သွား၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဂရူး...ဂရူး အော်မြည်သံများ ကြား
ရသည်။

ဝက်ဝံကြီးနှစ်ကောင် အနီးသို့ သူတို့ ရောက်၍ လာကြ
ပြီ။

ယွမ်ရွှေကန်က ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ လူတစ်ဦးပါး မြင့်
တာကျောက်ဆောင်ငယ်နှစ်ခုကို ညွှန်ပြလိုက်၏။

“နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချို အဲဒီနေရာကနေ ပန်းကွယ်ပြီး
ညွှန်ကြမယ်၊ ဒါဆိုရင် သူတို့ရဲ့အပြန်လမ်းမှာ ယွမ်ရွှေကန်
ပိတ်ဆို့သလို မဖြစ်တော့ဘူး”

ဆန်ကွမ်းချို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး...

ကျောက်ဆောင်များ နောက်သို့ ပြေးကပ်လိုက်၏။

ယွမ်ရွှေကန်က အခြားတစ်ဖက်ဆောင်၌ ဝစ်ကပ်သည်။

ထို့နောက် ကျောက်ဆောင်ကိုကျော်၍ ချောင်းမြောင်း
ပြည့်ရှုရန် လက်တန်ခြေဟန်ဖြင့် အချက်ပြသည်။

၉၈ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်ဆောင်

ဆန်ကွမ်းချီသည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်၏။

သူနှင့် ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာ၌ ရေအိုင်တစ်အိုင်ကို တွေ့ရသည်။

ရေအိုင်၏အလယ်၌ ဝက်ဝံကြီးနှစ်ကောင် ရေစိမ်းကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ရေယက်သံ တဖွမ်းဖွမ်းလည်း ကြားရသည်။

ဝက်ဝံတွေ ဒီရေအိုင်ထဲ ဘာလာလုပ်နေကြပါလိမ့်သောအတွေးသည် ဆန်ကွမ်းချီ၏ ရင်ထဲ၌ တလိမ့်လိမ့်တလိမ့်လာသည်။

မကြာမီ ဝက်ဝံနှစ်ကောင်အနက် ဝက်ဝံမည်းကြီးသည် ရေအိုင်အလယ်မှ ကမ်းစပ်သို့ တက်လာ၏။

သူ၏ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား တဆတ်ဆတ်ခါလိုက်သောအခါ ရေပန်း ရေဖွားများ လွင့်စဉ်ထွက်သွား၏။

“ဟာ...”

ဆန်ကွမ်းချီ အလွန်အံ့ကြသွားသည်။

ဆိုင်းလုံပွင့်ချို့ ဝေလွဆဲ(၂) ● ၉၉

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်....

ဝက်ဝံမည်းကြီး၌ ကုတ်ဖဲ့ တိုက်ခိုက်ရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသောဒဏ်ရာများ လုံးဝမတွေ့ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ဝက်ဝံမည်းကြီးသည်သူ၏ကြီးမားသောခန္ဓာကိုယ်ကြီးမားသယ်ဆောင်လျက် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လည် ထွက်သွားသည်။

အတန်ကြာသော်....

ရေအိုင်ထဲမှ ဝက်ဝံဖြူကြီးထလာပြန်လေ၏။

ဝက်ဝံဖြူကြီးလည်း ထိုနည်း ၎င်းပင်တည်း။

ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ဟူ၍ မရှိတော့မေ။

ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

* * *

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဝက်ဝံကြီးပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ ယွမ်းရှောက်အား လှုပ်ရှားပြောသည်။

သုစကားသံဃ် အံ့အားသင့်မှုများ ပါဝင်နေ၏။

“ညီလေးယွမ်ရှောက်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ၊ သူတို့မှာ ကာဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မှ မရှိတော့ပါလား”

မရှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချို အနီးသို့ လျှောက်လာ

“မိမိပါပေါ့၊ နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချို၊ သူတို့နှစ်ရည်
သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်နိုင်ကြတဲ့ အချက်ကတော့
ရအိုင်ပါပဲ”

“ရေအိုင်”

“ဟုတ်တယ် ဒီရေအိုင်ပဲ၊ ဒီရေအိုင်ဟာ ဒဏ်ရာမှန်သမျှ
ကို ပျောက်ကင်းစေနိုင်တယ်၊ သူတို့နှစ်ကောင်ဟာ အကြီး
အကျယ်တိုက်ခိုက်ကြတယ်၊ သေလောက်တဲ့ ဒဏ်ရာရတဲ့အထိ
တိုက်ခိုက်ကြတယ်...”

“နောက်ဆုံးကျရင် ဒီရေအိုင်ဆီ ရောက်လာတာပဲ၊
အခု နောင်ကြီးမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူတို့နှစ်ကောင်စလုံး
ကောင်းသွားပြီ၊ သူတို့ ဆယ်ရက်တန်သည်၊ ဆယ်ငါးရက်
တန်သည် ခားပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ထိပ်တိုက်ကြဦးမယ်...”

“နောက်ဦးလဲ၊ ခုမကွက် နိုင်အောင်တိုက်ကြဦးမယ်...
သူတို့ရန်ပွဲကို ပြီးသွားအောင် လှုပ်ချင်ရင် ဟောဒီရ
အိုင်ကို ဖောက်ထုတ်ပြီး ဖျက်ဆီးပစ်မှပဲ ဖြစ်တော့မယ်”

“ဒီနေ့အိုင်ဟာ ‘အနောက်တံတိုင်း’ပဲ၊ တကယ်တော့ ဘန်ဖိုးရိုတွဲ
ရေအိုင်ပါလား၊ ဒီမှာရေအိုင်ရှိတာကို ဘယ်သူ့ တွေ သိသေး
သလဲ”

“အဲဒီကန်ကြီးနှစ်ကောင်နဲ့ ယွမ်ရှောက်ကလွဲရင် ဘယ်
သူမှ မသိဘူး”

“ကျေးဌာန်တွေဘာတွေကော၊ မလာဘူးလား”

“မလာဘူး၊ နောင်ကြီးမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဘယ်မှာ ကျေး
ဌာန်တစ်ကောင်ကို တွေ့သလဲ၊ ကျေးဌာန်တွေ တွေ့ဖို့ကလဲ
ဒီပုံမလွယ်ပါဘူး၊ ဒီကျောက်တောင်၊ ကျောက်ဆောင်တွေ
နဲ့ အပေါ်ကကြည့်ရင် အဖြူဓဇ္ဈာန်တွေဆိုလို့ နှင်းတွေလိုလို
အမြဲတမ်း အုပ်ဆိုင်နေတာပဲဥစ္စာ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကျောက်တောင်ကို ခုန်ကျော်လိုက်ပြီး
ရေအိုင်ရှိရာကို ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်သွားသေး

ရေအိုင်သည် ကျောက်ခွက် ချိုင့်ဝှမ်းအတွင်း တည်ရှိ
သေးသည်။

သဲမြေဟူ၍ လုံးဝမရှိပေ။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ရေအိုင်စပ်၌ ဒူးထောက် ထိုင်ချပြီး နောက် ရေကို လက်ဖြင့် ခပ်လိုက်၏။

ပူဇွန်းသောရေများသည် သူတစ်ကိုယ်လုံးအား နွေးထွေးသွားစေသည်။

“ဒါ ရေပူစမ်းပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ရေတွေက ရေပူတွေ၊ ကျောက်တောင်တွေ ကြားက ယံစီးကျလာတာဖြစ်ပေမယ့် ဒီပြင် ရေတွေလို မအေးဘူး၊ သိပ်ပြီးလဲ ထူးဆန်းတယ်၊ ဒက်ရာတွေလဲ ပျောက်ကင်းစေတယ်”

“အံ့စရာပဲ၊ ဒီရေအိုင်အကြောင်း သိုင်းလောကသားတွေ သိရင် ပြဿနာ အကြီးအကျယ် တက်မှာပဲ၊ လူသားတွေအတွက်ကော အကျိုးရှိရဲ့လား”

ယွမ်ရှောက်သည် နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်သွားပြီးနောက် ဆန်ကွမ်းချီအား လှမ်းအော်ပြောစေ၏။

“နောင်ကြီး...ဒီမှာကြည့်”

ဆန်ကွမ်းချီ လှည့်ကြည့်သည်။

ယွမ်ရှောက်သည်သူ့လက်ဝါးတစ်ဖက်အား ကျောက်ကျောက်ခက်များအကြား၌ ဆွဲချလိုက်သည်။

ခွံခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ သူ့လက်ဝါးတစ်ပြင်လုံး သွေးရဲ့ သံရဲ့ရဲ့ ဖြစ်သွားသည်။

ဆန်ကွမ်းချီက လှမ်းအော်လိုက်၏။

“ညီလေး...ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီလောက် ခက်ခဲရတာလဲ”

ယွမ်ရှောက်က ပြုံး၍ ပြောလေ၏။

“ယွမ်ရှောက် ဒီလောက်မခိုက်ပါဘူး၊ နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချီကို လက်တွေ့ပြချင်လို့ပါ၊ ဒီရေအိုင်ဟာ တိရစ္ဆာန်တွေကရော လူအတွက်ရော အကျိုးရှိတယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ချင်လို့ပါ”

သွေးတစ်စက်စက်ဖြင့် ယွမ်ရှောက် လျှောက်လာသည်။
ထို့နောက်....

ဆန်ကွမ်းချီ၏ဘေး၌ ဒူးထောက်ထိုင်ချကာ သူ့လက်ကို ဆဲသို့ ထိုးနှစ်လိုက်၏။

ရေသည် သွေးကြောင့် ချက်ချင်းနီရဲသွားသည်။
သို့သော်....

ကြောမီ အဖြူရောင်များ ဖြစ်သွားပြီးနောက် ရေထဲ၌ သွား၏။

တဒဂ်အတွင်းမှာပင် မူလအတိုင်း ပြန်လည် ကြည်ဆာ
သွားလေတော့၏။

* * *

ယွမ်ရှောက်သည် သူ့လက်ကို ရေထဲမှဆွဲနုတ်ပြီး အ
ကွမ်းချီ ရှေ့၌ ပြန်ပြလိုက်လေ၏။

“နောင်ကြီးတွေ့လား”

ယွမ်ရှောက်၏ လက်ဝါးပြင်ရှိဇက်ရာသည် ကျက်ဆွဲ
လေပြီ။

သွေးလည်း မထွက်တော့ပေ။

နတ်ရေစင်သဖွယ် တန်ဖိုးရှိသော ရေအိုင်ပေတကာ

ဆန်ကွမ်းချီမှာ မကြာစမှ အဖြစ်ထူးအတွက် မျက်စိ
ပြူးမျက်ဆန်ပြူး အံ့သြနေလေ၏။

“နောင်ကြီးဆန်ကွမ်းချီ၊ ကိုယ်တိုင် စမ်းကြည့်မိတာ
ဒီရေအိုင် တယ်လောက်စွမ်းတယ်ဆိုတာ သိရတာပေါ့”

ဆန်ကွမ်းချီ ခေါင်းညိတ်၏။

ကျောက်ဆောင်များအနီးသို့ ခုန်ထွက်သွားပြီး သူ့လက်
မောင်းတစ်ခုလုံး ဖက်ရာရအောင် လုပ်လိုက်သည်။

သူ့ဇက်ရာသည် ယွမ်ရှောက်ထက် များပြားပေသည်။
တံတောင်ဆစ်မှစ၍ သွေးချင်းချင်း နီရဲနေသည်။

သူသည် ရေအိုင်အနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး ခူးထောက်
ထိုင်ချကာ လက်မောင်းတစ်ခုလုံး ရေထဲနှင်လိုက်သည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတဖျန်းဖျန်း ထသွားတေ
သည်။

သူ့လက်မောင်း၌ ဓနွေးထွေးသော အရသာများ ခံစား
လိုက်ရပြီး အနီရောင်သွေးများသည် တဖြည်းဖြည်း ပြူဖွေ
သွား၏။

ထို့နောက် လုံးဝကြည်လင်သွားတော့သည်။

သူ့လက်မောင်းကိုဆွဲထုတ်လိုက်သောအခါ စောစောက
နက်နက်ရှိိုင်းရှိိုင်း ထိခိုက်ထားသော ဇက်ရာများသည်
လုံးဝပျောက်ကင်းသွားခဲ့လေပြီ။

“အံ့တစ်ပါးပဲ”

ဆန်ကွမ်းချီသည် သူ့လက်မောင်းကို သေချာစွာစစ်ဆေး
ပြီးနောက် တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိလေ၏။

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ထပ်မံ စစ်ဆေး
နောက် ယွမ်ရှောက်အား လှမ်းမြင်၏။

“ညီလေးယွမ်ရှောက်၊ ဒီနေရာဟာ အင်မတန် ထူးခြားတယ်၊ ဟောဒီရေအိုင်လို့ ထူးခြားတဲ့နေရာတွေ ရှိနိုင်သေးတယ်၊ ဒီပြင် နေရာတွေကို ညီလေး ရွာ ဖွေ တွေ့ သေးသလား”

ယွမ်ရှောက် ခေါင်းခါ၏။

“ဟင်အင်း၊ ယွမ်ရှောက် အဲဒီလိုရွာဖို့ တစ်ခါမှ စိတ်ကူးခဲ့ဖူးပါဘူး၊ နောင်ကြီးဆန်ကွမ်းချိုရွာချင်တယ်ဆိုရင်လဲ ရွာလေး၊ ယွမ်ရှောက်ပါလိက်မှာပေါ့”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရေကန်အနီး၌ ဒူးထောက်ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်၏။

ဤ ကျောက်စုဆောင် ကျောက်နံရံများ ဝန်းရံနေသည့် ထူးဆန်းသော နေရာ၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို ထပ်မံရှာဖွေရဦးတော့မည်။

အခန်း (၂၂)

ဆန်းကျယ်သော လိုဏ်ဂူထဲမှာ

ဆန်ကွမ်းချို ထရပ်လိုက်သောအခါမှ ယွမ်ရှောက်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို၏ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

“နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချို”

ဆန်ကွမ်းချို တုံ့ခနဲဖြစ်၍သွား၏။

“ဘာလဲ ညီလေး”

ယွမ်ရှောက် မေ့နေတယ်၊ ဒီကန်ထဲမှာ ဝါးသုံးတောင်ရှိတယ်၊ အဲဒါပြောဖို့ မေ့နေတယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုက တဟားဟားရယ်ရင်း....

“ရေရှိရင် ငါးရှိမှာပေါ့၊ ဘာများ ထူးဆန်းလို့လဲ”

“ဒါပေမယ့် ဒီရေတွေက မအေးဘူးလေ၊ ပူနေတယ်၊ နေရောင်ကြီး ကိုင်ကြည့်တုန်းက ပူမှန်းမသိဘူးလား”

ဆန်ကွမ်းချို မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဒါကစော့? သူ့သဘာဝနဲ့သုပဲ၊ ရေပူထဲမှာ အပူဒဏ် ခံနိုင်တဲ့ငါး နေပွာပေါ့၊ နောက်ပြီး ဒီရေက ရေပူပြောပေးမယ့် ငါးတွေ မနေနိုင်လောက်အောင် ပူတာတော့ မိတုတ်ပါဘူး”

“ဒီထက် ဆန်းစာတွေ ရှိသေးတယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရှောက်အား အကြောက်အကဲ မပြင်းဆန်လိုပေ။

တကယ်လည်း ထူးခြားနိုင်သည်။

တယ်လီငါးမျိုး ဖြစ်သည်ကို သွားရောက်ကြည့်ရှုခြင်းဖြင့် အရှုံးမရှိနိုင်ဟု တွက်သည်။

“ကဲ...ဒါဖြင့် ပြန်ကြည့်မယ်”

ဆေးရေအိုင်သည် ကိုက်တစ်ရာခန့် ကျယ်ဝန်းသည်။ မြောက်ဘက်၌ ကျောက်ခုံမြင့်ကလေးများ ရှိနေသည်။

ယွမ်ရှောက်က မြောက်ဘက် ကျောက်ခုံမြင့်ကလေးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။

“အဲဒီဘက်မှာ ငါးတွေအနေများတယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုက....

“အဲဒီဘက်က ရေက အေးသလားမှ မသိတာ”

“ရေပူတစ်ဝက်ရေအေးတစ်ဝက်တယ်လို့သီးခြား ဖေါင်း ခဲနေနိုင်မှာလဲ”

“ရေကြည်တစ်ဝက် ရေနောက်တစ်ဝက် ဖေါင်းစပ်တာ ဆွဲ၊ ရေချိုတစ်ဝက် ရေငန်တစ်ဝက် ဖေါင်းစပ်တဲ့နေရာ ဆွဲ အများကြီးရှိတာပဲ”

ယွမ်ရှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချိုအား မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ဆွဲချေ။

မြောက်ဘက် ကျောက်ခုံမြင့် ရှိရာသို့သာ ပေါ်ဆောင်သွားသည်။

ကျောက်ခုံသို့ ရောက်သောအခါ ကျောက်ခုံ ပေါ်သို့ ကျောက်ခုံ လှဲချလိုက်ပြီး ရေအိုင်ထဲသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလေသည်။

“နောင်ပြီး၊ ယွမ်ရှောက်လို့ နိမ့်ပြီးလာကြည့်စမ်းပါ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရှောက်လို မှောက်၍ အိမ်ချလိုက်သည်။

၁၁၀ ● ကန္တသို့ထိ နေထိုင်အောင်

သူ အိပ်လိုက်သည်နှင့် ရေနံထဲရှိ ငါးသုံးသောင်းက
တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး သွားမြင်မိလေ၏။

ငါးသုံးကောင်သည် အမြင်အားဖြင့်ပင် အတော်ကလေး
ထူးဆန်းနေ၏။

တစ်ကောင်က ရွှေရောင်၊ တစ်ကောင်က မဟူရာ အနက်
ရောင်၊ တစ်ကောင်က ကျောက်စိမ်းရောင် အရောင်သုံးမျိုး
ကွဲနေ၏။

ဤကဲ့သို့ နွေးထွေးသော ရေမျိုး၌ အရောင်သုံးရောင်
ကွဲပြားနေခြင်းမှာ အမှန်တကယ်ပင် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော
သည်။

ငါးများသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို လိုက်လျက် အရောင်
တူညီနေကြရသည်။

ယခုမူ အားလုံး အရောင်ကွဲနေသည်။

“ဟော...ဟော၊ ကြည့် ကြည့်၊ နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချို
ကြည့်ကြည့်၊ ငါးတွေကိုကြည့်စမ်း”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ငါးများကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေသူ
ဖြစ်၍ ငါးများ၏ ထူးဆန်းသော အပြုအမူကို ယွမ်ရောက်
မပြောခင်ကတည်းက တွေ့မြင်နေပြီး ဖြစ်၏။

ငါးများသည် အဖြူရောင်အရည်များ မှုတ်ထုတ်နေ
ကြ၏။

ဆိုင်းထုံခွင့်လျှံ ဝလေသံ(၂) ● ၁၁၁

အဖြူရောင် အရည်များသည် တဖြည်းဖြည်း ကြည်လင်
သွား၏။

မူလရေနှင့် တစ်သွေးတည်း-တစ်သားတည်း ဖြစ်သွား
သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့လက်မောင်းကို ရေအိုင်ထဲနှစ်လိုက်
သောအခါနီရဲသောသွေးများ တဖြည်းဖြည်း ဖြူသွားပြီး
နောက် လုံးဝကြည်စိမ်းသွားသည် ပြန်လည် အမှတ်ရလာ
လေ၏။

ထိုစဉ်က ဖြူသွားသော အဖြူရောင်သည် ယခုငါးများ
မှုတ်ထုတ်နေသည့် အဖြူရောင်နှင့် လုံးဝ တူညီနေလေ
သည်။

ဆန်ကွမ်းချို၏ စိတ်ထဲ၌ သံသယ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့
သည်။

“ဇော်ရာတွေ ပျောက်ကင်းစေတာက ရေပူစမ်းကြောင့်
လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီငါးသုံးကောင် မှုတ်ထုတ်နေ၍ အဖြူ
ရောင် အရည်တွေကြောင့်လား”

ယွမ်ရောက်က ဆန်ကွမ်းချိုအား လက်ဖြင့် တို့၍ မေး
လိုက်၏။

“နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချို၊ ယွမ်ရောက်ပြောတာ မမှန်
ဘူးလား...”

ဆန်ကွမ်းချို ခေါင်းညိတ်ဆိုက်ရ၏။

“သိပ်မှန်တယ်”

“နောင်ကြီး၊ ဒီငါတွေ ဖမ်းကြည့်ဦးမလား”

ဆန်ကွမ်းချိုက လက်ဝါးကာ၍ တားလိုက်၏။

“မလုပ်နဲ့ညီလေ၊ ဒီရေအိုင် အစွမ်းထက်နေတာ ဒီငါး
ထုံးကောင်ကြောင့် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမယ်၊ သူတို့ဘာသာ အေး
အေး ဆေးဆေး နေကြပါစေ”

ဆန်ကွမ်းချို၏ တားမြစ်ချက်ကြောင့် ယွမ်ရွှောက် ရေထဲ
မဆင်းတော့ပေ။

“လာညီလေး၊ တခြားနေရာတွေ လျှောက်ကြည့်မယ်၊ ဒီလို
ထူးဆန်းတဲ့နေရာတွေ ရှိလိမ့်ဦးမယ်”

ယွမ်ရွှောက်သည် ဦးဆောင်ထွက်လိုက်၏။

လက်ဝဲဘက်သို့ လှည့်ထွက်သွားရာ ကျောက်ထိုက်ဂူကြီး
တစ်ခုကို တွေ့ကြရပြန်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အလွန်တရာ စိတ်ဝင်စားလာသဖြင့်
ယွမ်ရွှောက်၏ရှေ့မှ တိုးဝင်သွား၏။

“ညီလေး၊ ဒီထဲကို ဝင်ဖူးသလား”

“ဟင့်အင်း၊ တစ်ခါမှ မဝင်ဖူးဘူး၊ တမင်မဝင်တာ
တွေကော့ တွေတာပဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မကြောက်မရွံ့ပင် ရှေ့သို့တပြည်းပြည်း
တိုးဝင်သွား၏။

ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် တိုးဝင်သွားသည့်တိုင် ဂူထဲ၌ အလင်း
ရောင် ရနေသည်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့နေရသည်။

ဂူ၏ အပေါ်ဘက်၌ အလင်းရောင်ဝင်သည့်အပေါက်များ
ရှိနေမည်မှာ သေချာသည်ဟု ဆန်ကွမ်းချို တွေးမိသည်။

ရှေ့သို့ဆက်လျှောက်လာသောအခါ ကျောက်တံခါးကြီး
တစ်ခုပေါ် ဝိတ်ဆို နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

သူသည် ယွမ်ရွှောက်၏ သဘောထားကို မေးမြန်းခြင်း
မပြုတော့ဘဲ သူဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်သူ တံခါးကို တွန်းဖွင့်
ဆွဲတော့၏။

ပထမတစ်ကြိမ် တွန်းဖွင့်သောအခါ လုံးဝမလှုပ်ချေ။

ဒုတိယအကြိမ်တွန်းသောအခါ အနည်းငယ်လှုပ်လာ၏။

တတိယအကြိမ် တွန်းရန် ကြိုးစားသောအခါ ငြိမ်၍
မရှိတော့ဘဲ ယွမ်ရွှောက်သည် ဝင်ကူသည်။

“ဂျိန်း.....ဂျလိန်း.....လိန်း.....”

ကျယ်လောင်သော မြည်ဟည်းသံကြီးနှင့်အတူ ကျောက်
တံခါးကြီး တရွေ့ရွေ့ ပွင့်သွားလေ၏။

“နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချို၊ ဒီနေရာမှာ ဒီလို ကျောက်
တံခါးမျိုး ရှိမယ်လို့ ယွမ်ရွှောက် တစ်ခါမှ မတွေးမိသေး
ဘူး၊ အထဲဝင်ရင် သတိထားပါ”

၁၁၄ ● ကဏ္ဍဆိုင် နေထင်းဆောင်

“အေးပါ...သတိထားရမှာပေါ့၊ နှစ်ယောက်စလုံး ဝင်တာပဲ၊ ဒီလောက်လဲ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရွှေ့မှ ဦးဆောင်ဝင်သွား၏။ အလင်းရောင် ဝင်နေသဖြင့် ဂူ၏ အတွင်းပိုင်းကို ကွဲကွဲပြားပြား တွေ့မြင်ခွင့်ရနေသည်။

သူတို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးလာကြရာ ဂူ၏ နက်ရှိုင်းသော အတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာကြလေ၏။

မကြာမီ သူတို့နှာခေါင်းထဲ၌ ဆေးနံ့ ကဲ့သို့သော အနံ့တစ်မျိုး ရရှိ၏။

ယွမ်ရှောက်က ဆန်ကွမ်းချို၏ အင်္ကျီစကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“နောင်ကြီး၊ ဒီနေရာက အနံ့အသက် မကောင်းဘူး၊ ပြန်ထွက်ရင် ကောင်းမယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုက ပြုံး၍ပြောသည်။

“ညီလေး...အာမှစိတ်မပူပါနဲ့လေ၊ ညီလေးက တောထဲ တောင်ထဲမှာနေတဲ့လူမို့လို့ တရုတ် ပရဆေးအနံ့ကို မသိတာပါ၊ ဒါက ပရဆေးအနံ့ပဲ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။”

* * *

သိုင်းထုံခွင့်ထုံ ဝေလွှဲသံ (၂) ● ၁၁၅

တဖြည်းဖြည်း သူတို့ဝင်လာရာ အခန်းဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အစိမ်းရောင် တောက်လာသည်ကို အံ့သြစဖွယ် တွေ့လာကြ၏။

ထူးဆန်းသည်ဟုထင်သဖြင့် ကျောက်ဂူနံရံများကို ကြည့်ရှုကြသောအခါ အစိမ်းရောင်ကျောက်များ ဖြစ်နေကြောင်း ဆွဲရှိကြသည်။

ကျောက်ဂူခေါင်မိုးမှ အလင်းရောင် ဝင်ရောက်လာသောအခါ တစ်ခန်းလုံး အစိမ်းရောင် တောက်သွားတော့သည်။

အစိမ်းရောင်သည် အလွန် တ ရာ ချောက်ချားဖွယ် ထောင်း၏။

“ဟော...ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရှောက်အား ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုဘက်သို့ အလျင်ဦးစွာ ချဉ်းကပ်သွားလေ၏။

သူ ချဉ်းကပ်သွားသည့်နေရာ၌ မီးဖိုကြီးတစ်ခု ရှိနေ၏။ သံဒယ်အိုးမှာ သံချေးပင်တက်နေချေပြီ။

မီးဖိုလည်း ပျက်စီးလှလှရှိနေ၏။

သံဒယ်အိုးထဲ၌ ပရဆေးများရှိနေပြီး ထိုအိုးထဲမှ ဆေးများ ထွက်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“မီးဖိုရော သံဒယ်အိုးရော ဒီလောက် ပျက်စီးနေမှတော့ ဆိုင်း ဘယ်လောက် ကြိုပြီဆိုတာ မှန်းဆကြည့်လေ။”

၁၁၆ ● ကတ္တုဆိုလိ နေထင်းအာဗိ

တော့၊ သံဃယ်ထဲက ပရဆေးတွေလဲပျက်စီးဖို့ကောင်းနေပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဆေးနဲ့ကတော့ ထွက်နေတုန်းပဲ၊ ဆေးစွမ်းတယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ ဒါက သက်သေ ပြနေတာပဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုကဒယ်အိုးကိုစစ်ဆေးနေခိုက် ယွမ်ရှောက်က အခြားနေရာများသို့ လျှောက်ကြည့်သည်။ *

“နောင်ကြီးဆန်ကွမ်းချို...နောင်ကြီးဆန်ကွမ်းချို”

အလန့်တကြား အော်ခေါ်လိုက်သည့် အသံကြောင့် ဆန်ကွမ်းချိုလည်း အပြေးအလွှား ခုန်ထွက်သွားမိသည်။

သူ့၌ လက်နက်ဆို၍ အစ်တိုတစ်ချောင်း ပါမလာသည့် အတွက်လည်း နောင်တရလိုက်သည်။

“ဘာလဲညီလေး၊ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဟိုမှာ...ဟိုမှာ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရှောက်ပြသည့်နေရာသို့ အံ့အားတကြား ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူလည်း လန့်ဖျပ်သွားလေတော့၏။

ဆခန်း (၂၃)

အရိုးကျနေပြီဖြစ်သော သိုင်းသခေးနှစ်ဦး

အရိုးကျနေပြီဖြစ်သော အရိုးစုနှစ်ခုသည် ကျောက်နံရံဘေးနား၌ ရှေ့သို့ငိုက်စိုက် ကျနေ၏။

လဲပြိုကျခြင်းလည်း မရှိပေ။

ကျောက်နံရံသို့ ဦးခေါင်းစိုက်လျက် ကျနေသူမှာ အနီရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ထား၏။

သူ့နောက်၌ ဦးခေါင်း စိုက်ကျနေသူမှာ အပြာရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ထား၏။

သူတို့၏ အသွေးအသားများ ပုပ်ဆွေးရိက္ခသွားပြီးအရိုး ကျနေပြီ ဖြစ်သည့်တိုင် သူတို့ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အင်္ကျီများ ဆွေးရိမသွားခြင်းက အလွန်တရာ အံ့ဩစရာ ကောင်းစေ သည်။

နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောလျှင် သံဒယ်အိုးပင်လျှင်သံခွေး တက်နေပြီဖြစ်ရာ အဝတ်အစားများက ပို၍ပင် ဆွေးမြည့်စွာ ကောင်းနေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တဖြည်းဖြည်း အနီးသို့ကပ်သွား၏။

“ဟာ....”

ဆန်ကွမ်းချို၏ နှုတ်မှ အာမေဍိတ်သံ ထွက်သွားမိလေ သည်။

အဘယ်မှာလျှင် အာမေဍိတ်သံ မထွက်ဘဲ နေလိမ့်မည် နည်း။

အပြာရောင်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသူ၏ လက်ထဲမှစားသည့် အနီရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ ကျောထဲသို့ စိုက်ဝင်နေ သောကြောင့်တည်း။

ဆန်ကွမ်းချိုသည်အသေအချာ ကြည့်သောအခါ ဓားစိုက် ခံနေရသည့် အင်္ကျီအနီဝတ်ထားသူမှာ မိန်းမဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံရှည်မှာ နန်တွင်းသူများ ဝတ်ဆင်လေ့ ရှိသည့် ဝတ်ရုံရှည်မျိုးတည်း။

သူမ၏နောက်မှ ဓားဖြင့် ထိုးစိုက်နေသူသည် အဘယ် ကြောင့် သေဆုံးနေရသနည်း။

သူမအား မသတ်မီ အဆိပ်မိခဲ့လေသလော။

အဆိပ်မထိမီ အင်္ကျီအနီဝတ်မိန်းမအား သတ်ပြီး အချက် နှာပင် အဆိပ်ထ၍ သေဆုံးသွားလေသလော။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အင်္ကျီအပြာဝတ်၏ဓားကို အသေအချာ လေ့လာကြည့်သောအခါ လက်ကိုင်ရိုးမှာ ရွှေဖြင့် ပြုလုပ် ထားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

“အဖိုးတန်ဓားပဲ”

သူသည် အပြာရောင်အင်္ကျီဝတ် သေဆုံးရသည့်အချက်ကို အပ်မံတွေ့ရပြန်လေ၏။

အနီရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမ၏ဓားသည် အပြာရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည့်လူ၏ ရင်ထဲသို့ နောက် ခြိန် စိုက်ဝင်နေ၏။

ဖြစ်ပုံကို စဉ်းစားကြည့်ရသည်မှာ အနီရောင်အင်္ကျီဝတ် မိန်းမအား အပြာရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူက ဓားနှင့် ထိုးလိုက်စဉ်မှာပင် အနီရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထား

၁၂၀ ● အနွယ်ဆင်းအောင်

သည့် မိန်းမက သူမ၏ခါးဖြင့် လက်ပြန်တွက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပုံ ရသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် အလွန်တရာ လျှို့ဝှက်နက်နဲလှသော ဂူထဲ၌တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သတ်ဖြတ်၍ သေဆုံးနေကြသည့် အလောင်းနှစ်လောင်း အကြောင်းကို စဉ်းစား၍ မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ယောက်ျားချည်း ဖြစ်နေလျှင်လည်း ဤမျှ တွေးတောနေစရာမလိုပေ။

ယခုမူ တစ်ယောက်က မိန်းမ။

တစ်ယောက်က ယောက်ျား ဖြစ်နေ၏။

ထိုနှစ်ယောက်သည် ပြုံးသရန်ဘက်များလော။

သို့တည်းမဟုတ်၊ ချစ်သူနှစ်ဦးလော။

“ပြုံးသရန်ဘက် ဆိုရင်တော့ ထားပါတော့လေ၊ ချစ်သူနှစ်ဦးဖြစ်နေရင်တော့ တကယ်တော့ အံ့ဩစရာ ကောင်းမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်သလဲ ဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်ကို ရှာတွေ့ရင် အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလိမ့်မယ်”

ယွမ်ရှောက် လှမ်းပေး၏။

“နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချီ၊ ဘာတွေ ထူးခြားသလဲ”

“ထူးခြားတာကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သတ်ဖြတ်ကြတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ သတ်ကြတာလဲ”

“ဒါတော့ ငါမသိဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဒီဂူထဲမှာ ကျောက်မျက် ရတနာ တွေများ ရှိနေ သလား မသိဘူး၊ ကျောက်မျက်ရတနာတွေဟာ လူတွေကို အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းတွဲစေတတ်တယ်”

“ဘာလဲ... ကျောက်မျက်ရတနာ”

ယွမ်ရှောက်၏ မေးခွန်းကြောင့် ဆန်ကွမ်းချီ လှည့်ကြည့်မိသည်။

တောတွင်းသားကလေး ယွမ်ရှောက်အနေဖြင့် ကျောက်မျက် ရတနာများကို မြင်ဖူးမည်မဟုတ်ပေ။

မြင်ဖူးလျှင်လည်း တန်ဖိုးထားရကောင်းမွန်း သိလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ဆန်ကွမ်းချီသည် မြစ်ရင်းရောင်တောက်နေသော ကျောက်ဂူနံရံကို လက်ဖြင့်မုတ်ပြပြီးနောက်...

“တောဒီလို အရောင်မျိုးစုံ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် တောက်နေတဲ့ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကလေးတွေတွေ့ရင် ကျောက်

မျက် ရတနာလို့ မှတ်ဝေတော့၊ အဲဒါတွေကို လူတွေက
စာနိမ့်ထားတယ်”

ယွမ်ရွှောက်ကအံ့ဩစွာ ပြောလေ၏။

“စားလို့မရဘဲနဲ့ တန်ဖိုးထားတယ် ဟုတ်လား၊ အံ့ဩ
စရာပဲ”

“ညီလေးယွမ်ရွှောက်၊ အဲဒါတွေ ဒီဂူထဲမှာ ရှိသေး
သလားလို့ ရှာကြည့်စမ်းပါ၊ ငါလဲရှာမယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရွှောက်တို့သည် ကျောက်ဂူ၏ နေရာ
အနှံ့အပြား လိုက်လံ၍ ရှာဖွေကြ၏။

သလင်းကျောက်တုံး တစ်တုံးမျှပင် မတွေ့ကြရချေ။

“အံ့ဩစရာပဲ၊ သူတို့ အချင်းချင်း သတ်ဘာ ရတနာ
ကြောင့် မဟုတ်ဘူးဆိုတာဘော? ကောက်ချက်ချလို့ရပြီ၊ ဒါ
ဖြင့် ဘာကြောင့်သတ်ကြသလဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အလောင်းနှစ်လောင်း အနီးသို့ ပြန်
လျှောက်လာ၏။

လက်သီးတစ်လုံးဝင်၍ အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်
ကာ ဦးညွတ်ဂါရဝပြုပြီး တောင်းပန်လိုက်၏။

“နောင်တော်ကြီးနဲ့ အစ်မကြီးခင်ဗျား၊ နောင်ကြီးတို့
အစ်မကြီးတို့ ဘာကြောင့် သေရသလဲဆိုတဲ့ ဖော်ပြချက်ကိုသိချင်

သို့ နောင်တော်ကြီးနဲ့ အစ်မကြီးတို့ရဲ့ အလောင်းကို စစ်
ဆေးချင်ပါတယ်၊ ဒီအတွက်ခွင့်လွှတ်တော်မူကြပါ”

ယွမ်ရွှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချို၏ အပြုအမူကို ငေးကြည့်
နေ၏။

အရိုး ကျနေပြီ ဖြစ်သော အလောင်း နှစ်လောင်းကို
အဘယ်ကြောင့် ဂါရဝပြုနေမှန်း သူ မသိပေ။

“နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချို ဘာလုပ်နေတာလဲ မသိဘူး၊
အလောင်းတွေကိုဦးညွတ်လို့ ဘာဖြစ်မှလဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဦးညွတ်ဂါရဝပြုပြီးနောက် အပြာ
ရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသည့် အရိုးစုကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲ
ထုတ်လိုက်၏။

“ချမ်း...ချလွမ်း”

အပြာရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ လက်ထဲမှခွေးရော
အနီရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်သည့် အမျိုးသမီး၏ ခေးပါ ကြမ်း
ပြင်ပေါ်သို့ ကျသွား၏။

သူသည် အပြာရောင်အင်္ကျီစုကို တိုင်မိသောအခါ အလွန်
တရာ အံ့ဩသွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်....

အင်္ကျီသည် ယခုတိုင် ဆွေးမြည့် စုတ်ပြခြင်း မရှိသေးသောကြောင့်တည်း။

“ဟာ...အင်္ကျီအသားက တကယ့်အသားပဲ၊ အမှန်တကယ် ငါ့လက်နဲ့ ထိလိုက်တာနဲ့ မွေ့မွေ့ကြွေးကြွေးနဲ့ ကောင်းနေပြန်တာပဲ၊ ဘာမှတောင် မဖြစ်ဘူး”

သူသည် အပြာရောင်အရိုးစုကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်၏။

လို့ နောက်....

အနီရောင်အရိုးစုကို ပြည်းညင်းစွာ ဆွဲယူပြန်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်ပြန်၏။

အနီရောင်အင်္ကျီသည်လည်းအပြာရောင်အင်္ကျီကဲ့သို့ လုံးဝဆွေးမြည့်ခြင်း မရှိသေးပေ။

အပြာရောင်အင်္ကျီထဲမှ ဓားအိမ် တစ်ချောင်းကို တွေ့ရသည်။

ရွှေလက်ကိုင်ရိုးတပ် ဓား၏လက်ကိုင်ဖြစ်ကြောင်း မပြောမည် ဘဲနှင့် သိနိုင်ပေသည်။

ထို့ပြင်....

အနီရောင်အင်္ကျီထဲ၌လည်း ဖုဖုဖောင်းဖောင်းအရာတစ်ခုခု ကြောင်း သိလိုက်ရပြန်သဖြင့် ထပ်မံ နှိုက်ယူလိုက်သည်။

ထွက်လာသည်မှာ ရှုံ့ကြိုးဖြင့်ဆွဲထားသည့် အိတ်ကလေးတစ်လုံး။

သို့သော်....

ထိုအိတ်ကလေး၏ကြိုးမှာ အင်္ကျီကဲ့သို့ပင် ခိုင်ခံ့နေဆဲဖြစ်၏။

သေဆုံးသူအမျိုးသမီးသည် ထိုကြိုးကို လည်ပင်း၌ ဆွဲထားသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချီအနေဖြင့် ရုတ်တရက် ဆွဲယူ၍မရတော့ချေ။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ကြိုးကို ဓားဖြင့် ဖြတ်တောက်ပစ်ရန် စိတ်ကူးသေး၏။

သို့သော်....

ကွယ်လွန်သူ၏ ဗစ္စည်းကို မစာရား ဖျက်ဆီးပစ်ရာရောက်သည့် စိုး၍ ရှုံ့ အိတ်ကလေးကို အနီရောင်အင်္ကျီထဲသို့ ပြန်ထည့်ပေးထားလိုက်လေ၏။

အတွင်းမှဗစ္စည်းများကိုလည်း ကြည့်လိုစိတ်မရှိတော့ပေ။

ဆန်ကွမ်းချီသည် အရိုးစုနှစ်ခုကိုကြည့်၍ သဲလွန်စရွာဖွဲ့ဆော်လည်း မည်သည့်သဲလွန်မျှ မတွေ့ရတော့ချေ။

၁၂၆ ● အတ္တဆိုလ်နေလင်းအောင်

ယွမ်ရှောက်က ခပ်လောလောလေး မေးလိုက်မိ၏။

“နောင်ပြီးဆန်ကွမ်းချီ...ဘာတွေတွေ့သလဲ”

“ဘာမှမတွေ့ဘူး၊ ငါတို့ ပြန်ကြရုံပဲရှိတော့တယ်”

“ဂူအနောက်ပိုင်းကို ဝင်ကြည့်ဦးမလား”

“မပြန်ခင်တော့ ဝင်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့”

ဆန်ကွမ်းချီသည် အရိုးစုနှစ်စုကို ဦးညွှတ် အရိုအသေပြုပြီးနောက် ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် တောင်းပန်နေသည်။

ထို့နောက်....

ဂူ၏အနောက်ဘက်သို့ ဝင်ကြည့်ကြပြန်၏။

သို့သော်....

မည်သည့်အရာမျှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရှိရတော့ချေ။

ဆန်ကွမ်းချီက ယွမ်ရှောက်အား....

“ညီလေး...ပြန်ကြစို့၊ ကြည့်ဖို့နေရာ မကျန်တော့ဘူးလို့ ထင်တာပဲ”

“မကျန်တော့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ပြန်မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဂူပြင်သို့ ထွက်လာကြ၏။

ဆိုင်းထုံခွင့်လှုံ ၀၈လွှဲ(၂) ● ၁၂၇

ဆေးရေအိုင်သို့ရောက်သောအခါ ဆန်ကွမ်းချီသည် ငါးသုံးကောင်ကို သွားကြည့်သေး၏။

ငါးသုံးကောင်သည် သူတို့၏ ပါးစပ်တွင်းမှ အဖြူရောင် အရည်များ မှုတ်ထုတ်နေကြဆဲ ရှိနေသေးသည်။

ငါးတွေက အမြဲတမ်း ဒီလိုမဲ့မှုတ်နေကြတာပဲလား”

ယွမ်ရှောက်က ခေါင်းညိတ်၏။

“ယွမ်ရှောက်တွေ့တဲ့အခါတိုင်းတော့ အမြဲတမ်း ဒီလိုမဲ့မှုတ်နေကြတာပဲ”

မကြာမီ....

သူတို့သည် အဖြူငွေ့များ ရစ်ပတ် သိုင်းခြုံနေသော ချောက်တံခါးဝမှ အပြင်သို့ ထွက်လာကြလေတော့၏။

ယွမ်ရှောက်၏ သစ်ပင်မြင့်ထက်ရှိ တဲကလေးပေါ်သို့ ဆက်သောအခါမှ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဆာရလောင်ရမ်း သိလာတော့သည်။

“ညီလေးယွမ်ရှောက်၊ ဒီဆေးရည်အိုင်ဆီ တယ်သူမှ ဆက်မစားဖူးတာ သေချာတယ်နော်”

“အရင်ကတော့ သေချာတာပဲ၊ အခုတော့ သိပ်မသေတော့ဘူး”

“ဘယ်လိုလဲ ညီလေးရ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ယွမ်ရွှေကပ်စိတ်ထဲမှာတော့၊ ဒီဆေးရေအိုင်ရှိတဲ့ လျှို့ဝှက် ကျောက်တံခါး ခံတပ်ကြီးရှိတဲ့ နေရာကို ဝက်ဝံကြီးနှစ်ကောင်နဲ့ ယွမ်ရွှေကပ်တို့ပဲ သိတယ်။ ရောက်ဖူးတယ်လို့ထင်ခဲ့တယ်။ ဒီနေ့ နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချိုနဲ့ ဝင်ပြီး ဟိုအနီရောင်နဲ့ အပြာရောင် အရိုးစုတွေတွေ့တော့မှ ယွမ်ရွှေကပ်ထက် အရင်ဒီနေရာကို ရောက်ခဲ့တဲ့လူတွေ ရှိနေတယ်လို့ သိရတော့တယ်။ ဒီနေရာသိနေတဲ့ တခြားသူတွေထဲ ရှိကောင်းရှိလိမ့်မယ်လို့ ယွမ်ရွှေကပ် ထင်လာတယ်”

ယွမ်ရွှေကပ်၏ အသိဉာဏ်မှာ လူသားတစ်ဦး၏ အသိဉာဏ်အတိုင်း အပြည့်အဝရှိနေကြောင်း ဆန်ကွမ်းချို လုံးဝနားလည် သဘောပေါက် သွားချေပြီ။

“မှန်တယ်၊ ဒီနေရာကို ဒီပြင်လူတွေ သိကောင်းသိနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဇောလောဆယ်တော့ ဒီပြင်လူတွေ ရောက်လာတဲ့ ခြေရာလက်ရာတွေတော့ မတွေ့သေးဘူး မဟုတ်လား”

“မတွေ့သေးပါဘူး၊ ဒီဘောဒီတောင်ဟာ ယွမ်ရွှေကပ်ရဲ့ အိမ်ပဲ၊ လူစိမ်းသူစိမ်းတွေရဲ့ ခြေရာကို ယွမ်ရွှေကပ် လုံးဝ မတွေ့သေးပါဘူး”

ဆန်ကွမ်းချိုက သွေးတိုးစမ်း၍ မေးဆိုက်၏။

“ဒီတော့ဒီတောင်ဟာ ယွမ်ရွှေကပ်ရဲ့ အိမ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့ကြီးရဲ့ တောင်ဘက်မှာ ဘာထူးခြားတဲ့ အရာတွေ ရှိသလဲ၊ ယွမ်ရွှေကပ် ဘာတွေ မြင်ဖူးသလဲ”

ယွမ်ရွှေကပ် တွေဝေသွားသည်။

“ဘာလဲ... ယွမ်ရွှေကပ်က ဘာကို တွေ့ရမှာလဲ၊ လူတွေ လား”

“လူတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အခိုင်အခန့် ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်လိုဟာမျိုးပေါ့”

ယွမ်ရွှေကပ်သည် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလျက် ရယ်မောလေတော့၏။

“ဪ... နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချိုက ယွမ်ရွှေကပ်ကို ဘာများ မေးနေသလဲ မှတ်တယ်၊ ကျောက်လှေကားထစ် အမြင့်ကြီးရှိတဲ့ ဆုရားကျောင်းပျက်ကြီးကို မေးနေတာ မဟုတ်လား၊ အဆောင်သုံးဆောင် ရှိတယ်လေ”

မှန်လေပြီ။

ယွမ်ရွှေကပ်သည် ဤတော ဤထောင်ကို သူ၏အိမ်ပမာ အိပ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင် လျှောက်သွားနေခဲ့သည်မှာ မှန်နေချေပြီ။

ဆန်ကွမ်းချိုက ပြန်လည် မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

၁၃၀ ● အတ္ထုပ္ပတ္တိ နေ့ဆင်းအောင်

“ဘုရားကျောင်းပျက်မှန်း မင်းဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ဒါလား၊ ဒါလဲမခက်ပါဘူး၊ သစ်ခုတ်သမားတွေ အစုအဝေးနဲ့ရောက်လာရင် ဒီဘုရားကျောင်းပျက်ကြီးအကြောင်း အမြဲပြောကြတာပဲ၊ သူတို့က ပြောကြတယ်၊ အဲဒီ ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီးဟာ တစ္ဆေခြောက်သတဲ့၊ တစ္ဆေဆိုတာဘာလဲ နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချီ”

ဆန်ကွမ်းချီရယ်မိတော့သည်။

“ဘယ်ကလာ တစ္ဆေခြောက်ရမှာလဲ၊ အဲဒီမှာတစ္ဆေမရှိပါဘူး၊ ညီလေးယွမ်ရွှေကရော အဲဒီ ဘုရားကျောင်းပျက်ပေါ် တက်မကြည့်ဖူးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ တစ်ခါမှ တက်မကြည့်ဖူးဘူး၊ ယွမ်ရွှေကက သင်ပင်ပေါ်မှာနေရတာ ပိုပြီးသဘောကျတယ်၊ ဒီတဲကလေး ဆောက်ထားတာတောင် မျောက်ဝံတွေနဲ့ ယွမ်ရွှေက အမျိုးမတူဘူးဆိုတာပြချင်လို့ တမင် ဆောက်ထားတာပါ”

“ဟား...ဟား...ဟား ဟုတ်တာပေါ့၊ ယွမ်ရွှေကက လူပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ ငါနဲ့ လူတွေဆီလိုက်ခဲ့ဖို့ သဘောတူတာပေါ့၊ ဟိုကျရင် ယွမ်ရွှေက ပျော်ရမှာပါ၊ ဒီမှာတော့ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ပျင်းစရာ ကောင်းနေတာပေါ့”

ယွမ်ရွှေက၏ မျက်လုံးမှာ ဝိုင်းစက်သွားသည်။

ဆိုင်းတုံ့ခွင့်လျှံ လေ့သံ(၂) ● ၁၃၁

“နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချီ၊ နောင်ကြီးကို ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်အပျက်လဲ ပြပြီးပြီ၊ နောင်ကြီးပြောတဲ့ နေရာကို ခုပဲ သွားကြမယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ညီလေးယွမ်ရွှေက ခဏသည်းခံပါဦး၊ ဒီတစ်ညတော့ ဒီမှာပဲ အိပ်ကြမယ်၊ မနက်ကျမှ ခရီးဇုန်မယ်၊ ငါတို့ခရီးထွက်ရင် လူသူမမြင်နိုင်တဲ့ နေရာတွေက ရွေးပြီး သွားကြမယ်”

“ဗျာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့ကို အသူရာချောက်ထဲ ခုန်ချခိုင်းတဲ့လူနဲ့ မတွေ့အောင်ပေါ့၊ အဲဒီလူဟာလဲ ဒီတော့ ဒီမှာ နေရာအနှံ့ လျှောက်သွားနေတာ၊ ညီလေး ယွမ်ရွှေကနဲ့ မတွေ့တာ သိပ်အံ့ဩစရာ ကောင်းတယ်”

ယွမ်ရွှေကက ရယ်သည်။

“ယွမ်ရွှေကနဲ့ တယ်တွေ့နိုင်မလဲ၊ ယွမ်ရွှေကက သင်ပင်ပေါ်ကသွားတာများတယ်၊ အခု နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချီနဲ့ပို့လို့ မြေပြင်ကသွားတာ”

ဆန်ကွမ်းချီသည်မျောက်ဝံတစ်ကောင်ကဲ့သို့ လက်မောင်းအား သန်မာလှသောယွမ်ရွှေက၏ စကားကို နောင်ငွေခံကြည်၏။

၁၃၂ ● အတ္တဆိုသ် နေလင်းအောင်

“အေး...အဲဒီ အင်္ကျီစင်းနဲ့လူကို တွေ့ရင် ဝေးဝေးက ရှောင်သိလား၊ မရှောင်ရင်မင်းကို သတ်လိမ့်မယ်၊ ငါလဲ သူ့ကို ဝေးဝေးက ရှောင်ရတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ယွမ်ရွှေက မှတ်ထားပါ့မယ်”

ထိုစဉ်....

ပလွေသံသ့သ့ကို စတင် ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“ဟော...ဒီပလွေသံဟာ ငါ့ဆရာကြီးရဲ့ ပလွေသံပဲ၊ ညီလေးယွမ်းရွှေကလား၊ ကျောက်လှေကားထစ် အမြင့်ကြီးတွေ ရှိတဲ့ ဘုရားကျောင်းပျက်ပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်မှ မမြင်ခဲ့ဖူးဘူးနော်”

“ဟင့်အင်း၊ မမြင်ခဲ့ဖူးပါဘူး”

“အခု ပလွေသံဟာ ဘယ်ကလာတယ်ဆိုတာသိသလား”

“မသိဘူး၊ ယွမ်းရွှေက ဘယ်သိနိုင်မလဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီ ပလွေသံတော့ မကြာခဏ ကြားမိပါတယ်”

“အဲဒီပလွေသံဟာ ငါ့ဆရာကြီးရဲ့ ပလွေသံ ဆိုတာ ညီလေးသိနေပြီ၊ အဲဒီပလွေသံဟာ ညီလေး တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီးဆီက လာတာပဲ”

ယွမ်ရွှေကသည် မျက်မှောင်ကြွယ်၍ စဉ်းစားနေ၏။ ထိုသို့ မျက်မှောင်ကြွယ်သည့်အခါတိုင်း မျောက်နှင့် ပိုတူသည်ဟု ဆန်ကွမ်းချီ ကျိတ်၍ မှတ်ချက်ချမိလေ၏။

“ဒါဖြင့် နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချီရဲ့ ဆရာကြီးဟာ အဲဒီ ဘုရားကျောင်းပျက်မှာ နေနေတာပေါ့!”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ညီလေးကို အဲဒီ ကျောင်းပျက်မှာ လူသူအရိပ်အယောင် တွေ့ဖူးသလားလို့ မေးတာ၊ သစ်ခုတ်သမားတွေဟာ ဆရာကြီးရဲ့ အရိပ် အယောင်ကိုတွေ့မိ ကြလိမ့်မယ်၊ ဆရာကြီးဟာ သိုင်းပညာသိပ်ကောင်းတော့ သစ်ခုတ်သမားတွေဟာ ဆရာကြီးကို ရိပ်ခနဲ့ ရိပ်နေပဲ မြင်တွေ့ကြလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ တစ္ဆေလို့ပဲဆင်တော့တာပေါ့၊ ဆရာကြီးဟာ ငါတစ်ယောက်ကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အတွေ့မခံဘူး”

ယွမ်ရွှေကသည် မျက်လုံးများ အဝိုင်းသားဖြင့် နားထောင်နေ၏။

“ဒါဖြင့် ဆရာကြီးလဲ ယွမ်ရွှေကလို တစ်ယောက်တည်း နေနေတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ယောက်တည်းနေတာ၊ မင်းအသက် ၈၈ ရှိတော့မယ် ကြာလှပြီ”

ယွမ်ရွှေကက ဖြည်းဖြည်းစွာ ပြောလေ၏။

“အဲဒီဆရာကြီးကို ယွမ်ရွှောက် သိပ်တွေ့ချင်တယ်၊
ယွမ်ရွှောက်ကို အဲဒီနေရာရောက်အောင်ခေါ်သွားပါနော်”

ဆန်ကွမ်းချိုက ယွမ်ရွှောက်၏ ပခုံးကို ဖုတ်လိုက်ပြီး
ကြင်နာစွာ ခြေလှမ်း၏။

“ညီလေးလို့ တစ်ကိုယ်ထီးတည်းနေတဲ့အတွက် ညီလေးနဲ့
တဝတူဆိုပြီး တွေ့ချင်တာ မဟုတ်လား၊ ခေါ်သွားပါမယ်
ကွာ၊ ဆရာကြီးဟာ ငါ့ကို သူတပည့်အဖြစ် လက်ခံပါပြီ၊
ညီလေးကိုပါ တပည့်အဖြစ် လက်ခံအောင် ငါတောင်းပန်
ပေးပါမယ်၊ တကယ်လို့သာ ညီလေးကို တပည့်အဖြစ် လက်
ခံရင် ငါတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သိုင်းလောကမှာ ဇမ္ဗူ
တစ်လူဖြစ်ပြီ”

ယွမ်ရွှောက်သည် အလွန်တရာ ဝမ်းသာသွား၏။

ဆန်ကွမ်းချို၏ ခြေထောက်ကို ဆုပ်ကိုင်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက ယွမ်ရွှောက်၏ အမွေးအမျှင်ထူ လှသော
လက်များကို ညင်သာစွာဖယ်ရှားလိုက်ပြီး ကြင်နာစွာ ပြော
လေ၏။

“ညီလေးယွမ်ရွှောက်၊ ငါ့တို့ ဒီလောက် ကျေးဇူးတင်ဖို့
မလိုပါဘူး၊ ငါ့အညီလေးကိုကျေးဇူးတင်ရမှာပါ၊ ညီလေး
သာမကယ်ရင် ငါဟာ အခု အချိန်လောက်မှာ သေနေ

လောက်ပြီ၊ မင်းကို ငါ့ညီလေး တစ်ယောက်လို ခေါ်
ရွှောက်ပါမယ်၊ ကဲ...ကဲ... အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ညီလေး
အိပ်ပေတော့၊ ငါလဲ အိပ်တော့မယ်၊ မနက်စောစော ခရီး
ထွက်မယ်”

ယွမ်ရွှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချို၏အမိန့်အတိုင်း ကြမ်းပြင်
ပေါ်သို့ လှဲချ အိပ်စက်သေတော့သည်။

အခန်း (၂၇)

အကြောင်းရင်း ဖြစ်စေ့

ယွမ်ရှောက်သည် သစ်ပင် ကိုင်းဖျားများထက်၌ တွဲခို ကူးသန်းနေ၏။

တစ်အတွင်းမှာပင် ဆန်ကွမ်းချို မျက်မှောင်မှ ကွယ် ပျောက်သွား၏။

“အင်း...လူသားတစ်ဦးအဖို့ မျောက်တွေလို စွမ်းအား အပြည့်အဝရှိဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှဘူး၊ သူ့အဖို့ ခြေပြင်မှာ သွားလာရတာက ခက်နေလိမ့်ဦးမယ်၊ သူ့ထိုသို့ ဆိုင်း

ပညာ သင်ပေးလိုက်ရင်တော့ ဆိုင်းလောက တစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားတော့မှာပဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ခင်းမောရင်း တီးတိုးပြောနေမိ၏။

ယွမ်ရှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် လမ်းခွဲထွက်ခွာသွား ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဆန်ကွမ်းချိုက အင်္ကျီစိမ်း ဝတ်ဆင်သော မရုဏ် ကိုယ်စားလှယ်နှင့် မတွေ့ဆုံလိုသဖြင့် လမ်းလွဲ၍ ခက် ခဲသောနေရာမှ သွားလိုသည်။

ယွမ်ရှောက်က ဆယ်မိုင်းအတွင်း လူသူရှိ၊ မရှိ စုံစမ်းမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ လူသူကင်းရှင်းပါက သွားချလာရ လွယ်ကူ သော နေရာမှသာ သွားပါရန် တောင်းပန်သည်။

ယွမ်ရှောက်၏ အကြံဉာဏ်မှာ တန်ဖိုးရှိသော အကြံဉာဏ် ဖြစ်၍ ဆန်ကွမ်းချို လက်ခံ၏။

ထိုအကြောင်းကြောင့် ယွမ်ရှောက်ဘယ်ယောက် သစ်ပင် များ၏ ထိပ်ဖျားမှ တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် ကူးသန်းသွားလာခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုကမူ ခြေပြင်မှ ခပ်မှန်မှန်လိုက်သည်။

သူ့အဖို့ အရေးတကြီးလျှောက်ရန်လည်း မလိုချေ။

အကြောင်းတူးလျှင်ယွမ်ရှောက်ကလာရောက်အကြောင်း ကြားလိမ့်မည်အား။

သူသည် ယွမ်ရွှေကပ်ပေးထားသည့် ဝါးတောင်ဝှေး တစ်ချောင်းကို အဖော်ပြုလျက် တစ်ကိုယ်တည်း လျှောက်လာနေ၏။

မကြာမီ....

သစ်ပင်တိပ်ဖျားမှ ရိပ်ခနဲလွှဲဆင်းလာသော ယွမ်ရွှေကပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆယ်ပိုင်ခရီးကို သစ်ပင်တိပ်ဖျားများထက်မှ လွှဲခို ကူးပြောင်း သွားခဲ့သည့် ယွမ်ရွှေကပ်သည် အပြုံးမပျက်ဘဲ ဆန်ကွမ်းချို၏ ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

“ညီလေးယွမ်ရွှေကပ် ဘာထူးသလဲ”

“ဘာမှမထူးပါဘူး နောင်ကြီး၊ ဘာအရိပ် အယောင်မှ မတွေ့ရပါဘူး၊ တောတိရစ္ဆာန်တွေကလွဲလို့ပေါ့”

“တောကောင် တွေသလား”

“တွေ့တယ်၊ တောကောင်တွေကို ယွမ်ရွှေကပ်တို့ လာမယ့် လမ်းမှာ မနေကြဖို့ သတိပေးခဲ့တယ်”

“ဘာ... ညီလေးက မာဂဓ ဘာသာစကား တတ်သလား”

ယွမ်ရွှေကပ်သည် ဆန်ကွမ်းချို၏ အလန်တကြား မေးလိုက်သံကြောင့် အသံထွက်အောင် ရယ်မိသည်။

“နောင်ကြီးဆန်ကွမ်းချို၊ ယွမ်ရွှေကပ်က ဒီတောထဲမှာ ကြီးပြင်းလာတာပဲ၊ ဒီတောထဲက သတ္တဝါတွေ အားလုံးဟာ ယွမ်ရွှေကပ်ရဲ့ မိတ်ဆွတွေချည်းပဲ၊ မျောက်တွေက လွဲရင်ပေါ့လေ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တောတွင်းသားကလေး ယွမ်ရွှေကပ်အား ကြည့်လျက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေမိ၏။

“အင်း...ဟုတ်မှာပါလေ၊ ငါ့လဲယုံပါတယ်၊ ကဲ...စကားပြောရင်း ခရီးဆက်ကြတာပေါ့”

ယွမ်ရွှေကပ်သည် သူပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်သည့် သစ်တောကြီးအကြောင်း၊ သူနှင့် အထွန်ခင်မင်ရင်းနှီးသော သတ္တဝါကြီးများအကြောင်းကိုရင်းလင်းပြောပြလျက် လမ်းလျှောက်လာ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ နားထောင်၍ မငြိမ်နိုင်အောင်ရှိသည်။

“အင်း...ညီလေးရဲ့ ဘဝကတော့ ပြောမယ့် ကြုံဖူးမှသိ ဆိုတဲ့ ဘဝမျိုးပဲ၊ ဘယ်သူကမှယုံ ြမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ ယုံပါတယ်”

ယွမ်ရွှေကပ်က လေးစားချစ်ခင်စွာ ပြောသည်။

“ယွမ်ရွှေကပ်သိတယ်လေ၊ ယွမ်ရွှေကပ်ရဲ့ စကားတွေကို နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချို ယုံကြည်တယ်ဆိုတာ ယွမ်ရွှေကပ်လဲ ဘယ်တုန်းကမှ ညာမပြောခဲ့ဖူးဘူး”

ဤသို့ဖြင့် ဆူတို့သည် မိုင်နှစ်ဆယ်မျှ ခရီးပေါက်ခဲ့ပြီး
နောက် ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီး၏ ကျောက်လှေကားထစ်
ကြီးများ ရှိရာသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေတော့၏။

အကယ်၍....

ယွမ်ရှောက်သာ မပါလျှင် ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဘုရား
ကျောင်းပျက်ရှိရာသို့ ခက်ခဲစွာ လမ်းကြောင်း ရှာဖွေပြီး
ပြန်ခဲ့ရပေမည်။

ယခုသော်....

လွယ်ကူချောမောစွာ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရှောက်ကို ဆရာကြီး၏မျက်မှောက်
သို့ ခေါ်သွားရန် ကြံရွယ်ခဲ့သည်။

သို့သော်....

ကျောက်လှေကားထစ်သို့ ရောက်သောအခါ စိတ်ပြောင်း
သွားသည်။

ဆရာကြီးအား ကြိုက်အကြောင်းကြားပြီးမှ ခေါ်ခြင်း
က ပိုကောင်းလိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားမိလေသည်။

“ညီလေးယွမ်ရှောက်၊ ငါ့ဆရာကြီးဆီ အရင်ဝင်မယ်၊
ညီလေး ဒီမှာပဲခဏစောင့်ပါ။ ဆရာကြီးဆီက အခွင့်ရတာနဲ့
ညီလေးကို ငါလာခေါ်ပါ့မယ်”

ယွမ်ရှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချို၏ ပြောစကားကို ဘုရား
တစ်ဆူ ဂူတစ်လုံးသဖွယ် ကိုးစားယုံကြည်သူဖြစ်၍ ချက်ချင်း
ခေါင်းညိတ်၏။

“နောင်ကြီးဆန်ကွမ်းချို အရင်သွားနှင့်ပါ။ နောင်ကြီး
လာမခေါ်မချင်း ဒီနေရာက ယွမ်ရှောက် စောင့်ပါ့မယ်၊
တစ်နှစ်စောင့်ဆိုလဲ တစ်နှစ်လုံး စောင့်နေပါ့မယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရင်ထဲ၌ ကျင်ခနဲ ခံစားလိုက်မိအေ
သည်။

“ဪ... ယွမ်ရှောက်... ယွမ်ရှောက်... ငါ့အပေါ်
တကယ့်ကို ခင်မင်နေရှာတာပါကလား”

သူသည် ယွမ်ရှောက်အား ကြင်နာစွာကြည့်လိုက်မိ၏။

ဆန်ကွမ်းချို၏မျက်လုံးထဲမှ ကရုဏာ အရိပ်အယောင်များ
ကို ကောင်းစွာခံစားနိုင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဆန်ကွမ်းချိုအား ပို၍ပို၍ ချစ်ခင်ရိုသေသာ
ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထပ်မံ၍မပြောတော့ဘဲ ကျောက်လှေ
ကားများထွက်သို့ လွှားခနဲ လွှားခနဲ ခုန်တက်သွားသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သာမန် သစ်တောသမားများထက်လည်း
ကောင်း၊ သာမန် ကျေးရွာသားများထက်လည်းကောင်း

၁၂၄ ● ကန္တသီလ်-နုလင်းဆောင်

ပို၍ပေါ့ပါးသော ဆန်ကွမ်းချီအား ချီးကျူးသော အကြည့်
ဖြင့် ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ပိဋကတ်တိုက် အဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ
ဆန်ကွမ်းချီက အော်ပြောလိုက်၏။

“ဆရာကြီး...တပည့် ဆန်ကွမ်းချီ ပြန်လာပါပြီ”

ပိဋကတ်တိုက် အပေါ်ထပ်မှ မည်သည့်အသံမျှမကြားရ
ဘဲ ရှိနေ၏။

လွန်စွာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

“ဆရာကြီးခင်ဗျာ... ကျွန်တော် ဆန်ကွမ်းချီ ပြန်လည်
ရောက်ရှိလာခဲ့ပါပြီ”

အပေါ်ထပ်မှ မည်သည့် တုံ့ပြန်မှုမှ မရဘဲရှိပြန်သည်။
ရော...ခက်ခဲ့ပြီ။

အဘယ်ကြောင့် တုံ့ပြန်မှုမရသနည်း။

ဆရာကြီးခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ငါတက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မပါ့မလဲ
ဟု ဆန်ကွမ်းချီ တွေးတောနေသည်။

ထိုစဉ်...

သူဦးခေါင်းထဲသို့ အကျိစိမ်းဝတ်ဆင်သည့် မရဏ ကိုယ်
စားလွယ်သည် ချက်ခြည်း ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

သိုင်းထုံစွင့်လှုံ ဝေလွယ်(၂) ● ၁၄၃

“ဟာ...ဒီလူ ဒီကျောင်းပျက်ကို ရောက်မလာနိုင်ဘူးလို့
ဘယ်သူမှ အတတ်မပြောနိုင်ဘူး၊ ဆရာကြီးဟာ သိုင်းဝဲညာ
တော်တာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအကျိစိမ်းနဲ့လူလဲ သိုင်း
ပညာ တော်တာပဲ၊ တကယ်လို့ အကျိစိမ်းနဲ့လူကသာ သိုင်း
ပညာ ပိုတော်ရင် ဆရာကြီးကိုသတ်သွားမှာသေချာတယ်”

ဆန်ကွမ်းချီ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား
သည်။

သူသည် အဘိုးအိုအပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်လျက် ရှိနေ
လေပြီ။

အဘိုးအို သေနိုင်သည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်နှင့် သူ့ရင်
ထဲ၌ မချိမဆန့် ခံစားလိုက်ရသည်။

ဤအချက်က အဘိုးအိုအပေါ် တွယ်ဘာနေသည့် သူ့
သံယောဇဉ်ကို ပြခြင်းဖြစ်သည်။

“အကျိစိမ်းနဲ့လူသာ ဆရာကြီးကို သတ်ခဲ့ရင် ဒီလိုတော့
စံခါးတွေ ပိတ်ထားမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ စံခါး
တွေ ပိတ်ထားရတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အသံပေးရတာလဲ”

ဆန်ကွမ်းချီ၏ရင်ထဲ၌ သံသယများ၊ စာမိစက်ကစီစ
သွားများလာသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ
စံခါးမကြီးကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေ၏။

၁၄၄ ● ထမ္မာဆိုက် နဂါးအောင်

“ဝုန်း”

ပိဋကတ်တိုက်၏ တံခါးမကြီး ပွင့်သွားသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် သူ့အတွက် ကျရောက်နိုင်သည့် ဘေးအန္တရာယ်များကို လုံးဝမတွေးတော့ဘဲ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးတက်သွားသည်။

အပေါ်ထပ်။

အပေါ်ထပ်သည်သာ အရေးအကြီးဆုံး။

အပေါ်ထပ်၌ သူ့ဆရာကြီး နေထိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

“ဆရာကြီး...ကျွန်တော်ပြန်လာပြီ၊ ဆန်းကွမ်းချီ ပြန်လာပြီ”

သူသည် လှေကားတစ်မျှားကို ခုန်ကျော်တက်ရင်း တစ်အော်လိုက်၏။

သူ့အပေါ်ထပ်သို့ရောက်သောအခါ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်နေသည်။

ဆရာကြီးသည် သူ၏သေတ္တာနက်ကလေး သေး၌ စင်းစင်းကြီး လဲကျနေလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချီ၏ ထိတ်လန့် စိုးရိမ်မှုသည် ငယ်ထိပ်သို့တိုင် တက်ရောက်သွားလေ၏။

ဆိုင်းထုံပွင့်လျှံ ဝလေ့ထံ(၂) ၁၄၅

အဘိုးအို၏စား၌ အမြဲတမ်းကိုင်ဆောင်ခဲ့သည့် ပလွေတံလွှင့်စဉ်ကျနေ၏။

မလွေတံ လွှင့်စဉ်တွဲကွာနေသည့်မြင်ကွင်းက ဆန်ကွမ်းချီအား သွေးပျက်မတတ် ခံစားစေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

မည်သည့်သိုင်းလမ်းမဆို မိမိကိုင်ဆောင်သည့် လက်နက်ကို ထက်နှင့်မကွာ အမြဲတမ်း ဆောင်ထားတတ်၏။

အမြဲကိုင်စွဲသည့်လက်နက် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကင်းကွာချိန်သည် အခြေအနေ နှစ်မျိုးကို ဖြစ်ပေါ်စေတတ်သည်။

ပထမအချက်မှာ ရန်သူက သိုင်းပညာသာသဖြင့် လက်နက် လွှင့်စဉ်ကွဲကွာသွားစေခြင်း၊ လက်နက်ကို လုယူလိုက်သဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကင်းကွာစေခြင်း စသည့် အခြေအနေ ဖြစ်ပေါ်စေ၏။

ဒုတိယအချက်မှာ ရန်သူက သတ်ဖြတ်လိုက်သဖြင့် လက်နက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် ကွဲကွာသွားခြင်း စသည့် အခြေအနေ ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

ယခု...

ဤအဆောင်ပေါ်၌ ရန်သူလည်း မရှိတော့ပေ။

အဘိုးအိုလည်း လဲကျနေသည်။

၁၄၆ ● ကတ္တသိုက် နေထိုင်အောင်

သူ့အမြင်ကိုင်စွဲသည့် ပလွေလည်း ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကင်းကွာ
နေသည်။

ဒုတိယ အခြေအနေ ဖြစ်ပေါ်နေနိုင်သည် မဟုတ်ပါ
လော။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အဘိုးအို၏ ဘေးသို့ ခုန်ဝင်သွားပြီး
အဘိုးအိုကို ပွေ့ချိုလိုက်၏။

အဘိုးအို တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းလျက် ရှိနေလေပြီ။

ဆန်ကွမ်းချို၏ မျက်ဝန်းအိမ်မှ ပူနွေးသော မျက်ရည်
ပေါက်ကြီးများ ထပေါက်ပေါက် စီးကျလာသည်။

မျက်ရည်များသည် အဘိုးအို၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ စီးကျ
နေသည်။

“ဖြစ်ရလေဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာကြီးအဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော်
အဖြစ် တူလှသည်လား၊ ဆရာကြီးရယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အဘိုးအိုနှင့် စတင်တွေ့ခဲ့သည့် အခိုက်
များကို ပြန်လည် သတိရလာ၏။

အဘိုးအို၏ ထူးဆန်းသော စိတ်နေစိတ်ထားများကို ပြန်
လည် သတိရလာ၏။

ဆိုင်းတုံ့ခွင့်သို့ ဝလွေသံ (၂) ● ၁၄၇

နောက်ဆုံး လူသတ်ပေးရန် မလိုဘော့ဘဲ သူ့အား
သိုင်းပညာ သင်ပေးမည်ဟု ကတိပြုခဲ့ခြင်းကို ပြန်လည်
သတိရလာလေ၏။

သူသည် အင်္ကျီစိမ်းနှင့်လူကို ချက်ချင်း သတိရလာပြီး
‘တက်’ ခေါက်လိုက်မိ၏။

“ဟင်း...ခင်ဗျားကို တစ်သက်မကျေဘူး မှတ်ပါ။ ခင်
ဗျားဟာ ကျုပ်ကိုသတ်ဘယ်၊ ကျုပ်ကလဲ ကံကောင်း
ထောက်မလို့ အသက်မသေခဲ့ဘူး၊ နောက်တော့ ကျုပ်ဆရာ
ကြီးကို သတ်တယ်၊ ကျုပ်ထက် အဆတစ်ရာခန့် သိုင်းပညာ
တော်တဲ့ ဆရာကြီးကတော့ ကံကြမ္မာ မျက်နှာသာမပေးလို့
ခင်ဗျားရဲ့ အသက်ကို ခံလိုက်ရတယ်၊ ကျုပ်ဆရာကြီးအတွက်
ခင်ဗျားကို လက်စားချေမယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တက်ခေါက်လိုက်၊ ကျေမချမ်း တဖျစ်
တောက်တောက် ရေရွတ်လိုက်၊ အဘိုးအိုကို ဖွေဖက် ငိုယို
အံ့ကြွင့် အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခံစားနေရလေ၏။

အတန်ကြာ ငိုပြီးမှ အဘိုးအိုကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ချလိုက်
သည်။

သူသည် ပြတင်းပေါက်ကို တွန်းဖွင့်ပြီးနောက် ကျောက်
ထွက်ကားဆီသို့ လှမ်း၍ အော်ဟစ်လိုက်၏။

၁၄၈ ● ကတ္တဆိုလ် နေထင်းဆောင်

“ညီလေး ယွမ်ရွှေဘတ်၊ ကျောင်းပေါ်ထို တက်လာခဲ့ ပေတော့၊ ငါ့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆရာကြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ”

ယွမ်ရွှေဘတ်သည် ဆန်ကွမ်းချို၏ အော်ဟစ်သံ ကြား သည့်နှင့် လေ့ကားမှ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးတက်လာလေ၏။

သူသည် ပက်လက်ကြီး လဲကျ သေဆုံးနေသော အတိုး အိအား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး....

“နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချို .... ဆရာကြီး သေ ဆုံး သွား ပြီဟော့”

ဆန်ကွမ်းချိုက ငိုသံကြီးဖြင့် ကြေကွဲစွာ ပြောလေ၏။

“ဆေးသွားရှာပြီ၊ ငါ့ကိုတောင် မစောင့်နိုင်ရှာတော့ တူး”

ယွမ်ရွှေဘတ်သည် ဆန်ကွမ်းချိုဝမ်းနည်းနေသည်ကို တွေ့ ရသောအခါ သူလည်းအလိုလို ဝမ်းနည်းလာသည်။

“သူ့ ဘာဖြစ်လို့ သေတာလဲ”

ယွမ်ရွှေဘတ် မပီမသ မေးသည်။

“သူ့ ဘာဖြစ်လို့ သေသလဲမသိသေးဘူး၊ ငါ့စိတ်ထဲ ကတော့ ငါ့ကိုဆတ်သွားတဲ့အကျိုးစီးနဲ့ လူကသတ်သွားတယ်လို့ ထင်တာပဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုက အတိုဆုံးရှင်းပြလိုက်သည်။

ယွမ်ရွှေဘတ်သည် ပြတင်းပေါက်အနီး၌ စိတ်ပျက် ဝမ်း နည်းစွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

တောတွင်းသားကလေး ယွမ်ရွှေဘတ်အဖို့ ပတမဆုံး ဝမ်းနည်း ကြေကွဲရခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

သူ သခင်းရဲတိရစ္ဆာန်များ၊ မျောက်ဝံများနှင့် အတူတကွ နေထိုင်စဉ်က ဤသို့သော ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုမျိုးကို ဖတ် ကြိမ်မျှ မခံစားခဲ့ရချေ။

ယခု လူအသိုင်းအဝန်းထဲသို့ စတင် ဝင်ရောက်လာသည် နှင့် ပူဆွေးသောက ဗျာပါဒဟို့ကို စတင်ခံစားလာရတော့ သည်။

ဤအချက်ကို ယွမ်ရွှေဘတ် မတွေးမိရှာချေ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အတိုးအိုဘေး၌ ခူးထောက်ထိုင်ချပြီး ခိုး ဦးတိုက်လေ၏။

“ဆရာကြီး၊ အသုံးမကျတဲ့ ကစည့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့၊ အပည့် အသုံးမကျလို့ ဆရာကြီးရဲ့အသက်ကို မကယ်နိုင်ခဲ့ပါ ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစည့်ဟာ အတော်ဆုံး သိုင်းဝညာရှင်

၄၅၀ ● ထက္ကသိုက် စုစည်းအောင်

ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး ဆရာကြီးကို သတ်ခဲ့သူကို ရှာဖွေလက်စားချေပါမယ်”

သူသည် ပြောရင်း မျက်ရည်များယိုစီး ကျလာသည်။

ယွမ်ရှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချိုကို ကြည့်လျက် သူပါရောရုံမျက်ရည်ကျသည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ အပူမီးသည် သူ့အပူမီးဝင် မဟုတ်ပါလော။

ဆန်ကွမ်းချိုအား အစ်ကိုတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခင်မင် လေးစားခဲ့ပြီဖြစ်သော ယွမ်ရှောက်အဖို့ ဤသို့ မျက်ရည်ကျခြင်းမှာ မထူးဆန်းလှတော့ချေ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့စိတ်ကိုထိန်းလျက် ထိုင်ရာမှတစ်ဆင့်သည်။

“ညီလေး ယွမ်းရှောက်၊ ဆရာကြီးကို နောက်ဆုံး ပြုခြင်းနဲ့ ပြုစုကြမယ်၊ ဆရာကြီးကို မြေမြှုပ်ဖို့ နေရာကောင်းကောင်း သွားရှာပါ။”

ယွမ်ရှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချို၏စကားကို နားမလည်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုကမူ အဘိုးအို၏ အလောင်းကို ကြည့်ပြီး တိတူတ်တူတ် ရေခွက်နေသည်။

ဆိုင်းတုံခွင့်ထွ် ဝေထွသံ(၂) ● ၁၅၁

ယွမ်ရှောက်က ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြန်မေးလာလေသည်။

“နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချို၊ ယွမ်...ယွမ်ရှောက် ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

မှန်သည်လေ။

ယွမ်ရှောက်သည် တောတွင်းသားကလေး တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

လူသားတို့၏ သာရေး နာရေး ဓလေ့ထုံးတမ်းများကို သူ အဘယ့်မှာလျှင် နားလည် ကျွမ်းဝင်ပါအံ့နည်း။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရှောက်၏ မေးခွန်းကို ကြားသော အခါမှ ဤဓလေ့ထုံးတမ်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ယွမ်ရှောက် နားမလည်နိုင်သည်ကို စဉ်းစားမိသည်။

“ညီလေးယွမ်ရှောက် မြေတွင်းတူရမယ်၊ ကုန်းမြင့်မြင့် တစ်နေရာကို ရွေးချယ်ပါ။ အဲဒီ ကုန်းမြင့်ကလေးမှာ သစ်ဝင် ဘစ်ပင်လဲ ရှိနေပါစေ၊ သစ်ပင်ရဲ့ခြေရင်းမှာ တွင်းတူးရမယ်၊ နောက်ပြီး ဆရာကြီးရဲ့အလောင်းကို မြေတွင်းထဲ ထည့်မြှုပ်ပေးရမယ်၊ နားလည်ပြီလား”

၁၅၂ ● လတ္တီဆိုင် နေထိုင်ဆောင်

ဆိုင်းထုံခွင့်ထွ် ဝေးလွှဲသံ(၂) ● ၁၅၃

ယွမ်ရွှောက်သည် အပြေမဝေးတော့ချေ။

ပြတင်းပေါက်မှ လွှားခနဲ ခုန်ထွက်သွားသည်။

သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများ၌ လွဲကျော်ခုန်ပေါက် ခရီးသွား
တက်သည့်ယွမ်ရွှောက်အဖို့ ဆယ်ပေကျော်ကျော်အမြင့်သည်
အလေးထားစရာ မဟုတ်ပါပေ။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ယွမ်ရွှောက် ခုန်ထွက်သွားပြီးမှ သူ
လည်း လိုက်၍ ခုန်ထွက်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယွမ်ရွှောက် ရွေးချယ်သည့်
နေရာသည် သူ့ဆရာကြီး၏ ဈာပနအတွက်မသင့်လျော်သည့်
နေရာ ဖြစ်နေမည်ကို စိုးရိမ်မိသောကြောင့်တည်း။

ယွမ်ရွှောက်သည် သူ့ရှေ့မှ တစ်ရပ်ရပ်ပြေးလျက်ရှိနေ၏။

“ညီလေးယွမ်ရွှောက်၊ ခဏနေဦး”

ဆန်ကွမ်းချီ၏အော်သံသည် တစ်ဘောလုံး ပဲ့တင်ထပ်
သွားသည်။

ယွမ်ရွှောက်သည် သာမန်လူများထက် နားပွါးသူဖြစ်ရာ
ချက်ချင်းပင် တုံ့ခနဲ ရပ်ဆိုင်းသွားပြီး ဆန်ကွမ်းချီထံသို့
ပြန်ပြေးလာလေ၏။

“နောင်ကြီး ဆန်ကွမ်းချီ”

“ယွမ်ရွှောက်၊ မြေနေရာကို ငါရွေးမယ်၊ ငါ့နောက်
လိုက်ခဲ့”

ယွမ်ရွှောက်သည် အဝိုစကား မဆိုချေ။

ဆန်ကွမ်းချီနောက်သို့သာ လိုက်တော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ထင်းရှူးမင်ကြီးတစ်ပင် ထီးထီးမာ
မား ပေါက်နေသည့် ကုန်းမြင့်ကလေးတစ်နေရာကို ရွေးချယ်
လိုက်၏။

“ညီလေးယွမ်ရွှောက်၊ ဒီနေရာမှာ မြေတွင်းတူးကြမယ်”

ဆန်ကွမ်းချီနှင့် ယွမ်ရွှောက်တို့သည် အနီးရှိ သစ်ကိုင်း
များကို တက်ချိုးပြီးနောက် မြေတွင်းတူးကြတော့၏။

နှစ်ယောက်သား တက်ညီလက်ညီ လုပ်ကိုင်ကြသဖြင့်
အဘိုးအို၏ ရုပ်ကလာပ်အတွက် လိုအပ်သော မြေတွင်းမှာ
တခဏချင်း ပြီးစီးသွားလေသည်။

“ညီလေးယွမ်ရွှောက် တော်ပြီ၊ ဒီလောက်ဆိုရင်အဆင်
ပြေပါပြီ”

ယွမ်ရွှောက်သည် မြေတွင်းထဲမှ ခုန်တက်လာ၏။

ထို့နောက် ဆန်ကွမ်းချီနောက်သို့ လိုက်လာ၏။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ကျောင်းပျက်ပေါ်သို့ လှေကားမှ တစ်ဆင့် ဖြည်းဖြည်းစွာ တက်လာသည်။

အဘိုးအိုအား ပွေ့ချီရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“အင်း...ဒီနေ့တော့ အတော်သလေး အချိန်လင့်နေပြီ၊ နတ်ဖြန် အရက်တက်ချိန်မှာ သပြီဟ်တာက ပိုကောင်းပိုမယ်”

ဆန်ကွမ်းချီသည် ထိုသို့ တွေးတောလိုက်မိသဖြင့် ယွမ်ရွှေကန်အား လှမ်း၍ အသိပေးသည်။

“ညီလေးယွမ်ရွှေကန်၊ ဆရာကြီးရဲ့အလောင်းကို မနက်ဖြန် မနက်ကျမှပဲ သပြီဟ်တော့မယ်၊ ဒီညတော့ ငါတို့ နှစ်ယောက်လုံး မအိပ်ဘဲ ထိုင်စောင့်ကြမယ်”

ယွမ်ရွှေကန်သည် စောဒက လုံးဝမတက်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“နောင်ကြီးဆန်ကွမ်းချီ၊ ဆရာကြီးသာ အသက်ရှင်နေခဲ့ရင် ယွမ်ရွှေကန်ကို တပည့်အဖြစ် လက်ခံပါ့မလားဗျာ”

ဆန်ကွမ်းချီက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ဆရာကြီးဟာ ငါ့အပေါ် အများကြီး ယုံကြည်ခဲ့တယ်၊ ငါ့ခေါ်လာတဲ့လူကိုလဲ ယုံကြည်မှာသေချာပါတယ်၊ ဒီတော့ ညီလေးယွမ်ရွှေကန်ကို တပည့်အဖြစ် လက်ခံမှာလဲ သေချာပါတယ်”

ယွမ်ရွှေကန်သည် ဆန်ကွမ်းချီပြုခဲ့သည့်အတိုင်း အဘိုးအိုအား ဦးခိုက်ရှိခိုးလေ၏။

“ဆရာကြီးခင်ဗျား၊ ယွမ်ရွှေကန်ဟာ လူသူနဲ့ ကင်းဝေးပြီး အထီးကျန် နေခဲ့ရပါတယ်၊ ယွမ်ရွှေကန်အဖို့ အစ်ကိုတော်သူနဲ့ ဆရာတော်သူကို တွေ့ခါနီးကျမှပဲ ဆရာကြီးက ယွမ်ရွှေကန်ကို ပစ်သွားခဲ့ပါတယ်”

ဆန်ကွမ်းချီသည် ယွမ်ရွှေကန်၏ကောင်းကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲ၌ ဆို့သွား၏။

“ညီလေးယွမ်ရွှေကန်၊ ဒီလောက်လဲ စိတ်ပျက် ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့၊ ဆရာကြီးဟာ ငါ့ကို သိုင်းပညာ အနည်းအကျဉ်း သင်ပေးခဲ့ပါတယ်၊ ဒီသိုင်းပညာကို အဆင့်ဆင့် တီထွင်ပြီး သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို လှုပ်နှံနိုင်မယ့် သိုင်းပညာရှင် ဖြစ်အောင် ငါ့ကြိုးစားပါ့မယ်၊ ဒီပညာမှာ ဆရာကြီးရဲ့ပညာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး တုန်ဟည်းသွားအောင် ငါ့ကြေငြာပါ့မယ်၊ ငါ့သိုင်းပညာရှင်ဖြစ်ရင် ငါ့ညီလဲ သိုင်းပညာရှင် ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ငါ့ဟာ ဆရာကြီးရဲ့ တပည့် ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် မင်းလဲ ဆရာကြီးရဲ့ တပည့် ဖြစ်ရမှာပေါ့”

ဆန်ကွမ်းချီ၏ စကား ဆုံးသောအခါ ဘုရားကျောင်း၏ ခန်းမအတွင်း၌ အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲသော အဖြစ်အပျက်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာတော့၏။

ထိုအကြောင်းကား...

အဘိုးအို၏ မျက်လုံးများ ပွင့်လာခြင်းပေတည်း။

“လူကလေး... မင်းပြောတဲ့ စကားတွေဟာ မင်းရဲ့ အသည်းနှလုံးထဲက လာတဲ့ စကားတွေလား”

ဗန်ကွမ်းချီသည် သေရာမှ ရှင်သန်ဆမြောက်လာသူကို တွေ့ရသည့်အတွက် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပြီး စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားရလေ၏။

အတန်ကြာမှ...

“ဆ...ဆရာကြီး... မသေဘူး... ဟုတ်ပါသလားခင်ဗျာ၊ ကျွန်...ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုမှ မတွေးဆတတ်တော့ပါဘူး”

အဘိုးအိုသည် ပက်လက်အိပ်နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထထိုင်လေ၏။

လူကလေး...သေတဲ့လူက စကားပြော မလားကွယ့်၊ မသေလို့ စကားပြောတာပေါ့”

“ကျွန်...ကျွန်တော်တော့ မယုံရဲအောင် ဖြစ်နေတာပါပဲ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အဖို့တော့ အံ့ဩစရာတွေ တွေ့ပြီးရင်း တွေ့နေတာပါပဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား...ငါ့မသေပါဘူးကွာ၊ ငါ့ကျင့်စဉ် အစ်ခုကို ထပ်မြောက်ထားတယ်ကွာ၊ ဒီကျင့်စဉ်က ငါ့ဖို့

တိုင်းပြည်ရဲ့ အနောက်ဘက်တိုင်းပြည်က ရောက်ရှိလာတဲ့ ကျင့်စဉ်ပဲ၊ အသက်ရှူ ရပ်သွားအောင် လုပ်လို့ရတယ်၊ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောမယ်ကွာ၊ နှလုံးခုန်တာတောင် ရပ်သွားအောင် လုပ်လို့ရပါတယ်”

ဆန်ကွမ်းချီက ဓမ်းသာအားရ ပြောလေ၏။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာကြီး တကယ်ပဲ သေသွားပြီလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်၊ ဆရာကြီးရဲ့ခန္ဓာကိုယ်က တောင့်တင်းနေပြီ မဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက ကျေနပ်စွာ ရယ်လေ၏။

“လူကလေး နောင်ဆိုရင် အမြဲမှတ်ထား၊ လူသေမသေ ဓမ်းချင်ရင် နှာခေါင်းဝက ဝင်သက်ထွက်သက်ကို အရင်စမ်းပါ၊ နောက်ပြီး နှလုံးခုန်တာကိုစမ်းပါ၊ ဒါတောင် တကယ် သေမသေဆိုတာ မသေချာသေးပါဘူး၊ ခန္ဓာကိုယ် တောင့်တင်းရုံလောက်ကလေးနဲ့တော့ ဘယ်တော့မှ သေပြီလို့ မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့”

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဓမ်းသာအားရ ဦးခိုက် ရှိခိုးလေတော့ သည်။

၁၅၈ ● တက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

“လူကလေး အခု ငါတတ်ထားတဲ့ အနောက်ဘက်တိုင်း ပြည်က ကျင့်စဉ်ကို မင်းပညာရည်မြင့်လာတဲ့ တစ်နေ့ ငါ သင်ကြားပေးခဲ့ပါ့မယ်”

အဘိုးအိုသည် စကားကို ရုတ်တရက် ဖြတ်ချလိုက်ပြီး ယွမ်ရှောက်အား တောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ချက် ကြည့်လိုက်၏။

ယွမ်ရှောက် ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

“လူကလေး၊ ခေ့စောက မင်းတို့ ခုန်ချထွက်ပြေးသွား ကြသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာသွားလုပ်ကြတာလဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုက ပြုံး၍ဖြေလေ၏။

“ဆရာကြီးအတွက် မြေတွင်း သွားတူးကြတာပါခင်ဗျား ကျွန်တော့်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ဆရာကြီး အတွက် မြေတွင်းတစ်တွင်း တူးခဲ့ကြပါတယ်”

အလွန်တရာ အေးဆေး တည်ငြိမ်လှသော အဘိုးအိုက ခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်မောလေတော့၏။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ တကယ်လူတွေပဲ၊ မှတ်ထား လူ ကလေး၊ သိုင်းလောကထဲဝင်ပြီး ကျင်လည်တော့မယ့် လူဟာ ဘယ်တော့မှ ခံစားချက် မနုရဘူး၊ ဥပေက္ခာတရားကို တတ်

သိုင်းတုံ့ခွင့်မျှ ဝေသွသံ(၂) ● ၁၅၉

နိုင်သမျှလက်ကိုင်ထားရမယ်၊ သိုင်းလောကဆိုတာ အင်မတန် ခဏ်းလဲတယ်၊ အင်မတန် ကောက်ကျစ်တယ်၊ ခံစားချက် နုနယ်တဲ့လူဟာ တစ်ပါးသူရဲ့လက်ချက်နဲ့ အမြန်ဆုံးအသက် ထွက်တတ်တယ်၊ ဒါဟာ သိုင်းပညာကျင့်စဉ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းပညာကျင့်စဉ်ထက် ဒီစကားကပိုပြီး အရေး ဝါ အရာရောက်တယ်၊ မင်းရဲ့အသည်းနှလုံးထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထားပါ”

ဆန်ကွမ်းချိုက ဦးညွတ်ဂါရဝ ပြုလိုက်၏။

အဘိုးအိုက ဆက်ပြောသည်။

“ဒီစကားကို ဘာဖြစ်လို့ ကြိုတင် ပြောထားရသလဲ ဆိုတော့ အခု ငါသင်ပေးမယ့် သိုင်းပညာတွေဟာ ငါ့ဘဝနဲ့ ရင်းပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ လေ့ကျင့်ခဲ့ရတဲ့ ပညာတွေဖြစ်တယ်၊ ဒီပညာတွေ ထုတ်ထားပါရန်နဲ့ တခြား ကောက်ကျစ်တဲ့ သိုင်းသမား တစ်ယောက်ယောက်က ပျာရည်သုတ်ထားတဲ့ သင်ခန်းစားသွားကလေးနဲ့ မင်းကို လှီးဖြတ်သွားမှာ စိုးရိမ် လို့ပဲ၊ အဲဒီလို ဖြစ်သွားရင် ငါ့ပညာတွေအလကား ဖြစ်ကုန် တော့မှာပေါ့”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အဘိုးအို၏ စကားများကို အလေး အနက် နာယူမှတ်သားနေပါကြောင်းဒုတိယအကြိမ် ဦးညွတ် ဂါရဝပြုပြန်လေ၏။

“အေး...ငါ့ညာကို တတ်သွားတဲ့လူဟာ ငါ့စိတ်သား အတိုင်း သစ္စာဘက်တော်သားပဲဖြစ်ရမယ်၊ မကောင်းမှုကို မုန်းတီးရမယ်၊ ကောင်းမှုကို ဖန်တီးရမယ်၊ ဒါမှ ငါ့ ဝညာကို သင်ပေးရကျိုးနပ်မယ်၊ လူကလေး ငါ့ပြောတာတွေကို နားလည်သဘောပေါက်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီးကို နားလည်သဘောပေါက်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“မင်း ပြန်ရောက်လာတဲ့အတွက် ငါ့အများကြီး ဝမ်းသာတယ်၊ မင်းများ ငါ့ဆီက ပညာမသင်ချင်လို့ ထွက်ပြေးသွားပြီလားလို့ ငါ့ထင်မိခဲ့သေးတယ်”

“ဘယ်ပြေးပါ့မလဲခင်ဗျာ၊ ဆရာကြီးဆီက ပညာယူဖို့ ကတိပေးပြီးမှ ကျွန်တော် ဘယ်ကတိအပျက် ခံလိမ့်မလဲ၊ ကျွန်တော် ပြန်မလာနိုင်တာက ဒီလိုအကြောင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့လို့ပါခင်ဗျာ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ လင်းတများ ပျံ့စဲသည့် နေရာသို့ ရောက်သွားသောအခါ အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်းထားသည့် လူတစ်ဦး၏ အလောင်းများ တွေ့ရပုံကို စတင်ရှင်းပြပြီးနောက် အစိမ်းရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသူနှင့် တွေ့ရပုံ၊ သူ့အား ဖမ်းခေါ်သွားပြီး အသူရာချောက်ထဲတို့

ရန်ချခိုင်းပုံ၊ ကံကြမ္မာထောက်မသဖြင့် မသေခဲ့ပုံ၊ တောထွင်းသားလေး ယွမ်ရွှေခက်လာကယ်ပုံတို့ကို ရှင်းပြ၏။

“ဆရာကြီး၊ ညီလေးယွမ်ရွှေခက်ဟာ ကျွန်တော် အသက်သခင် ဖြစ်ရုံမကဘူး၊ တကယ် ထူးခြားဆန်ကြင်တဲ့ နေရာဒေသတွေကလဲ လိုက်စံပြသခဲ့ပါတယ်”

အဘိုးအိုသည် ယွမ်ရွှေခက်ကို တစ်ချက် ဝေကြည့်ပြီး ပြန်လည် မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူနှင့်ယွမ်ရွှေခက်တို့ အဖြူဇွေများ ရစ်သိုင်းလွှမ်းခြုံသည့် ကျောက်တံခါးဆီသို့ ရောက်ရှိသွားကြပုံ၊ မည်သည့်ဒဏ်ရာမဆီ ပျောက်ကင်းစေနိုင်သည့် ဒီဆေးရေအိုင်ကို တွေ့ရပုံ၊ ဆေးရေအိုင်အစွမ်းကို ကံသံတွေ မည်သို့ စမ်းသပ်ခဲ့ပုံနှင့် ဆေးရေအိုင်အတွင်းမှ ထူးဆန်းသော ငါးသုံးကောင်အကြောင်းပါ ရှင်းပြလေ၏။

“ဆရာကြီး အဲဒီဆေးရေအိုင်ကို လူသားထဲကဆိုလို့ ညီလေးယွမ်ရွှေခက်တစ်ယောက်ပဲ ရောက်ဖူးတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ထင်ခဲ့ကြတယ်၊ နောက်ထပ်ဂူတစ်ဂူကိုဖော်ရှာတဲ့အခါကလေးမှ ဒီဆေးရေအိုင်ကို ညီလေးယွမ်ရွှေခက်ထက် အလျင် ရောက်ဖူးတဲ့ လူတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ သိရတော့တယ်”

၁၆၂ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်စဉ်

အဘိုးအိုက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အမျိုးမျိုးနေသော သိုင်းသမား နှစ်ဦးအကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

ထိုမှ ယွမ်ရှောက်၏ တဲကလေးဆီသို့ ပြန်ခဲ့ပုံနှင့် အသက် သခင် ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သော ယွမ်ရှောက်ကို သူနှင့်တစ်ပါး တည်း ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပုံတို့ကို တဆက်တည်း ရှင်းလင်းပြော ပြ၏။

အဘိုးအိုသည် ယွမ်ရှောက်နှင့်ပတ်သက်သည့် သူ့သဘော ထားကို ချက်ချင်း မပြောကြားသေးဘဲ ဆန်ကွမ်းချို သင် ကြားရမည့် သိုင်းသဘော တရားများကို စတင်ပြောကြား တော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရှောက်အား တပည့်အဖြစ် လက်ခံ ပါရန် အဘိုးအိုအားတောင်းပန်လိုသော်လည်း အဘိုးအို၏ စကားကို ဖြတ်၍မပြောဝံ့သဖြင့် အဘိုးအို၏စကားကိုသာ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင် နေရလေတော့၏။

“လူကလေး၊ သိုင်းပညာသင်မယ်လူရဲ့ စိတ်အခြေခံဟာ အယ်လိုအနေအထားမျိုးမှာ ရှိသင့်သလဲကွယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုက သူ ထင်သည်ကို စွပ်၍ ပြောချလိုက်လေ သည်။

သိုင်းထွေထွေ(၂) ● ၁၆၃

“ရဲရင့်တဲ့စိတ် အခြေခံရှိသင့်တယ်လို့ ယူဆပါတယ် ဆရာကြီး”

အဘိုးအိုက ပြည်းညင်စွာ ခေါင်းခါလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ သိုင်းပညာသင်ကြားသူရဲ့ စိတ်အခြေခံဟာ ပထမအဆင့်မှာ ပကတိ ကြည်လင်နေရမယ်ကွယ်”

အဘိုးအိုက ဆက်ပြောသည်။

“ပကတိ ကြည်လင်မှုရတဲ့အခါ အဆင့်သုံးဆင့်ကို တစ် ဆင့်စီ လေ့ကျင့်ရမယ်၊ ပထမအဆင့် လျှန်လို့လို့ခေါ်တဲ့ အင်အားကို လေ့ကျင့်ရမယ်၊ အင်အားဆိုလို့ အကြမ်း အတမ်းသုံး အင်အားကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ချင့်ချိန် သုံးစွဲတဲ့အင်အားကိုသာ ပြောတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် မှတ်သားထားပါ့မယ်”

“အေး...ဒုတိယအဆင့်ကတော့ လျှန်ချိလို့ခေါ်တဲ့စိတ်က ချော့ကျင့်ရမယ်၊ ဒီအဆင့်က ပိုမြင့်တယ်၊ ပိုခက်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တတိယအဆင့်ကတော့ လျှန်ချဲ့ချဲ့လို့ခေါ်တယ်၊ ပါး ဆံ့မှုကို လေ့ကျင့်ခြင်းပဲ၊ သိုင်းပညာစတင် သင်သူတစ်ဦး မှာ ဒီအချက်သုံးချက် အဆင့်သုံးဆင့်ကို ကျေလျော့ညက် ညက်ကြီး သဘောပေါက် နားလည်ထားရမယ်”

၁၆၄ ● ကတ္ထသိုဏ် နေထင်းအောင်

အဘိုးအိုက ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး...

“ဒီသုံးခုကို တကယ်တမ်း ကျေညက် သဘောပေါက်
ထားရင် ဒီလူဟာ သိုင်းပညာ အားလုံးကို ဂုဏ်ကျွမ်းသူ
ဖြစ်သွားနိုင်ပြီ။ အခုလိုပြောလိုက်တော့ လူကလေးရဲ့ စိတ်
ထဲမှာ ဒီအဆင့်သုံးဆင့်ဟာလွယ်လှစွာ ညီကလေးလို့ မထင်မိ
ဘူးလား။ ဒါပေမယ့် တကယ်သင်တဲ့အခါမှာတော့ ဒီအဆင့်
သုံးဆင့်ဟာ တကယ် ကျယ်ဝန်းပါကလေးလို့ လူကလေး သိ
သွားလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာကြီးကြိုတင် သတိပေးတဲ့အတွက် နိ
မိတ်ဆင့် ဆုံးဆင့်ကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘော မထားဝံ့တော့
ပဲ၊ ခင်ဗျာ”

“အိမ်...ဒီအဆင့်သုံးဆင့်ကို သိုင်းပညာအတော်ကလေး
မြင့်မားတဲ့ သိုင်းပညာရှင်တွေ အတော်များများ သိမြင်
ထားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအဆင့်သုံးဆင့်လေးကို ရော့နွှာ
ပေါင်းစပ်ပြီး အတုမဲ့သိုင်း ပညာရှင် ဖြစ်အောင်တော့ မလုပ်
နိုင်ဘူး။ ဇာန်တွေနဲ့ ဘဝ အစားက ငယ်လဲ ကွာခြား
တယ်တာပဲ။ လူကလေးရဲ့”

ဆန်ကွမ်းချိုမှာအဘိုးအိုအိဝေးနက်လွန်းလှသော ၀ကား
များကို ကြားသိရသောအခါ အဘိုးအိုသည် သူတတ်သား
သမျှ ပညာများအား အိတ်သွန်ဖာမှောက်သွန်ပေးသောမည်
ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်ပြီး ကြက်သီးစာဖုန်းဖုန်း တ
သွားမိတော့သည်။

ဆခန်း (၂၅)

သိုင်းဝညာ ဆဘာထာ

ယွမ်ရွှေကပ်သည် ဆန်ကွမ်းချို၏ နောက်နား၌ ထိုင်လျက် အဘိုးအို၏ စကားများကို ကြိုးစားပန်းစား နားထောင်နေ၏။

သို့သော်....

သူ့ခမာ နားမလည်ရှာစေ။

ဆန်ကွမ်းချို၏ ဆရာသမားအပေါ် ရိုသေကျိုးနွံခြင်းကို ကြည့်လျက် သူလည်းအဘိုးအိုအား ကြောက်ရွံ့နေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် အဘိုးအိုက သူ့စကားကို ဆက်ပြောလာသည်။

“မရှိတာထက်မသိတာခက်ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း အဲဒီသိုင်းအကျော်ကြီးတွေ မှားယွင်းနေတဲ့အချက်ကို ငါကတော့ သိရှိနိုင်ခဲ့တယ်”

“ဘယ်လိုများလဲ ဆရာကြီး ခင်ဗျာ”

“သူတို့ဟာ အဆင့်သုံးမျိုးကို ရောစပ်ပြီး အပေါက်မြှောက်ဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေခဲ့ကြတယ်။ တကယ်တမ်း လုပ်ရမှာက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ငါပြောတဲ့ အဆင့်သုံးဆင့်မှာ တစ်ဆင့်စီတစ်ဆင့်စီ အထွတ်အထိပ်ရောက်အောင် လေ့ကျင့်ရမယ်။ သူတို့ဟာ လျှန်ချီရုံလိုခေါ်တဲ့ ပါးနပ်မှုကို လေ့ကျင့်ခြင်း အဆင့်မှာ မအောင်မြင်ဘဲဖြစ်နေကြတယ်။ နောက်ဆုံး ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဉာဏ်ရှိဖို့လိုတာပေါ့ကွာ၊ ဉာဏ်ဉာဏ် .... ဉာဏ်ကို လွှာသုံးလိုက်ရင် တကယ်ထိပ်သီး သိုင်းဆရာကြီး ဖြစ်သွားနိုင်တာပဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထောက်ခံ၍ မပြောရဲတော့ပေ။

အဘိုးအိုပြောသည့်သဘောတရားများမှာ တဖြည်းဖြည်း လေးနက်လာကြောင်း သူ သိစေသည်။

ဤအချက်ကို အဘိုးအိုလည်းသိ၏။

“ငါ ပြောနေတာတွေကို လူကလေးအနေနဲ့ နားလည်သလိုလို၊ သဘောပေါက်သလိုလိုတော့ ရှိလိမ့်မယ်၊ ငါပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာတော့ လူကလေး အသောမပေါက်

နိုင်သေးပါဘူး၊ အဲလက်တွေ့ လေ့ကျင့်ရင်တော့ တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်သွားနိုင်တယ်”

အဘိုးအိုသည် စကားကို ရုတ်တရက်ဖြတ်ပြီး မဆီမဆိုင် မေးခွန်းကို ထုတ်လိုက်သည်။

“လူကလေး၊ ငါ့သိုင်းပညာတွေကို ဘာဖြစ်လို့ မင်းကို သင်ပေးနေတယ် ထင်သလဲ”

ဆန်ကွမ်းချီ ရင်ထိတ်သွား၏။

“အင်း... ဆရာကြီးဟာ သူ့ရန်သူတွေကို လက်စားချေဖို့ ကတိ တောင်းတော့မယ်နဲ့ တူပါရဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အပေါ် ယုတ်စာတဲ့ ရန်သူတစ်ဦးဦးကို ရှင်းလင်း ဆုတ်သင်ပေးတဲ့ အတွက်တော့ ငါ့အဖို့ အကြောင်း မဟုတ်လှပါဘူးလေ။”

ဆန်ကွမ်းချီသည် အလျင်အမြန် တွေးတောပြီးနောက်...

“ဆရာကြီးရဲ့ ရန်သူကို ကျွန်တော်လိုက်ပြီး လက်စားချေ ပေးပါမယ် ခင်ဗျာ”

အဘိုးအိုသည် ဆန်ကွမ်းချီ၏စကားကိုကြားလိုက်ရသော အခါ လက်တခါခါ ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်သွားလေ၏။

“မင်းကို ငါ ပြောပြီးခဲ့ပါပုတော့၊ ငါ့သိုင်းပညာ သင်ပေးတဲ့အတွက် ငါ့ကို ဘာမှလုပ်ပေးစရာ မလိုဘူးလို့ တကယ်

တမ်းအားဖြင့် လဲ မင်းဟာ ငါ့...တွက် လက်စားချေပေးနိုင် လောက်တဲ့လူလဲ မဟုတ်သေးဘူးကွယ်”

ဆန်ကွမ်းချီမှာ မညှိသို့မျှ မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

အဘိုးအိုက ခပ်အေးအေး ရှင်းပြလေ၏။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် အနှစ်နှစ်အလလက ကြိုးစား လေ့ကျင့်ခဲ့တဲ့ ငါ့ရဲ့ပညာတွေ အချိုးအနှီးဖြစ်သွားမှာ သိပ်စိုးရိမ်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့ဟာ ငါ့ သိုင်းပညာတွေကို သင်ပေးနေတာပဲ၊ ငါ့သိုင်းပညာတွေဟာ သိုင်းလောကမှာ မရှိသေးတဲ့မညရပ်တွေတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် အင်မတန် ရှာပါးလှတဲ့ ပညာရပ်တွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ ရဲရဲကြီး အာမခံပါတယ်”

အဘိုးအိုက ဆက်ပြောသည်။

“ငါက မသင်ပေးဘူးဆိုရင် လုံးဝသင်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲ...ငါက သင်ပေးချင်ရင်လဲ ငါ့ပညာရဲ့ ငါးပုံပုံရင် သုံးပုံ လောက်အထိ မြင်နိုင်သင်နိုင်တဲ့ လူကိုမှ သင်ပေးချင်တာကွ၊ တကယ်တမ်းပြောရရင်တော့ ငါ့ပညာကိုသင်ချင်ရင် ဆယ်နှစ်လောက်တော့ အနည်းဆုံး အချိန်ယူရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ ဆယ်နှစ်အထိ အချိန်ယူပြီး သင်နေတုန်း ငါ့တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ငါ့ကပညာအဖို့ တကယ် နှစ်နာသွားနိုင်တယ်လို့ တွေးမိလို့ အခုဆိုရင် မင်းကို သုံးနှစ်

အတွင်း လက်ရွေးစင် သိုင်းဝညာတွေကို ကောက်နုတ် သင်ကြားပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဆရာကြီး၏ စေတနာကို အရှိအသေပြုသောအားဖြင့် ဖာဝ်မံ၍ ဦးညွတ်ပြန်လေ၏။

“အေး.... ငါ့ဆီကပညာကို တကယ်တမ်း သင်ယူဖို့ အတွက်ကတော့ ငါ့စည်းကမ်း ငါ့အမိန့်ကို တစ်ဆဲခြည်မျှ မသွေဖည်ဘဲ နာခံဖို့ပဲ”

ဆန်ကွမ်းချီသည် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်နေပြီဖြစ်သော မိဘနှစ်ပါးအား ရုတ်တရက် သတိရလာလေ၏။

သူ့ မိဘဆီ ပြန်ချင်သော စိတ်များ ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာ၏။

သို့သော်....

“ဪ....ဆရာကြီးကသာ ငါ့ကို ဆယ်နှစ် ပညာသင်ကြားရမယ်လို့ အမိန့်ရှိခဲ့ရင် ငါ့မိဘဆီ ခေတ္တ ပြန်ပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းသင့်တယ်။ အခုလို သုံးနှစ်တည်းနဲ့ လက်ရွေးစင်ပညာတွေ သင်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ချိန်မှာတော့ မိဘဆီ ပြန်ဖို့ ခွင့်တောင်းသင့်တော့ပါဘူးလေ”

ဆန်ကွမ်းချီသည် အတွေးစကိုဖြတ်လျက် အဘိုးအိုအား အာမဘန္တေခံလိုက်လေ၏။

“စိတ်ချပါ ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးရဲ့ စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ပါ့မယ်”

အဘိုးအိုက ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“အေး....ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ‘ငါက လှေခွံခေးထစ် တရားသေ လုပ်တတ်တဲ့ အဘိုးကြီးမဟုတ်ပါဘူးကွ’”

အဘိုးအိုသည် အမှန်တကယ်ပင် လှေခွံခေးထစ် သေ မှတ်တတ်သူ မဟုတ်ပါချေ။

သူပြောသည့်စကားများကို ကြည့်ပါ။

“တောင်ထွတ် တောင်ထိပ်တစ်ခုကိုတက်ရင် လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့တက်လို့ရတဲ့ တောင်တက်လမ်းရှိသလို ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ တက်လို့ရတဲ့ လမ်းလဲ ရှိတာပဲ၊ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ တက်လို့ရတဲ့လမ်းက အချိန်ကြာတယ်၊ ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ တက်ရတဲ့ လမ်းက မြန်တယ်၊ အဲဒီလမ်းမျိုးကို ဖြတ်လမ်းလို့ ခေါ်တယ်၊ ခက်တယ်၊ ကြမ်းတယ်၊ အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အရောက်တော့ မြန်တယ်၊ မင်းကို ကွေ့ကွေ့ ကောက်ကောက် သင်မပေးဘူး၊ တဲ့တီး သင်ပေးမယ်၊ ဒီန္တရာယ် ရင်ဆိုင်တတ်အောင် တမင်သင်ပေးတာကွ၊ အေး... အခြေအနေ သုံးရပ်နဲ့တော့ ညီညွတ်ဖို့တော့ လိုသေးတာပေါ့ကွာ၊ မကြောက်မရွံ့ စွဲခြစွာ ဆည်းပူးသင်ယူမှု၊ ပါရမီ ကောင်းမှုနဲ့ ဆရာသမားရဲ့ အသင်အပြ ကောင်းမှုဆိုတဲ့ အခြေအနေ”

သုံးရပ်နဲ့ ညီညွတ်ရင် သိုင်းပညာသင်ယူသူ စာစစ်လောက် အတွက် သိုင်းသမားကောင်းဖြစ်ဖို့ လုံလောက်နေပါပြီ”

ဆန်ကွမ်းချိုက...

“ဆရာကြီး...ကျွန်တော် မှာ အဲဒီအခြေအနေ သုံးရပ်နဲ့ ဝတ်စုံရဲ့ ကားခင်ဗျာ”

“အဲဒါအသံ ဆန်ကွမ်းချိုကိုကြည့်ပြီး ဟက်ဟက် ပက် ပက် ငယ်မောလေတော့သည်။

“...ရဲ့ခန္ဓာကိုယ် တည်ဆောက်ပုံကတော့ တကယ့်ကို ခိုင်ခံ့ပဲ သင်ကြားလို့ တတ်မြောက်မယ့် ပုံစံပါပဲ။ မကြာခဏဆိုတော့ ဆည်းပူးသင်ယူမှုနဲ့ ပါရမီကောင်းမှုဆိုတဲ့ အရာတွေနဲ့နှစ်ရပ်နဲ့ ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ ဟိုတစ်ခါ အခြေခံ အတွက် သိုင်းကျင့်စဉ် သင်ပေးကတည်းက ငါသိခဲ့ပါတယ်။ သို့သော် ဘက်က လိုအပ်ချက်က ငါ့အပေါ်မှာ မူတည် ပြုမူတာတွေ ယေဘုယျအားဖြင့် အခြေအနေ သုံးရပ်နဲ့ အညီ အညွတ်တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ကွာ”

ဆန်ကွမ်းချို စိတ်ကျေနပ်သွားသည်။

“အခုအနေဖြင့် သိုင်းပညာရပ်များကို အချိန်တိုတိုဖြင့် သင်ယူနိုင်လျှင် အဘိုးဒေါ်၏ အလိုဆန္ဒလည်း ပြည့်သွားပြီး သူ့အတွက်လည်း အကျိုးရှိနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟို့ ကြောင့်...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် အနေနဲ့ သုံးနှစ်အတွင်း မှာ ဆရာကြီးသင်ပေးတဲ့ သိုင်းပညာအားလုံးကို ကံလုံ တတ်မြောက်အောင် ကြိုးကြိုးစားစား သင်ယူပါမယ်”

အဘိုးအို၏မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် တည်ကြည်သွားလေသည်။

* * *

“အေး...တစ်ခုတော့ရှိသကွ၊ သိုင်းပညာ သင်ယူနေတဲ့ အချိန်မှာ ဟောဒီကျောင်းရဲ့ အပြင်ကို မင်းအနေနဲ့ ခြေတစ်ဖဝါးမှ ထွက်ခွာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းမထွက်နိုင်သလို ငါလဲ ထွက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ဖရရည် ဝားသုံးလို့ ရမယ့် သစ်သီး သစ်ဖုတွေ၊ သီးနှံတွေကို အတော်များများ သိုလှောင်ထားရမယ်ကွ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိုစကားကိုကြားသည်နှင့် ယွမ်းချောက်ကို တစ်ချက် ထုတ်ကြည့်မိသည်။

အခွင့်ရခိုက် အဘိုး အိုအား တောင်းပန်လိုက်၏။

“ဆရာကြီး၊ ဟောဒီ ညီလေးယွမ်းချောက်ဟာ ကျွန်တော့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်ပါတယ်၊ တကယ်လို့ ဆရာ

ကြီးအနေနဲ့ ဝန်မလေးဘူးဆိုရင် သူ့ကို ဆရာကြီးရဲ့တပည့် အဖြစ်...”

အဘိုးအိုက ရုတ်တရက် ကြားဖြတ်ပြောလေ၏။

“သူ့အတွက် ငါ့အာမ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူး ကွ၊ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့၊ သူ့အနေနဲ့ ငါ့စကားကိုတော့ ခြေဝယ်မကျ နားထောင်ရလိမ့်မယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အဘိုးအို၏ စကားကို ကြားလိုက်ရ သောအခါ အလွန်တရာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွား၏။

ယွမ်ရွှောက်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး ဆရာကြီးက တပည့်အဖြစ် လက်ခံပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် သူ့အနေနှင့် ဆရာကြီးထံမှ ပညာ ရင်နို့ သောက်စို့ နေစဉ် သစ်သီးဝလံများ ရွာဖွေစုဆောင်း ပေးရန် ရှင်းလင်းပြောပြ မေတ္တာရပ်ခံလေသည်။

ယွမ်ရွှောက်သည် မျက်ရည်များရစ်စဲနေသော မျက်လုံး များဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုကို ကြည့်သည်။

ဆန်ကွမ်းချို၏လက်မောင်းကိုလည်း ဆုပ်ကိုင်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက ယွမ်ရွှောက်၏ခံစားမှုကို ဝေမျှ ခံစားနိုင် သဖြင့် ပခုံးကို အသာအယာဆုပ်ကိုင်ပြီး သတိပေးလေ၏။

“ညီလေးယွမ်ရွှောက်၊ ဆရာကြီးကိုရှိခိုးဦးခိုက်လိုက်ပါ၊ ဒီက ရွှေ့လျှောက် ညီလေး လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး ဖြစ်ပြီ”

ယွမ်ရွှောက်သည် အဘိုးအိုအား အကြိမ်ကြိမ် ဦးခိုက် ရှိခိုးလေတော့၏။

“ဆ...ဆရာကြီး...ယွမ်...ယွမ်ရွှောက်...”

ယွမ်ရွှောက်သည် အဘိုးအိုအား ထိုထက်ပိုသောစကား ကို မပြောနိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။

သို့သော်...

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့အဖို့ သူ၏နောင်တော် ဆန်ကွမ်းချို ပြောသလို လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်ပြီကိုတော့ သူ အသေ အချာ နားလည်သည်။

တောတွင်းသားတစ်ယောက်အဖို့ သိုင်းလော့က သား တစ်ယောက် အဖြစ်သည် အံ့မခန်း ကြီးကျယ်သော ဖြစ်ရပ် ကြီးပင် မဟုတ်ပါလော့။

အဘိုးအိုသည် ယွမ်ရွှောက်၏ပုံသဏ္ဌာန်ကို ခပ်စောစော ကတည်းက အကဲခတ်ပြီးခဲ့ပြီ။

ဤ လူလိုလို မျောက်လိုလို ဖုံမန်းသဏ္ဌာန်ရှိသော တော တွင်းသားကလေးသည် သူတို့အတွက် အမှန်တကယ်အသုံး ဝင်မည်ကို နားလည်သဘောပေါက်သည်။

“ဆန်ကွမ်းချို၊ ဟောဒီ သုံးနှစ်အတွင်းမှာတော့ ငါတို့ အတော်ကြိုးစားကြရလိမ့်မယ်၊ ငါတို့ကြိုးစားနေတဲ့ အချိန် မှာ မင်းရဲ့တောတွင်းသားကလေးဟာ ငါတို့ရဲ့ ကျောင်း

၁၇၆ ● တက္ကသိုလ် နှစ်သင်းအောင်

ဆောင်ကို စောင့်ရှောက်ပေးရလိမ့်မယ်၊ သူ့နားလည်အောင် မင်း ရှင်းပြလိုက်ပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရွှောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်စဉ်မှာ ဝင် ယွမ်ရွှောက်က သူ့စကားကို အဘိုးအို ပီပီသသ နား လည်စေရန် တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်တော့သည်။

“ဆ...ဆရာကြီး...ဆရာကြီးပြောတာတွေအားလုံး ယွမ် ရွှောက် နားလည်ပါတယ်၊ ယွမ်ရွှောက် အသက်ပေးပြီး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်”

အဘိုးအိုက ခပ်အေးအေးပြောသည်။

“အေး...ဒီလိုနားလည်တော့ ပိုပြီး အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ကဲ...မင်းလဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါ”

ယွမ်ရွှောက်သည် အဘိုးအို၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ပြေး ထွက်သွားတော့၏။

သူပြေးထွက်သွားပုံမှာ မြန်ဆန်လှသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုမင် လှမ်း၍ မတားနိုင်ပေ။

အဘိုးအိုသည် လက်တစ်ချက်ငဲ့ ယမ်းပြီး...

“သူ့ကို ငါ တမင် လွှတ်လိုက်တာပါ၊ သွားပါစေ၊ မင်းရဲ့ သူငယ်ကလေးက စိတ်ချတယ်မဟုတ်သေး”

ဆိုင်းတုံ့ခွင့်လျှံ ဝေလွသံ(၂) ● ၁၇၇

“ဟုတ်ကဲ့...စိတ်ချပါတယ်ဆရာကြီး၊ သူဟာ ကျွန်တော် ကို သူ့အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်နေတဲ့ သူငယ် ကလေး ဖြစ်ပါတယ်”

“အိမ်း...မင်းတစ်ယောက်ရင် အလွန်ဆုံးငါးနှစ်လောက်ပဲ ရှိမယ်”

“ဟုတ်မပါတယ်ဆရာကြီး၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ တောထဲ မှာ ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့လူမို့လို့ ကျွန်တော် ထက် ပိုပြီး ကြံ့ခိုင် ဆန်စွမ်းပါတယ်”

အဘိုးအိုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ အချီအချ စကားပြောနေစဉ် မာပင် ပြတင်းပေါက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ရိပ်ခနဲ မုန် ခင်လာသည်။

ယွမ်ရွှောက်ပေတည်း။

သူ့လက်ထဲ၌ သစ်သီး၊သစ်ဥ၊သစ်ဖုများနှင့် ယုန် တစ် ဘောင် ပါလာ၏။

ယွမ်ရွှောက်သယ်လာသည့် ရိက္ခာများသည် ဆန်ကွမ်းချို နှင့် အဘိုးအိုတို့အတွက် ရက်သတ္တ တစ်ပတ်စာမျှ ဖူလုံနိုင် အသည်။

အဘိုးအိုသည် ဤကျောင်းပျက်ကို ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ အားငါးများကို မစားတော့ချေ။

၁၇၈ ● လတ္တီဆီ နေလင်းအောင်

သစ်သီးဝလံများနှင့်အသီးအနှံများကိုသာ စားသောက်
ခဲ့သဖြင့် ယွမ်ရှေ့ခက်ယူလာသည့် ညိုနီအတွက် စိတ်လက်
မကြည်မသာ ဖြစ်မိသည်။

သို့သော်.....

သူ၏တပည့် ဖြစ်လာသည့် ဆန်ကွမ်းချိုအတွက် ငဲ့ညွှာ
သောအားဖြင့် ယုန်ကိစ္စကို လျစ်လျူပြုလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက ယွမ်ရှေ့ခက်အား လှမ်းပြောသည်။

“လူကလေး.....ဒီကနေ့ကစပြီး ဒီကျောင်းအိုပျက်ဟာ လူ
ကလေးရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုအောက် ရောက်နေပြီလို့သတိမှန်
လိုက်ပေတော့၊ ဆန်ကွမ်းချိုကို ဒီအချိန်ကစပြီး သိုင်းစညာ
သင်ပေးတော့မယ်”

အဘိုးအိုသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဆန်ကွမ်းချို၏ ပခုံးထိ
လှမ်း၍ ပုတ်လိုက်၏။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ စာစ်ချက်တည်းနှင့် မေ့မျောသွားတော့
သည်။

သူ သတိရလာသောအချိန်၌ ပလွေသံကို ကြားနေ
ပေပြီ။

ပလွေသံကိုကြားလိုက်ရသောအခါ သူ့ရင်ထဲ အသည်း
ထဲ၌ အေးမြသွား၏။ လန်းဆန်းသွား၏။

ဆိုင်းတုံ့ငွင်လျှံ ပလွေသံ (၂) ● ၁၇၉

“ဆရာကြီး.....ကျွန်တော်ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုက လှမ်းမေးမိသည်။

အဘိုးအိုက မပြုံးမရယ် ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“မင်း.....သတိမေ့သွားတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့.....ကျွန်တော်လဲ အဲဒီလိုတော့ ရိပ်မိပါတယ်၊
ဘယ်လောက်ကြာကြာ မေ့သွားတာလဲ၊ ကွမ်းတစ်ယာညက်
လောက်တော့ ကြာမယ်နဲ့တူအစ်”

“ဟား-ဟား-ဟား.....သုံးနေနဲ့သုံးညှိသွားပြီလူကလေး
မင်းမေ့တာ သုံးရက်ရှိပြီလို့ ဆိုနိုင်တယ်”

“ဗျာ.....ဒီလောက်တောင်ကြာသလား”

“ကြာစာယ်၊ ဒီလောက်ကြာဖို့ လိုအပ်လို့ လုပ်လိုက်ရ
တာပဲ”

“ဗျာ.....ဒါဖြင့် ကျွန်တော်သတိမေ့အောင် လုပ်လိုက်
ခြင်းဟာ သိုင်းပညာ သင်ကြားခြင်းရဲ့ အစလို့ ဆိုလိုတာ
ပါ”

“ဒါပဲဗေ၊ ဒီသုံးရက်အတွင်းမှာ လူကလေးရဲ့ သွေး
ဆင်းပုံ စနစ်ကို မြောင်းလဲပစ်တယ်”

၁၈၀ ● ကတ္တဆိုက် နေထင်းအောင်

“ခင်ဗျာ...ကျွန်တော်တော့ နားမလည်ဘူး၊ ကျွန်တော် သတိမမေ့ဘဲနဲ့လဲ သွေးစီးဆင်းပုံစနစ်ကို ပြောင်းလဲလို့မရဘူးလား”

“ရတော့ ရတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် မလွယ်ပါဘူး”

“ဘာကို မလွယ်တာလဲခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီလိုအရေးအခြား ထူထဲတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပွါနော်၊ ကျွန်တော် သိချင်စူးစမ်းချင်လို့ပါ”

အဘိုးအိုက ခပ်အေးအေးပင် ပြောသည်။

“ရပါတယ်လေ၊ ငါ့အဖို့ ဒီလောက် မခက်ခဲပါဘူး၊ မင်းသတိရှိလျက်နဲ့ သွေးစီးဆင်းပုံစနစ်ကို ပြောင်းလဲလို့ရင် မင်းအဖို့ အသက်ရှင်လျက်နဲ့ ငရဲ ခရောက်သွားသလို့ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလားဗျာ”

ဆန်ကွမ်းချို ဒါပဲ ပြောနိုင်သည်။

“ဒီလောက်တောင်ပဲ၊ သတိမေ့နေလျက်နဲ့တောင် တစ်ကိုယ်လုံး ငါးရဲ့ပြာလူး ဖြစ်နေသေးတယ်၊ အခု သတိရတော့ သတိရခြင်း မင်း ဘာကိုသတိပြုမိသလဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အဘိုးအို၏မေးခွန်းကို ဖြေကြားနိုင်ရန် နည်းငယ် ပြန်စဉ်းစားရ၏။

သူ ချက်ချင်း ဆတိရလိုက်ပေသည်။

“ဆရာကြီးရဲ့ ပထမဆုံး ကြားလိုက်မိပါသေးတယ်”

“အိမ်...မင်းဘယ်လို ခံစားရသလဲ”

“ကျွန်တော် ရင်ထဲမှာ အေးမြသွားသလိုပါပဲ”

“ဒါဟာ ဂီတရဲ့ စွမ်းရည်ပေါ့၊ ဂီတဟာ လူရဲ့ စိတ်လုံးကို အေးချမ်းအောင်လုပ်နိုင်သလို ငရဲကျသလိုပူလောင်အောင်လဲ လုပ်နိုင်တယ်၊ ဂီတရဲ့ စွမ်းရည်ကို ဘယ်သူမှ ပစ်မှတ်လို့ မရဘူး၊ မင်းဟာသွေးစီးဆင်းစနစ် ပြောင်းလဲခံလိုက်တဲ့အတွက် တစ်ကိုယ်လုံး မခံမရပ်နိုင် ခံစားနေရတယ်၊ ဒီပေမယ့် သတိလစ်နေတဲ့အတွက် ဒီဝေဒနာကို မင်း မသိတတ်ဘူး၊ မင်းရဲ့စိတ်က မသိပေမယ့် မင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကတော့သိတယ်၊ မင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အေးချမ်းသွားအောင် ဟုလွေမှုတ်လိုက်တာပဲ၊ ပထမဆုံးစိတ်နှလုံး အေးချမ်းသလား၊ ဒုတိယ ခန္ဓာကိုယ် သက်သာရာ ရ၊ ရမယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် လဲကျနေရာမှ ပြည်းညင်းစွာ ထ၊ ထိုင်ပြီး အဘိုးအိုအား ဦးခိုက် ဂါရဝပြုလေ၏။

၁၈၂ ● ဆန္ဒကွမ်းခွေသင်းအောင်

“ဆရာကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတွေကတော့ အနန္တပါပဲ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်လို ပြန်ဆပ်ရမယ်ဆိုတာ မသိတော့ပါဘူး”

အတိုးအိုက လက်ဝါးကားရင်း....

“ဒါတွေ ထားလိုက်စမ်းပါ၊ မင်းတင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပါ၊ အတွင်းအား ကျင့်စဉ် ပြန်ကျင့်ပါ”

ဆန်ကွမ်းချီသည် အတိုးအို၏ မိန့်ကြားချက်အတိုင်း တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်လိုက်သည်။

အတွင်းအားကျင့်စဉ်ကို ပြန်လည် လေ့ကျင့်လိုက်၏။

ထိုအခါကျမှ သူ့အရိုးအဆစ်များ ပြုတ်ကျမတတ်နာကုမူကို ခံစားရလေတော့၏။ သူ့နှုတ်မှ ချွေးသီးချွေးပေါများ ကျလာသည်။

“လူကလေး၊ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ အတွင်းအား ကျင့်စဉ် ဆက်ကျင့်ပါ၊ မင်းရဲ့ သွေးသည်မတ်ပုံ စနစ်က ပြောင်းနေတော့ ခံစားမှုထဲ ပြောင်းလဲ နေလိမ့်မယ်”

အတိုးအို၏ အသံသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားလာသည်။

ဆိုင်းထုံခွင့်လျှံ ဝေလွယ်(၂) ● ၁၈၃

အတိုးအို တစ်နေရာသို့ တွက်ခွာသွားကြောင်း သူ့အား တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ကြောင်း ဆန်ကွမ်းချီ ရိပ်မိလိုက်လေသည်။

သူသည် အတွင်းအား ကျင့်စဉ်၌ သူ့အာရုံကို စူးစိုက်လိုက်၏။

အတန်ကြာသော် နာကျင် ကိုက်ခဲမှုများ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“နောင်တော်...နောင်တော်”

ဆန်ကွမ်းချီ၏ နားထဲသို့ တိုးညှင်းသော အသံ ဝင်လာသည်။

သူ၏ အာရုံသည် တဖြည်းဖြည်း ပျံ့လွင့်လာသဖြင့် ထိုအသံကို ကြားမိခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆန်ကွမ်းချီ နားလည်လိုက်သည်။

“နောင်တော်...နောင်တော်၊ ဒီသစ်သီးကို စားပါဦး၊ ခဏကလေးနားပြီး သစ် သီး တစ် ခိုင် လောက် စားလိုက်ပါဦး”

“ဒါ...ဒါ၊ ယွမ်ရွှောက် အသံပဲ၊ ယွမ်ရွှောက် ငါ့အနားရောက်နေပါပေါ့ဦး”

ဆန်ကွမ်းချီ တွေးနေသည်။

သူ့မျက်လုံးများကို ဖြည်းညင်းစွာ ဖွင့်လိုက်သောအခါ သစ်သီးတစ်ခွံကို ပထမဦးဆုံး တွေ့မြင်ရ၏။

ထို့နောက် ယွမ်ရွှေကန်၏ လက်။

ထို့နောက် ယွမ်ရွှေကန် တစ်ကိုယ်လုံး။

“နောင်တော် သတိရပြီလား။”

စိုးရိမ်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည့် ယွမ်ရွှေကန်၏ မျက်လုံးများကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဆန်ကွမ်းချို ရင်ထဲ၌ ယွမ်ရွှေကန်အပေါ် သနားကြင်နာသောစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်လာရ၏။

ဪ...ညီလေးယွမ်ရွှေကန် ငါ့အပေါ် တကယ်စိုးရိမ် ကြောင့်ကြတတ်ပါကလား။

“ညီလေး ယွမ်ရွှေကန်၊ ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။”

ယွမ်ရွှေကန် ခေါင်းခါ၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ နောင်တော် ငြိမ်နေတယ်၊ ချွေးသီးချွေးပေါက် စီးကျနေတယ်၊ နောင်တော် ဝေဒနာ တစ်ခုခု ခံစားနေရတယ် ဆိုတာ ယွမ်ရွှေကန် သိတယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုက ညင်သာစွာ ရှင်းမြလေ၏။

“ညီလေး ယွမ်ရွှေကန် အဲဒါ မင်းမသိလို့ပါ၊ ငါ့ဟာ အတွင်းအားကျင့်စဉ် လေ့ကျင့်နေတာပါ၊ သိုင်းပညာ သင်တဲ့လူတိုင်း ဒီကျင့်စဉ်မျိုး အမြဲတမ်း လေ့ကျင့်နေတယ်၊ ညီလေးယွမ်ရွှေကန်လဲ မကြာခင် ဒီကျင့်စဉ်မျိုး လေ့ကျင့်ရ မှာပဲ၊ နောက်ပိုင်းမှာ ထိုးခုတ်တိုက်တာစတဲ့ သိုင်းပညာတွေ လေ့ကျင့်ရမယ်”

ယွမ်ရွှေကန်သည် ဆန်ကွမ်းချို၏စကားကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၏။

ထို့နောက်....

“ယွမ်ရွှေကန်လဲ နောင်တော်လို လုပ်ရမှာပဲလား”

“ဒါပေါ့၊ အဲဒီအတိုင်း လေ့ကျင့်ရမယ်၊ ဆရာကြီးက ညီလေးကို တပည့်တစ်ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ပြီ”

ယွမ်ရွှေကန်၏မျက်လုံးများ အရောင်တောက်လာ၏။

သူသည် ဝန်းခနဲ ရုန်းထွက်သွားပြီးနောက် သူ ဆွတ်ခူး ထားသည့် သစ်သီး အတော်များများကို ဆန်ကွမ်းချို၏ရှေ့သို့ ချပေးလေ၏။

“နောင်တော် စားပါဦး”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဟန်မဆောင်ဘဲ သစ်သီးများကို မြန် မျက်စွာ ကိုက်ဖဲ့ စားသုံးတော့သည်။

သူ အစာအစားဘဲ သတိမေ့ခဲ့သည်မှာ သုံးရက်ပင် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ထိုအချိန်မှာပင် လူထူးလူဆန်း အဘိုးအို ရောက်ရှိလာ သည်။

ယခုအချိန်အထိ အဘိုးအို၏ နာမည်ကို ဆန်ကွမ်းချီ မသိ သေးပေ။

“ဆန်ယွမ်းချီ၊ မင်းရဲ့အခြေအနေ ကောင်းသွားပြီလား”

ဆန်ကွမ်းချီနှင့် ယွမ်းရွှေကံတို့သည် ကျုံ့ကျုံ့ရဲ့ရဲ့ ပြင်ဆင် ဆိုင်လိုက်ကြ၏။

ဆန်ကွမ်းချီက....

“ဟုတ်ကဲ့၊ အတော်ကလေးသက်သာသွားပါပြီ ဆရာ ဦး”

“အခု သစ်သီးဝလံတွေ စားလို့ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စားလို့ပြီးပါပြီ”

“ခါဖြင့် လေ့ကျင့်ခန်း ပြန်စေမယ်”

“ဆရာဦးရဲ့သဘောအတိုင်းပါပဲခင်ဗျာ”

အဘိုးအိုသည် ဆန်ကွမ်းချီ၏ ကျောပြင်ကို တစ်ချိတ် ပုတ်လိုက်ရာ ဆန်ကွမ်းချီ ပြန်မေ့သွားပြန်လေ၏။

အဘိုးအိုအဖို့ မေ့စေနိုင်သောအကြံကို ရှာဖွေ ပုတ် ခတ်ရေးမှာ ခက်ခဲလှသည်မဟုတ်ပါ။

ယွမ်းရွှေကံမှာမူ မျက်စိသောင်ကလေး ပုတ်ခတ် မုတ်ခတ် ဖြင့် အဘိုးအို၏ အပြုအမူကို ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ကြည့်နေ မိ၏။

သူ့နှောင်တော် ဆန်ကွမ်းချီ၏စကားကြောင့်သာ အဘိုး အိုအား ကြောက်ရွံ့နေခြင်းဖြစ်၏။

တကယ်တမ်းအားဖြင့်မူ ယွမ်းရွှေကံအနေဖြင့် အဘိုး အို၏ သိုင်းပညာရည်စွမ်းပကားကို လုံးဝ သိရှိနည်းကည်သူ မဟုတ်ပါချေ။

အဘိုးအိုသည် ဆန်ကွမ်းချီ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ သွေးလှည့် လည်ပုံစနစ် အခိုင်အမာ ပြောင်းလဲသွားစေရန် အတွက် ဤသို့ သတိမေ့စေရန် ‘ရွှေကျီး’ သွေးကြောကို ပုတ်ခတ် ပေးရပေသည်။

သတိမေ့နေစဉ် အတောအတွင်း သွေးလှည့်လည်ပုံ စနစ်ကို ပြောင်းလဲအောင် စော့ကျင့်ပေးသည်။

ဤလေ့ကျင့်မှုမှာ သုံးလတိတိ ကြာမြင့်ခဲ့၏။

ဤလေ့ကျင့်မှု စနစ်က ဆန်ကွမ်းချီအား မည်သည့် ကောင်းကျိုးပေးသနည်း။

ဤလေ့ကျင့်မှုစနစ်က ဆန်ကွမ်းချီ၏ သွေးကြောများနှင့် အဆစ်အမြစ်များကို အလွန်တရာ ခိုင်မာ သန်စွမ်းစေပေမည်။

သာမန် သိုင်းသမားတစ်ယောက် မခံစားနိုင်သည့် ဝေဒနာမျိုးကို ဆန်ကွမ်းချီ ခံစားနိုင်ပေသည်။

သုံးလလွန်မြောက်ပြီးသည့် နေ့တစ်နေ့၌ ဆန်ကွမ်းချီ မေ့မြောနေရာမှ ပြန်လည်သတိရလာခဲ့သည်။

သူ၏ ဆရာသခင်ဖြစ်သော အဘိုးအိုသည် လူ့ဘေး၌ ထိုင်လျက် ရှိနေသည်။

အဘိုးအိုက....

“လူကလေး....ငါတို့ ပထမကာလကို ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့ပြီ”

ဟု တည်ကြည်လေးနက်စွာ ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျာ....”

ဆန်ကွမ်းချီမှာ အဘိုးအို၏ အလေးအနက် ပြောသော စကားကြောင့် အံ့သြသွားသည်။

ပထမကာလ ဆိုသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ဆန်ကွမ်းချီ နားမလည်ပါ။

အဘိုးအိုတတ်မြောက်သောသည့်ပညာရပ်များ၏ အတိမ်အနက်ကိုသိရှိထားခြင်းမရှိသူအဖို့ ပထမကာလ၏အဓိပ္ပာယ်ကို မသိရှိခြင်းအတွက် အပြစ်မဆိုသာပါချေ။

အဘိုးအို၏ မျက်နှာသည် ပြုံးယောင်ယောင် ဖြစ်သွားသည်။

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြုံးခြင်းတော့ မဟုတ်ပါလေ။

“လူကလေး....ငါပြောတဲ့စကားကို နားမလည်ဘဲ ဖြစ်နေသလား?”

“ခွင့်လွှတ်ပါဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် နလပိန်းတုံး တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်ပါတယ်”

အဘိုးအိုက ဆန်ကွမ်းချီ၏စကားကို လက်မခံလိုဟန်ဖြင့် လက်ကို ခါးယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီ ပထမကာလဆိုတာ သွေးကြောလှည့်လည် ပြောင်းလဲပစ်တဲ့ အချိန်ကာလပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီအချိန်ကာလ လွန်မြောက်စေဖို့ သိုင်းသမား တော် တော် များ များ ဟာ အသက်နဲ့ ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုနဲ့ စတေးခဲ့ကြရတယ်။ တချို့ဟာ လေဖြတ်သွားခဲ့ကြတယ်။ တချို့ဟာ သတိမေ့မြောနေရာက လုံးဝ သတိပြန်မလည်လာဘဲ သေဆုံးခဲ့ကြရတယ်။ အောင်

၁၉၀ ● ဆန္ဒထုတ်ဖော်လင်းအောင်

မြင်တဲ့လူတွေထဲမှာလဲ တချို့က ခြောက်လကြာတယ်၊ တချို့က ကိုးလကြာတယ်၊ တချို့က တစ်နှစ်ကြာတယ်၊ တချို့က လုံးဝမအောင်မြင်ဘူး၊ လူကလေးဟာ သုံးလတည်းနဲ့ ပထမ ကာလကို အောင်မြင်စွာ လွန်မြောက်ခဲ့တယ်၊ လူကလေး ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နလဝိန်းတုံးလို့ ခေါ်နိုင်မှာလဲ”

အဘိုးအို၏ ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြသည့်စကားများ ဆုံး သွားသောအခါမှ ဆန်ကွမ်းချို “နားလည် သတောပေါက် သွားသည်။

“ဪ...ငါဟာ အခက်အခဲတစ်ခုကို ကျော်လွန်လာခဲ့ ပါပကော”

ဟု စိတ်ထဲ၌ မြည်တမ်းမိရှာသည်။

အဘိုးအိုက....

“မထမကာကို အောင်မြင်စွာ ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့ကြပြီ၊ အခု ဒုတိယကာလကို ကြိုးစားပြီး ဖြတ်ကျော်ကြမယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရှိခိုး ဦးခိုက်ရင်း...

“ဘာခင်ဗျား၊ ဘာရဲ့ ကျေးဇူးကို တစ်သက် မမေ့ နိုင်တော့ပါဘူးခင်ဗျာ”

ဆိုင်းထုံခွင့်လျှံ ၀=သွသံ(၂) ● ၁၉၁

ဆန်ကွမ်းချို၏ အသုံးအနှုန်း ပြောင်းလဲလာခဲ့ပေပြီ။ သူ၏ စိတ်ထဲ၌ ဆရာသမားအဖြစ်ထက် မခင်တစ်ဦးကဲ့သို့ ချစ်ကြည် ညှိစိတ် ပေါက်လာသဖြင့် ထိုသို့ ခေါ်ဝေါ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါလေ၏။

အဘိုးအိုက လေသံမာမာဖြင့် ပြန်ပြော၏။

“ငါ ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့ ဒါတွေသင်ပေးနေတာမဟုတ် ဘူး၊ နောက်တစ်ခါ ဒီစကားမျိုး မပြောပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် မပြောတော့ပါဘူး”

“မင်း ဘာမေးစရာ ရှိသေးလဲ”

“ဘာ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်...”

“မင်းနဲ့ငါ ရင်းနှီးတဲ့ ဆရာတပ်ညွှန်နေပြီ၊ စည်းကမ်း အောင်အတွင်းက မေးခွန်းမှန်သမျှ ငါ ခွင့်မပြုတာ မရှိ ဘူး”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ကာလဘယ်နှစ်ခုကို လွန် မြောက်အောင် သင်ကြားရမလဲ ဘာ”

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ဒီမေးခွန်းကတော့ မမေးအပ်တဲ့ မေးခွန်းပဲ”

“ခွင့်လွှတ်ပါတာ၊ ရှိပါစေအော့၊ ဒါပေမယ့် ဒုတိယ ကာလရဲ့ သင်ကြားရမယ့် အခြေခံတွေတော့ သိပါရစေ”

၁၉၂ ● ကမ္ဘာ့သိုလ် နေထိုင်ဆောင်

“ဒါလောက်တော့ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒုတိယကာလရဲ့ အခြေခံတွေဟာလဲ အရေးကြီးတာပဲ၊ တကယ်တမ်း ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ အဆင့်တိုင်းအရေးကြီးတယ်၊ ဒုတိယကာလမှာ ဘယ်မှတ်တမ်းမှတ်ရာပေါ်မှာမှ တင်မထားတဲ့ ကဗျာတွေ၊ လင်္ကာတွေကို သင်ကြားပေးမယ်”

“ခင်ဗျာ၊ ကဗျာတွေ လင်္ကာတွေ ဟုတ်လား”

“ကဗျာတွေ လင်္ကာတွေဆိုလို့ တောတောင်ဘွဲ့၊ အလှဘွဲ့တွေ ထင်မှတ်နေသလား၊ သိုင်းပညာ ကျင့်စဉ်တွေကွယ်၊ မင်းဘယ်လောက် ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်ဆိုတာ ပထမကာလက သက်သေပြခဲ့ပြီ၊ မင်းဘယ်လောက် ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စကောင်းတယ်ဆိုတာ ဒုတိယကာလက သက်သေပြလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီး သင်ယူပါ့မယ်ဘစ”

“အင်း...မင်းစိတ်ထဲမှာ ငါ့ဆီက သိုင်းပညာတွေ သင်ယူခွင့်ရလို့ ဝမ်းသာကောင်း ဝမ်းသာမယ်၊ မင်းတစ်ခု သိထားဖို့က ငါ ဝမ်းသာတာဟာ မင်းဝမ်းသာထက် အများကြီး ပိုတယ်ဆိုတာပဲ၊ နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ ငါ့ပညာတွေကို မင်း သင်ယူနေပေမယ့် ငါ့ပညာရဲ့ အတိမ်အနက်ကို မင်းလုံးဝ မရိပ်မိသေးဘူး၊ နောက်ဆုံး ငါ့ဆီက ပညာတွေ သင်ယူသွားတဲ့အခါကျမှ သိုင်းလောကကြီးဟာ မင်းကြောင့် ဘယ်လောက် ချောက်ချားသွားတယ်ဆိုတာ မင်းကိုယ်တိုင်

သိုင်းလုံခွင့်လျှံ ဝလွေဆဲ(၂) ● ၁၉၃

ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် ဖြစ်ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါကျမှ ငါ့ပညာရဲ့ အတိမ်အနက်ကို မင်း ကောင်းကောင်းကြီး ခန့် မှန်း နားလည်လာလိမ့်မယ်”

အဘိုးအိုသည် စကားကုန်မပြောလိုဟန်ဖြင့် ရုတ်တရက် ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ခြေတစ်ချောင်း စည်းဖြင့် ခုန်ပေါက်ထွက်သွားကာ ပြင်ပသို့ ငေးမောနေလေတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အဘိုးအိုအား ငေးမော၍ လိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။

အဘိုးအို၏မျက်နှာကို အကဲခတ်သည်။

အဘိုးအို၌ တစ်စုံတစ်ခုကို လွမ်းမောသည့် ဟန် မရှိပါ။

နှုတ်ခမ်း၌ တဝက်တဖျက်သော အပြုံးတစ်ခု ခိုတွဲနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အဘိုးအိုသည် သူ့စိတ်ကြိုက် ပညာသင်ပေးနိုင်သည့် တပည့်တစ်ဦးအဖို့ လို ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်နေသလောဟု ဆန်ကွမ်းချို အတွေးတောနေမိတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက ခပ်ဘိုးတိုး မေးလိုက်မိသည်။

“ဘာခင်ဗျား...ဒုတိယကာလဟာ ဘယ်လောက် ကြာမြင့်မလဲခင်ဗျာ”

အဘိုးအိုက လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ပထမကာလအတိုင်းပဲ၊ သင်ယူသူရဲ့စွမ်းရည်အရ ကြာမြင့်မယ်”

၁၉၄ ● တက္ကသိုလ် နေဆင်းအောင်

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အဘိုးအိုအား ယခုပင် သင်ကြားပေး
ပါတော့ဟု တောင်းပန်လိုက်ချင်သည်။

သို့သော်....

အဘိုးအိုသည် အချိန်မကျသေးပါက သူ့အား လုံးဝ
သင်ကြားပေးမည်မဟုတ်သည်ကို သိရှိထားသဖြင့် တောင်း
ပန်မည့်စကားကို မျှီသိပ်ထားလိုက်ရလေတော့၏။

ထိုအချိန်မှာပင်....

ခပ်ဝေးဝေးမှ စူးစူးရှရှ အော်ဟစ်လိုက်သည့် အသံကို
ကြားလိုက်ကြရသည်။

ထိုအသံကား ယွမ်းရွှောက်၏အသံစေတည်း။

ဆန်း (၂၆)

ဝဏ္ဏမေတ္တင်း

အဘိုးအိုသည် ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။

“လူကလေး၊ မင်းရဲ့ညီတော်တော့ ရန်သူကြီး တစ်
ယောက်နဲ့ တွေ့နေပုံရပြီ။”

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဘာ၊ ညီလေးယွမ်းရွှောက် ဒီလို အော်
ခိုးကျွန်တော် တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့ဘူး။”

အော်သံသည် တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်လာနေ၏။

၁၉၆ ● ထက္ကသိုဏ် နေထင်းအောင်

အသံကိုကြား၍ ခန့်မှန်းကြည့်ရာ ယွမ်ရွှောက်သည် အ
နံ့နှင့် တက်ပြိုင်နေသည့် ရန်သူအား ထိုးစစ်ဆင် တိုက်ခိုက်
နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ တဆုတ်တည်းဆုတ်ပေးနေရခြင်းဖြစ်ကြောင်း
အသုံးအရ ဆန်ကွမ်းချီပါ ခန့်မှန်းမိကြသည်။

ကွပ်ကဲတစ်ယောက်ခန့် ကြာသောအခါ အော်သံသည်
ကျောင်း၏ ကျောက်လှေကားထစ်များအနီး ရောက်လာလေ
တော့၏။

မကြာမီ ယွမ်ရွှောက်သည် ကျောင်း၏ ပြတင်းပေါက်
ထဲသို့ ခုန်ပျံဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။

သူ ဝင်ရောက်လာခြင်းမပြုမီ အတိုးအိုက် လက်ဟန်
ဟန်ဖြင့် အရိပ်အယောင် ပြထားသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချီ
မျက်စိစုံမှိတ်လျက် ထိုင်နေရသည်။

အတိုးအိုက်လဲ တိုင်လည်း အတွင်းအားကျင့်စဉ် ကျင့်
သည့်ပမာ ငြိမ်သက်တိတိဆိတ်စွာ ထိုင်နေခဲ့သည်။

ယွမ်ရွှောက်သည် ကျောက်ရင်းတုကြီး နှစ်ရပ်ကဲ့သို့
သက်နေသည့် အတိုးအိုက်နှင့် သူ၏နောင်တော် ဆန်ကွမ်းချီ
အား တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ပြီး စိပ်ဓာတ်ကျသွားသည်။

ဤထိုင်နည်းမျိုးဖြင့် ကိုင်နေလျှင် သူ အနှောင့်အယှက်
မပေးရကြောင်း ယွမ်ရွှောက် သိထားပြီးဖြစ်သည်။

ယွမ်းရွှောက်သည် ခန်းမကြီးထဲ၌ ဟိုဟိုသည်သည်
လျှောက်ကြည့်လိုက်ရာ ဓားရှည်လည်းမည်၊ လှံလည်းမည်
သော လက်နက်တစ်မျိုးကို သွားတွေ့၏။

သူသည် ထိုလက်နက်ကို ပြေးဆွဲယူပြီးနောက် ပြတင်း
ပေါက်မှ ခုန်ထွက်သွားပြန်သေးသည်။

ယွမ်ရွှောက်သည် အတိုးအိုက်အား သူ့နောင်တော် ဆန်
ကွမ်းချီ ကြောက်ရွံ့ရိုအေနေ၍သာ လိုက်၍ ကြောက်ရွံ့
ရိသေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့စိတ်ထဲ၌ သူအခင်မင်ဆုံး၊ အချစ်ခင်ဆုံး၊ အလေးစား
ဆုံး၊ ဒုးရိသေဆုံးလူမှာ စင်စစ်အားဖြင့် ဆန်ကွမ်းချီ တစ်
ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။

ဆန်ကွမ်းချီ၏ အတွင်းအား လေ့ကျင့်မှုကို အနှောင့်
အယှက် မပေးလိုတော့သဖြင့် သူ ပြေးထွက်သွားပြီး ရန်သူ
အား ရင်ဆိုင်လိုက်သော်လည်း စစ်စစ်အားဖြင့် ရန်သူ၏
တိုက်ခိုက်မှုဒဏ်ကို သူ ခံနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် ဤကျောင်းသို့ ရောက်သည်အထိ သူ
ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုသော် ဆန်ကွမ်းချီနှင့် ဆရာဖြစ်သူတို့ အတွင်းအား
လေ့ကျင့်သည့်နှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံတွေ့လိုက်ရသော
အခါ သေလျှင် သေစေတော့ ဟူသော စိတ်မျိုးထားလျှင်
နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံ ရင်ဆိုင်ရခြင်းသာ ဖြစ်ပါစေ
သည်။

ယွမ်ရွှောက် ခုန်ထွက်သွားသည်နှင့် အတိုးအိုသည်
ပြတင်းတံခါးအကွယ်၌ ပြန်ရပ်ကာ ယွမ်ရွှောက်တို့၏တိုက်
ကို အကဲခတ်သည်။

ဆန်ကွမ်းချီလည်း အတိုးအို၏ နောက်ပါး၌ ရပ်လျှင်
တိုက်မွဲကို အကဲခတ်သည်။

အတိုးအိုက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“မင်းညီတော် ခုန်ပျံလှုပ်ရှားပုံက သိပ်လျင်မြန်တယ်
သိုင်းသမားတစ်ယောက်ကို ဇီလိုရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်း ရှိဖို့ဆိုတာ
သိပ်မလွယ်ဘူး၊ မင်းများ သိုင်းပညာ နည်းနည်းပါးပါး
သင်ပေးခဲ့သေးသလား”

“ကျွန်တော် သင်မပေးခဲ့ပါဘူး”

ဆန်ကွမ်းချီက အမှန်အတိုင်း ဖြေကြားလေ၏။

“အံ့ဩစရာပဲ”

အတိုးအိုသည် တစ်ယောက်တည်း မှတ်ချက်ချနေလေ၏။

ယွမ်ရွှောက်သည် အမည်မသိသော ရန်သူနှင့် ယှဉ်ပြိုင်
တိုက်ခိုက်နေသည်။

တိုက်ခိုက်နေသည်ဆိုခြင်းထက် ယွမ်ရွှောက်က ရှောင်
တိမ်းနေသည်ဆိုပါက ပို၍ မှန်ကန်နိုင်ပါသည်။

အမှန်တကယ်ပင် ယွမ်ရွှောက် မတိုက်ခိုက်နိုင်ပါ။

သို့သော် သူ ကောင်းစွာ ရှောင်တိမ်းနိုင်ပါသည်။

ဤသည်ကပင် ယွမ်ရွှောက်အား ချီးကျူးစရာ ဖြစ်နေ
သည်။

“ဟင်း...”

အတိုးအိုထံမှ သက်ပြင်းချသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“လူကလေး ဆန်ကွမ်းချီ၊ ငါလူမသတ်တာကြာပြီ၊ အဲဒီ
သူက ယွမ်ရွှောက်ကို အနိုင်မယူနိုင်ဘူးဆိုရင် မုချ ယူ
မောင်တွေကိုသွားခေါ်လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒါဆိုရင် ငါတို့
သူနားကျောင်းပျက်မှာ ငြိမ်းချမ်းမှု ဆိတ်သုဉ်းသွားလိမ့်မယ်၊

မင်းရဲ့ ညီကလေးကို ခပ်မြန်မြန်ကလေး ပြန်ခေါ်လိုက်
စမ်းပါ”

ယွမ်ရှောက်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေမိသော ဆန်ကွမ်းခို
သည် စိတ်ထဲ၌ ပေါ့ပါးသွားသည်။

“ညီလေး ယွမ်ရှောက်၊ ဒီကို မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့”

ဆန်းကွမ်းခို၏ အော်သံကို ယွမ်ရှောက် ကောင်းစွာ
ကြားသည်။

သူသည် သူ၏ရန်သူနှင့် လက်ရှည်တူသူ မဟုတ်သဖြင့်
ဆန်ကွမ်းခို၏အသံ ကြားသည်နှင့် ရက်ချင်း ဆုတ်ပြေးလာ
တော့မည်။

သူသည် နှစ်ဆင့်ခုန်ပြီး ပြတင်းပေါက်သို့ ခုန်တက်လာ
သည်။

ယွမ်ရှောက်၏ရန်သူသည် ယွမ်ရှောက်၏နောက်သို့ က
ရှူးတုံး ပြေးလိုက်လာခြင်း မရှိပေ။

ထိုအချက်က ရန်သူ၏ အတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝမှုလို့ ဖော်
ထုတ် ပြသနေသည်။

ငါးမျှားချိတ်၌ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ အမိခံရပြီး ဖြစ်
လည် လွတ်မြောက်လာသောငါးသည် နောင်အကြိမ်
မျှား၌ ငါးဝါမျှားကို အခြံတမ်း စူးစမ်းစေ့ထား
ပြီးမှ စားသောက်တတ်ပေသည်။

ရန်သူသည် မြင့်မားသော ကျောက်လှေကားထပ် ပေါ်
သို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်း၍ တက်လာ၏။

သူ၏ လက်ထဲမှစားကိုလည်း အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထား
သည်။

သတိဝီရိယကြီးသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ထို
သူ၏ အမူအရာက ဖော်ပြလျက် ရှိနေသေး၏။

မကြာမီ...

ထိုသူသည် လှေကားထပ်များကို လွန်မြောက်လာပြီး
ပိဋကတ်တိုက်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

သူသည် အပေါ်ထပ် ပြတင်းတံခါးကို မော့ကြည့်ပြီး
လှမ်းအော်၏။

“အဆောင်ထဲမှာ ဘယ်သူတွေ ရှိနေသလဲ”

အတိုးအိုသည် ငြိမ်သက်နေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကျုပ်ခေးတကဲ့ မကြားဘူးလား၊ ခေ
စောက် ဒီအထဲက အသံကြားဘယ်၊ ဝင်ပြေးတဲ့လူလဲ၊ ဝင်
ပြေးသွားတယ်၊ မြန်မြန်ပြောကြစမ်း၊ အထဲမှာ ဘယ်သူတွေ
ရှိနေသလဲ”

ရန်သူသည် မာကျောခက်ထန်စွာ အော်ဟစ်နေ၏။

သူသည် အဆောင်ထဲ၌ ရှိနေသည့် ရန်သူများအား အထင်မသေးသော်လည်း သူ့တိုယ်သူတော့ အထင်ကြီးပုံ ရသည်။

အဆောင်ထဲ၌ ရန်သူမည်မျှရှိနေသည်ကို မသိဘဲ နှင့် အကြိမ်ကြိမ် စိန်ခေါ်နေပေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရွှောက်တို့သည် အဘိုးအို၏အမူအရာ ကို ကြည့်လျက် တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။

အဘိုးအို၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည်သာ အဓိကဖြစ်ကြောင်း သူတို့ နားလည်ပြီး ဖြစ်ကြသည်။

တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်မှုသည် သူတို့အား ချောက်ချားစေ သည်မှာ အမှန်ဖြစ်၏။

ရန်သူသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှု ကြီးစိုးခြင်းအတွက် သည်းမခံနိုင် ဖြစ်လာသုံရ၏။

“ဟေ့...ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်နေကြတာလဲ၊ မင်းတို့ သတ္တိမရှိ ကြဘူးလား၊ ထွက်ခဲ့ကြပါလား”

ရန်သူသည် အော်သံဆုံးသည်နှင့် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ချန်တက်လာ၏။

သူ၏ စွန့်စားမှုသည် သူ့အတွက် ရှုံးနိမ့်မှုဖြစ်ကြောင်း နှောင်းနှောင်းတရ ရရှိသွားလေ၏။

လေတိုးသံမကြားရဘဲနှင့် သူ့လက်မောင်း အကြော၌ ပူခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

ဟို့နောက်....

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ပစ်ကျသွားတော့သည်။

လက်ထဲမှမားလည်း ချင်ခနဲမြည်ကာ လွတ်ကျသွားလေ သည်။

လက်ညှိုး၊ အဘိုးအို၏လက်ညှိုး။

အလွန်တရာ မြန်ပြီး အလွန်တရာ တိကျလှ၏။

“ဘာ...ဒါ ဘာလက်ညှိုးလဲ”

အဘိုးအိုက အေးစက်စက် ရယ်သည်။

“ဒါ နတ်လက်ညှိုးလို့ခေါ်တယ်၊ မင်းရဲ့အတွင်းအား အဆင့်မီလာရင် ဒီလက်ညှိုး သိုင်းပညာကို ငါသင်ပေး မှာပါ၊ စိတ်ချစမ်းပါ”

အဘိုးအိုသည် စကားကိုခေတ္တရင်လိုက်ပြီး ယွမ်ရွှောက် အား လှည့်၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“တော့တွင်းသားလေး၊ ဒီရန်သူကို ခန်းမအလယ်ဆီပို့ ခေါ်ခဲ့စမ်း၊ ငါ့သူ့ကို စစ်ဆေးစရာ ရှိသေးတယ်”

ယွမ်ရွှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချိုအား လှမ်းကြည့်လေ၏။

“ညီလေးယွမ်ရွှေကန်က အမိန့်ပေးနေတယ်၊ ဘာ အမိန့်ပေးရင် ကာမှ မတုံ့ ဆိုင်းရဘူး၊ ခပ်မြန်မြန်ပို့ချပြီး အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါ”

ယွမ်ရွှေကန်သည် ရန်သူကို ကဗျာကယာ ပွေ့ချီလျက် ခန်းမအလယ်သို့ သယ်ဆောင်သွားသည်။

ရန်သူသည် အမှန်တကယ်ပင် ကြီးမား ကြံ့ခိုင်လှလေသည်။

သို့ငြားလည်း ယွမ်ရွှေကန်သည် ထိုရန်သူကြီးကိုဖက်ရွက် ကလေး တစ်ရွက်အား သယ်ဆောင်သကဲ့သို့ ပေါ့ပါးစွာ သယ်ဆောင်ခဲ့ပေသည်။

“ညီလေး ယွမ်ရွှေကန်၊ အဲဒီအလယ်ကောင်မှာ ချထား လိုက်”

ဆန်ကွမ်းချိုက အဘိုးအို အမိန့်မပေးမီ ယွမ်ရွှေကန်ကို အမိန့်ပေးလိုက်ရ၏။

သူ့ညီလေး ယွမ်ရွှေကန်သည် တောထွင်းသား မျှသာ ဖြစ်၍ အဘိုးအို၏ အမိန့်များကို အတိအကျ နားလည် လိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

နားမလည်ဘဲ စိတ်ထင်ရာ လျှောက်လုပ်ပါက အဘိုးအို စိတ်ဆိုးသွားနိုင်သည်။

ထိုသို့ စိတ်မဆိုးနိုင်စေရန် တတ်နိုင်သမျှ ဖေးမကူညီနေ ရခြင်း ဖြစ်ထေ့သည်။

ယွမ်ရွှေကန်သည် ရန်သူကို ခန်းမအလယ်၌အသာအယာ ချထားပေး၏။

“ဖျပ်-ဖျပ်-ဖျပ်”

အဘိုးအိုသည် ရန်သူအနီးသို့ ခုန်ထွက်လာပြီး ‘သွေး ကြောများကို ပုတ်ပေးလိုက်သည်။

တခဏချင်းပင် ရန်သူသည် ထထိုင်လေ၏။

သူသည် သူနှင့်အနီးကပ်ဆုံးရှိနေသည့် အဘိုးအိုနှင့် ဆန် ကွမ်းချိုဟို့ နှစ်ယောက်အနက် ဆန်ကွမ်းချို၏ မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် လှမ်းထိုးလိုက်လေ၏။

“ဝိုး...”

“ဖတ်”

သို့သော်...

လက်သီးသည် လမ်းခုံလတ် လေထဲ၌ ရပ်တန့်သွား၏။

အဘိုးအို၏ လျှင်မြန်လှသော လက်တစ်ဖက်သည် မြွေ ဟောက် တစ်ကောင် ပေါက်လိုက်သည့်အလား ရန်သူ၏ လက်သီးကို ဖမ်းဆုပ်မိပြီး ဖြစ်နေလေ၏။

၂၀၆ ● ထက္ကဆီလီ နနဆင်းသောင်

“သွားစမ်း”

အဘိုးအို၏ ကြိမ်းမောင်းသံအဆုံး၌ ရန်သူသည် လေး
ငါးပတ်မျှ လိမ့်လဲသွားသည်။

အဘိုးအို၏ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံရသည့် လက်သီးသည်လည်း
ချက်ချင်း ယေခင်ကိုင်လာသည်။

ရန်သူသည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ပူးယောင်လာသည့်
သူ့လက်သီးကို ကြည့်ပြီး ချွေးသီးချွေးစောက်များ ကျလာ
လေ၏။

ဆန်ကွမ်းချီသည် အဘိုးအို၏ လျင်မြန်မှုကို လွန်စွာ
အထင်ကြီးသွားသည်။

“တဘရဲ့ သိုင်းပညာဟာ တကယ့်ကို မြင့်မားလှပါ
ကလား၊ ငါ့သင်ကြားလို့ အကုန်တတ်မြောက်နိုင်ပါ့မလား”

ထိုအခိုက်မှာပင် အဘိုးအို၏ အေးစက်စက် မေးခွန်း
စကား ထွက်ပေါ်လာ၏။

တော်ရုံတန်ရုံ သတ္တိရှိသူသည် ထို အေးစိမ့်သောအေးသံ
ကို ကြားရုံမျှဖြင့် ကြက်သီးထသွားနိုင်သည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီဘုရားကျောင်းပျက်
နားကို လာရတာလဲ”

ဆိုင်းထုံခွင်၌ ဝေဇ္ဇသံ(၂) ● ၂၀၇

ရန်သူလူထွားကြီးသည် ချက်ချင်းမဖြေဘဲ ငြိမ်သက်စွာ
စောင့်ကြည့်နေလေ၏။

“မင်းမှန်တာပြောရင် မင်းရဲ့အဆက်ကို ချမ်းသာခွင့်ပေး
မယ်၊ လိမ်ညာပြောရင်တော့ မသက်သာဘူးမှတ်၊ ငါ့ကို
ရက်စက်တယ်လို့ မပြောနဲ့”

အဘိုးအို၏ခြိမ်းခြောက်သံက အခန်းထဲ၌ အေးစက်စွာ
ဆိပ်မံထွက်ပေါ်လာသည်။

ရန်သူ၏မျက်လုံးများမှာ ခေါ်သထွက်နေသည်လားမသိ၊
စင်းလက်တောက်ပနေ၏။

သူသည် ဆန်ကွမ်းချီ၊ ယွမ်ရှောက်နှင့် အဘိုးအိုတို့ကိုသာ
မက တစ်ခန်းလုံးကိုပင် လိုက်လံ အကဲခတ် မှတ်သား
သည်။

ရှားကို

“မင်းဘာတွေလျှောက်ကြည့်နေတာလဲ၊ ထပ်ပြီး ဖြစ်
နိုင်ချင်သေးလို့လား၊ ညာလက်သီး ယောင်ကိုင်သွဲ
အားမရလို့ ဘယ်ဝဲလက်သီးယောင်ကိုင်ချင်သေးသ
မီးချင်ရင် စမ်းလိုက်လေ”

ထိုလူသည် အဘိုးအို စကားဆုံးသည်နှင့် လျှပ်လစ်
နုနုထွက်ပြေးလေ၏။

၂၀၈ ● တက္ကသိုလ် နေ့လင်းခန်း

သို့သော်....

အဘိုးအိုက လျင်မြန်လှသည့် အရိပ်ပမာ ခုန်လိုက်သွားသည်။

ဝန်းခနဲ မြည်ဟည်းသံနှင့်အတူ ရန်သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေ၏။

ယခုတစ်ကြိမ်လဲကျခြင်းမှာ ရန်သူအဖို့ မသက်သာလှချေ။

အဘိုးအို၏မညာသည် စွန်လက်သည်းကုတ် သိုင်းပညာမဟုတ်သော်လည်း ထိုမညာပမာ ရန်သူကို ထိထိမိမိ ဖမ်းလေ၏။

“ကလား၊ ရန်သူလဲကျသွားသည်နှင့် ဇူးဆစ်နှစ်ဖက် ပြုတ်သွားသည်။

ထိုအခိုက်ကား ထွန်းပြင်ပေါ်သို့အရောက် သတိလည်း မေ့သွားရ၏။

တော်တို့အိုသည် ဆန်ကွမ်းချိုရှိရာသို့ ခုန်ပျံရောက်ရှိလာပြီး ကြားရှောက်အား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းယွမ်ရှောက်၊ သွားပြီး သယ်ခဲ့ခမ်း၊ နောက်တစ်ကြိမ်နားတို့ ဖို့ကြိုးစားရင် ဒီကောင်ကို သတ်ပစ်မယ်”

သိုင်းတုံ့ခွင့်လျှံ ဝေလွသံ(၂) ● ၂၀၉

ယွမ်ရှောက်သည် အမိန့်အတိုင်းပင် ရန်သူကို ပြန်၍ သယ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

အဘိုးအိုသည် ရန်သူ၏ ရင်ဘတ်နှစ်နေရာကို ဖြည်းညင်းစွာ ပုတ်ခတ်ပေးလိုက်ရာ တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်လိမ်သွားပြီး နောက် ရန်သူသည် ပြန်လည်သတိရလာခဲ့သည်။

သူသည် နာကျင်မှု ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည့်ပမာ ခွဲမဲပြီး အဘိုးအိုအား မော့ကြည့်နေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိုလူ၏ ဇူးဆစ်နှစ်ဖက်ပြုတ်သွားသည့် အခြေအနေကို မသိရှိပေ။

သို့သော်....

တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်နေပြီ ဟူ၍ကား ခန့်မှန်းသိရှိ၏။

ရန်သူ၏မျက်လုံးထဲမှ နာကျင်မှု အရိပ်အရောင်များကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ စိတ်ထဲမှ သနားကြင်နာမှုများ ဖြစ်လာမိသည်။

ထို့ကြောင့်...

* * *

၂၁၀ တက္ကသိုလ်နေသင်းဆောင်

“ခင်ဗျား ကျုပ်တဘဲရဲ့မေးခွန်းတွေကို ကောင်းကောင်း ဖြေပါ။ ကောင်းကောင်းဖြေရင်တော့ ကျုပ်ရဲ့ တဘက ခင်ဗျားကို မသတ်ဘူး။ ကျုပ်တဘက လူသတ်ချင်စိတ်လဲ မရှိဘူး”

ဆန်ကွမ်းချို ဝင်ပြောသည့်စကားကို ကြားလိုက်ရသော အခါ အဘိုးအိုက အေးစက်စက် ရယ်မောမေ့တော့၏။

“ဟား...ဟား...ဟား” စိကိစ္စက ဘယ်ဒီလောက် လွယ် လွယ် ကူကူ ဖြစ်ပါ့မလဲကွာ၊ သူ လွယ်လွယ်ကူကူ မသေစေ ရဘူးဆိုတာ ငါ ဝန်ခံနိုင်သကွ၊ မသတ်ဘူးလို့တော့ ငါ တာဝန် မခံနိုင်ဘူး၊ အခု ခြေထောက် အဆစ်ပြုတ်သွားတာ က ပဏာမပဲ ရှိသေးတယ်၊ လက်အဆစ်တွေ၊ ကျောရိုး အဆစ်တွေပြုတ်သွားသော်လည်း ငါလုပ်နိုင်သေးတယ်၊ အဲဒီ အထဲမှာ ကျောရိုးအဆစ် ပြုတ်တာကတော့ အဆိုးဆုံးပဲ၊ စသေချင်လဲသေရ၊ နေချင်လဲ မနေရနဲ့ လူဖြစ်အောင်ရှုံးတဲ့ ဝေဒနာပဲတော့၊ မောက်တစ်ခုလဲ ကပ်လုပ်နိုင်ပါသေးတယ်၊ ‘ယင်ကြွယ်’ သွေးကြောကို ဝိတ်ပင်လိုက်တဲ့ ကိစ္စမျိုးပေါ့ ကွာ”

အဘိုးအို၏ လေသံမှာ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့်တွေ့စက လေသံ မျိုး ဖြစ်ပေသည်။

ဆိုင်းထုံပွင့်လျှံ သွေ့သံ (၂) ၂၁၁

ဆန်ကွမ်းချိုပင် ထိတ်လန့်သွားမိ၏။ ရန်သူတော့ သက် သာခွင့် မရနိုင်တော့ပြီ။

“ငါက လူတပ်သောက်ကို ဝေဒနာမပေးချင်ရင် ဘာ ဝေဒနာမှမပေးဘူး၊ ပေးရင်လဲ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ၊ ဝေဒနာ အစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ခံစားသွားစေရမယ်”

နှင်းတောင်မှ တစ်မိမိမ့်ကျလာသော နှင်းခဲ ပျော်ချည် သည် အသည်းခိုက်အောင် အေး က်သကဲ့သို့ အဘိုးအို၏ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံမှာလည်း လူ့နှုတ် ဘရာ အေးစိမ့်လှပေသည်။

ကာယကံရှင်ရန်သူမပြောနှင့် ကြားထဲမှ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် မွန်ချော့ကံတို့ပင်လျှင် ထိတ်လန့်သွားခဲ့ပေသည်။

ရန်သူသည် ပထမပိုင်း၌ မာရေကျောရေ ရှိခဲ့သော် စည်း ယခုမှ မာရေကျောရေ မရှိတော့ပေ။

တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးများ ထွက်လာတော့၏၊ ကြောက် ချွေး ပြန်နေလေပြီ။

သို့သော်...

အသည်း အဘိုးအိုအား ယခုတိုင် အသနားမခံသေးတဲ သလ၏။

အဘိုးအိုကမူ တစ်ကိုယ်လုံးပြာကျသွားနိုင် စေလောက်သည့် မီးဝင်းဝင်းတောက်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လျက် ရှိသည်။

“ဟေ့ကောင်...ငါ့ကို ဘယ်လိုလူစားမျိုး အောက်မေ့လို့ ဒီလောက် ရဲရဲဘောက် ပြန်ကြည့်နေတာလဲ၊ ငါမေးနေတာတွေကို မင်းမှန်မှန်ဖြေ၊ ယုတ္တိမတန်တာတွေ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ မင် ပါးစပ်ကထွက်လာရင်တော့ မင်းခန္ဓာကိုယ်ထဲက အရိုးတွေကို အပိုင်းပေါင်း တစ်ရံမှ နှစ်ဆယ်ရှစ်စိတ်လောက် ဖြစ်သွားအောင် ချိုးပစ်မယ်၊ အေး .... ဒါတောင် ခေါင်းမာနေသေးရင်တော့ အရိုးတွေ ကြေမွသွားအောင် ငါလုပ်ပေးလိုက်မယ်ကွ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ရန်သူသည် အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

ဒီအဘိုးကြီးဟာ ပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်လုပ်မယ့် အဘိုးကြီးပါလားဟု နားလည်သဘောပေါက်သွားသည်။ သူသည် အတွေ့အကြုံများသူဖြစ်ရာ တကယ်လုပ်တတ်သူနှင့် တကယ်မလုပ်ဘဲ ခြိမ်းခြောက်ရုံခြိမ်းခြောက်သူတို့ကို ခွဲခြားသိနိုင်စွမ်း ရှိလေ၏။

ထို ကြောင့်....

အဘိုးအိုအား ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

မေးချင်ရာမေးပါ ဖြေပါမည်ဟူသော သဘောမျိုးပေသည်။

အဘိုးအိုက အေးစက်စက် ရယ်လိုက်ပြီး....

“ငါ သိပါတယ်၊ မင်းဟာ လူအတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ၊ ကဲ....မင်းဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ၊ တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့တာလား၊ အပေါင်းအဖော်နဲ့ လာခဲ့တာလား”

ထိုလူက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ဖြိုး....

“ကျွန်တော် မှန်မှန် ဖြေပါမယ်ဗျာ”

အဘိုးအိုက အေးစက်စက် ရယ်၏။

“ဖြေမှာသာဖြေပါ၊ မင်း လိမ်ညာဖြေသလား၊ အမှန် ဖြေသလားဆိုတာ ငါ ဆုံးဖြတ်မယ်”

“ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့အတူ အဖော်နှစ်ယောက် ပါပါသေးတယ်၊ စုစုပေါင်း သုံးဦးလာတာပါ”

“ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေကို လာရှာကြတာပါ ခင်ဗျာ”

“မင်းရဲ့ အဖော်နှစ်ယောက် ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီဘောထဲ ဝင်ကတည်းက လူစုခွဲပြီး ဝင်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် အခုအချိန်မှာ ဘယ်မှာနေမယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လဲ မသိပါဘူး”

အဘိုးအိုသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်လေသည်။

ရန်သူက ဆက်ပြောနေ၏။

“ခုထက်ထိ ကျွန်တော် အဖော်တွေနဲ့ မတွေ့ရသေးပါဘူး။ ကျွန်တော်ပြောတာ အမှန်တွေချည်းပါပဲ ဆရာကြီး...”

အဘိုးအိုသည် ထိုလူအား မကြည့်တော့ပဲ ယွမ်ရှောက်ကိုသာ လှမ်းကြည့်တော့၏။

“လူကလေး...ငါနဲ့ မင်းရဲ့ နောင်တော်ဟာ ဒီကျောင်ပျတ်ထဲက ခြေတစ်လှမ်း မထွက်ခဲ့တော့ ဒီကျောင်ပြောင် အဖော်နှစ်ယောက်ဆိုတာကို လုံးဝ မတွေ့နိုင်ကြဘူး။

ကလေးကတော့ တောထဲမှာ သင်သီးဝလံ ရှာဖွေနေတဲ့လူဆိုတော့ သူ့အဖော်နှစ်ယောက်ကို တွေ့ကောင်း တွေ့နိုင်တယ်။ အမှန်တကယ်ရော တွေ့လိုက်ရဲ့လား”

ယွမ်ရှောက်သည် အဘိုးအို ရှေ့မှောက်၌ ဗူးထောက်ထိုင်ချပြီး ရှိသေ့စွာ ပြောကြားလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချို၏ အတုကို ယူခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာကြီး၊ လူတစ်ယောက်ကို ယွမ်ရှောက် တွေ့ပါတယ်။ အဲဒီလူကသေချာ သေသွားပါပြီ”

“ဪ...တစ်ယောက် သေပြီကိုး၊ သတ်တဲ့လူတွေကော တွေ့လိုက်သေးသလား”

“သူတို့ကို ယွမ်ရှောက် သတ်လိုက်တာပါ။ တခြားလူ သတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းကို အဲဒီလူက ရန်နဲ့မသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့တာနဲ့ ရန်မရှိကြတာပဲ”

“သူတို့က သိုင်းပညာတတ်ကျွမ်းတယ်။ မင်းက သိုင်းပညာ မတတ်ကျွမ်းဘူး၊ ဇတာကျွမ်းမှုနဲ့ ကြံ့ခိုင်မှု၊ လျင်မြန်မှုပဲ ရှိတယ်။ မင်း ဘယ်လိုလုပ် အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့တာလဲ”

၂၁၆ ● ထွက်ဆိုလ်နေထင်းခေအင်

ယွမ်ရွှောက်က ခေါင်းခါလိုက်၏။

“သူတို့ တစ်ယောက်စီနဲ့တွေ့တာပါ။ နှစ်ယောက် တစ်
ယောက်ဆိုရင် ယွမ်ရွှောက် သူတို့ကို မနိုင်ပါဘူး”

“အေး...နားလည်ပြီ၊ မင်း နောက်ဆုတ်ပေအော့?”

ယွမ်ရွှောက် နောက်ဆုတ်သွားသည်။

အဘိုးအိုက ရန်သူအား ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်ပြန်၏။

“မင်းတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ နာမည်ကို ပြောစမ်း”

ရန်သူသည် ရုတ်တရက် အဖြေမပေးပေ။

ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေသည်။

အဘိုးအိုက အေးစက်စက် သတိပေးလေ၏။

“သေခြင်းတရားဟာ မင်းနဲ့လက်တစ်ကမ်းမှာရှိတယ်လို့
မထင်နဲ့၊ မင်းနဲ့ လက်တစ်ကမ်းမှာရှိတဲ့ တရားက မသေနိုင်
သော ဆင်းရဲခြင်းပဲ၊ နားလည်ရဲ့လား?”အဘိုးအို၏စကားကို ရန်သူ လူထွားကြီးက တောင်းစွာ
သဘောပေါက်သည်။

ဆိုင်းတုံ့ခွင့်လျှံ ဝေလွှာဆဲ(၂) ● ၂၁၇

ဤ အဘိုးအိုအား ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောပြီး လိမ်ညာ၍
မရနိုင်ကြောင်း သူ ကောင်းစွာ သိရှိပေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ခပ်ရှင်းရှင်းပင် ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ နဂါးဘုရင် ကွန်လို့ ခေါ်တဲ့ ‘ကွန်လုံဝမ်’
ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ သိုင်းလောက
မှာ ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ သိသူ မြင်သူ
ကြားဖူးသူ အင်မတန် နည်းပါးပါတယ်ခင်ဗျာ”

“သူ့ နာမည်ရင်းကို ပြောစမ်းပါ”

ရန်သူလူထွားကြီးက ခေါင်းခါရင်း...

“အမှန်အတိုင်းပြောပါမယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးရဲ့ နာမည်ရင်းကို လုံးဝ မသိရှိခဲ့ပါဘူး၊ သူ အမိန့်
ပေးတာ၊ သူညွှန်ကြားတာကို လုပ်ရတာက ကျွန်တော်တို့ရဲ့
တာဝန်ပါ”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့ဂိုဏ်းရဲ့ အလံကိုတော့ မင်းတို့
သိထားရမယ်၊ မင်းတို့ဂိုဏ်းရဲ့ အလံကို တယ်လိုခေါ်သလဲ”

၂၁၈ ● တက္ကသိုလ်နေ့သင်းဆောင်

“အလံကို ‘ကွန်လုံချီ’ လို့ ခေါ်တယ်ခင်ဗျ”

“အလံပုံသဏ္ဌာန်က ဘယ်လိုလဲ”

“ကြက်လျှာစွန်းပုံစံပဲ”

“ဂိုဏ်းရဲ့အထိမ်းအမှတ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဂိုဏ်းရဲ့အထိမ်းအမှတ်ဆိုရင်လဲဟုတ်၊ အမှတ်ပေး အထိမ်းအမှတ်ဆိုရင်လဲ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီ ကွန်လုံချီကို ဗီလံနုတဲ့လူမှန်သမျှရဲ့ အမိန့်ကို ကျွန်တော်တို့ တစ်သမ္မတနိုင်ငံ အထိမ်းအမှတ်နားထောင်ကြရပါတယ်”

“ဪ...ကွန်လုံချီဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်လောက်တုန်းကတော့ အတော်ကလေး ကျော်ကြားခဲ့တယ်လို့ ပြောရမလား မသိဘူး၊ ကျန်းပေနယ်တစ်ဝိုက်မှာတော့ ကွန်လုံချီရဲ့ အဓိပ္ပာယ်သဘောဟာ အတော်ကလေး စူးရှ ထက်မြက်ခဲ့ပါတယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုက ဝှင်ပြောမိလေ၏။

“အသက်မရှိတဲ့ အလံက ဒီလောက်တောင် စွမ်းသလား မဖြစ်နိုင်တာဘဲ”

ထိုလူက ဆန်ကွမ်းချိုကို အေးစက်စက်ကြည့်ပြီး....

သိုင်းတုံဇွင်လျှော် မမလွယ်(၂) ● ၂၁၉

“ဝေါက ကျုပ်လို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အမှတ်အသားပဲဗျ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အစွမ်းအစ ဩဇာအာဏာ အားလုံး ဒီ ကွန်လုံချီမှာ သက်ရောက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီအလံကို ဘယ်သူက ဂရုမပြုဘဲ နေရဲမှာလဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုက တဖန်တပြော၏။

“ဒါတော့ ကျုပ်လဲ အတွေ့အကြုံမရှိလို့ မသိဘူး၊ သိုင်းဂိုဏ်းကြီးတွေအားလုံး ဒီလိုပဲလား မသိဘူး”

ထိုလူက ခပ်မာမာ ပြော၏။

“မသိရင်လဲ သူများပြောတာကို နားထောင်ပါ၊ ကိုယ်ပြောချင်ရာကို စွတ်မပြောပါနဲ့”

ဆန်ကွမ်းချိုက တောင်းပန်လိုက်၏။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်မသိလို့ပါ၊ ကွန်လုံချီ အကြောင်း ဆက်ပြောပါဦး”

ထိုသူက သူ့ဂိုဏ်း၏အထိမ်းအမှတ် ကွန်လုံချီအကြောင်းကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ပြောနေ၏။

၂၂၀ ● ထက္ကသိုလ်နေးလင်းအောင်

“ကွန်လုံချီကို နာမည်ကျော် သိုင်းသမားတစ်ယောက်က သယ်ဆောင်သွားဖို့ မလိုပါဘူး၊ သာမန် အညတရ အရပ် သား တစ်ယောက် သယ်ဆောင်သွားရုံနဲ့ ယန်စီမြစ် တောင် ပိုင်း၊ မြောက်ပိုင်းအထိ ဘေးမသိရန်မခင်ခိုင်းမော့ပြီး ခရီး သွားနိုင်တယ်”

သူသည် ခန်းမကြီး၏ ခေါင်မိုးကို မော့ကြည့်ပြီးနောက် ဆက်ပြောလေ၏။

“အောက်လမ်း သိုင်းသမားတိုင်း ကွန်လုံချီကို သိကြ တယ်၊ လေးစားကြတယ်၊ ကြောက်ရွံ့ကြတယ်၊ ကွန်လုံချီ ဆိုရင် ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးသွားကြတာပဲ၊ ကွန်လုံ ချီကိုမသိတဲ့သိုင်းသမားဟာခေတ်နောက်ကျတဲ့သိုင်းသမားပဲ ဖြစ်တယ်”

ဆန်ကွမ်းချီက တအံ့တဩ ပြောလေ၏။

“ကွန်လုံချီက ဒီလောက်တောင် စွမ်းသလား”

“စွမ်းတယ်၊ အောက်လမ်း သိုင်းလောကသားတွေဟာ ကွန်လုံချီသယ်ဆောင်လာတဲ့လူကိုမဲ့တစ်ပေါက်မစွန်းအောင် စောင့်ရှောက်ကြတယ်၊ ဒီလူရဲ့အမိန့်ကို တသဝေမတိမ်းလိုက် နာ ဆောင်ရွက်ပေးကြတယ်”

သိုင်းထုံခွင့်လျှံ ဝေလွဆံ(၂) ● ၂၂၁

ဆန်ကွမ်းချီက....

“ကွန်လုံဝမ်ရဲ့ အမှတ်အသားကွန်လုံချီတောင် ဒီလောက် စွမ်းနေရင် ကွန်လုံဝမ် ကိုယ်တိုင်ဆိုရင် ပြောစရာ ရှိတော့ မယ် မဆင်ဘူး”

ရန်သူက....

“ဒါပေမယ့်....ကွန်လုံချီကို တွေ့မြင်ဖို့ ကိစ္စဟာ ကွန်လုံ ဝမ်ကို တွေ့ဖို့ကိစ္စလိုပဲ ခက်ခဲတာပါပဲ”

အဘိုးအိုက ရုတ်တရက် ဝင်မေးလေ၏။

“မင်းကေ့...ကွန်လုံချီကို တွေ့မြင်ဖူး ခဲ့ရဲ့လား၊ အခု ပြောတာတွေဟာ ဒဏ္ဍာရီလို မင်းကြားတာတွေ ပြောနေ တာလား”

ရန်သူက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ကျွန်တော် ကွန်လုံချီကို တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေ မယ့် အနီးကပ်တော့ မဟုတ်ဘူး”

အဘိုးအိုက ထပ်ဆင့် မေးခွန်းထုတ်လေ၏။

“ကွန်လုံဝမ်ကိုကော မင်း တွေ့ဖူးလား၊ အနီးကပ်ပေါ့”

ရန်သူက ခေါင်းခါ၏။

“ကျွန်တော်တို့လို လူမျိုးက ကွန်လုံဝမ်ကို ဘယ်လိုခြင်ဖူး
မှာလဲ၊ ကွန်လုံဝမ်ကို တကယ်တွေ့ဖူးတဲ့လူ ဆိုလို့ လေး
ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ သူတို့ကကွန်လုံဝမ်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်
လေးဦးပဲ၊ ဒီအရေအတွက်ကို များတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။”

အတိုးအိုသည့် ကွန်လုံဝမ်ကို အလွန်တရာ စိတ်ဝင်စား
နေ၏။

“မင်းတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလဲ ဆိုသေးရဲ့၊ တစ်ခါမှလဲ
မတွေ့မြင်ဘူးဆိုတော်၊ အတော့်ကို သဘာဝမကျတာပဲ”

ရန်သူက ခေါင်းခါရင်း...

“ဒီလို သဘာဝမကျတဲ့ အခြေအနေမျိုးတွေဟာ အောက်
လမ်း သိုင်းဂိုဏ်းကြီးတွေထဲမှာရှိသတိပါအယ်၊ ကျွန်တော်တို့
ဂိုဏ်းမှ ထူးပြီး ဒီသို့ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“မင်းတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်နဲ့ ပတ်သက်လို့
ငါ့ကို အနည်းအကျဉ်းလောက် ပြောမပြနိုင်ဘူးလား”

“ပြောပြ နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ခြင်တဲ့
ပုံပန်းသဏ္ဌာန်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ချာပြောတာ ကြားရတဲ့
ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ပါ”

“ဘယ်လိုမဲဖြစ်ဖြစ် ပြောပါ”

ပထမအကြိမ် ကျွန်တော်ကြားဖူးတားတဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်
ကတော့ ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းပဲ၊ မုတ်ဆိတ်မွေး
ပါးမြိုင်းမွေ့တွေလဲ ရှိသေးတယ်တဲ့၊ အဝါရောင် ဝိုးဝတ်ရံ
ရွယ်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသတဲ့၊ ဝတ်ရံရွယ်ကြီးရဲ့ နောက်
ကျောမှာ ရွှေရောင်နဂါးရုပ်ကြီး ရှိနေသလို့ ဆိုကြပါ
တယ်”

“အမြဲတမ်း ဒီပုံပန်း အတိုင်းပဲလား”

“ဟင်အင်း၊ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်တစ်ခါ ကြားရတော့
ဒီပုံမျိုး မဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ဘယ်လို ပုံပန်းလဲ”

“နောက်တစ်ကြိမ်မှာ ပါးမြိုင်းမွေး မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ
နဲ့ရှိတော့ဘူး၊ အသက်လဲ အတော်ငယ်သွားတယ်လို့ ဆိုပါ
တယ်၊ ဒီလိုပဲ အမျိုးမျိုး ကြားနေရပါတယ်၊ ကျွန်တော်
ချက်မြင်တော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး”

ဆန်ကွမ်းချိုက...

“ခင်ဗျား တို့တိကျမပြောနိုင်လို့ ဒီလို ပေါက်တတ်
တော့တော့ လျှောက်ပြောနေတာလား”

၂၂၄ ● တက္ကသိုလ်နေ့စဉ်အောင်

ရန်သူက ဒေါသတကြီး ခွန်းတုံ့ပြန်လေ၏။

“မင်း ဒီလိုမပြောနဲ့၊ ငါက ပြောချင်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကဆရာကြီးက ကြားထားတဲ့အတိုင်း ပြောပါ ဆိုလို့ ငါ ပြောနေရတာ”

ဆန်ကွမ်းချို ငြိမ်နေလိုက်ရလေတော့၏။

အခန်း (၂၇)

သုရာ၊ လျောင်းလျက် *ထွင်း၊ ဓု အချိုးစုများ

အဘိုးအိုက ရယ်၍ပြောလေ၏။

“ဒါက ဘာမှ မခက်ပါဘူး၊ ရုပ်ပြောင်း ရုပ်လွှဲပညာ တတ်တဲ့လူအဖို့ အမျိုးမျိုးခြောင်းလွှဲနိုင်ပါတယ်၊ အဘိုးကြီး လိုပဲပြောင်းပြောင်း၊ လူငယ်လိုပဲပြောင်းပြောင်း ကြိုက်သလို ပြောင်းလဲလို့ ‘ရတယ်’”

အဘိုးအိုသည် ရန်သူဖြစ်သူအား ဘယ်ခုက်လှမ်းကြည့်ပြီး ချေးခွန်းထုတ်လိုက်ပြန်၏။

“ကွန်လုံဝမ်ဆိုတဲ့ မင်းတို့ရဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မင်းတို့ကို ဒီတောထဲ လွှတ်လိုက်တယ်လို့ ဆိုတယ်၊ ဒီ ပိုင်မာစန်းမှာ မင်းတို့ ဘာလာရှာသလဲ”

“လူတစ်ယောက်ကို ရွာခိုင်းစာပါ”

“ဘာ...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လူတစ်ယောက်ကို ရွာခိုင်းစာပါ”

“ဘယ်လိုလူကိုရွာခိုင်းတာလဲ၊ ငါ့ကိုများလား”

ရန်သူက ဦးခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်းလိုက်၏။

“ဆရာကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ရွာတဲ့လူကို ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်”

အဘိုးအိုက အေးစက်စက် မေးလေ၏။

“အဲဒီလူကို မင်းတို့ တွေ့မြင်ဖူးလားတယ်ဆိုပါတော့”

“ဟင့်အင်း...မမြင်ဖူးပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဆီမှာ သူ့ရုပ်ပုံလွှာပါလာပါတယ်၊ ဒီရုပ်ပုံလွှာနဲ့ တိုက်ကြည့်လိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

ရန်သူသည် ပြောပြောဆိုဆို သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ခု နှိုက်ယူလိုက်သည်။

ပဝါလိပ်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

သူသည် ပဝါလိပ်ကလေးကို ဖြန့်ချလိုက်၏။

ဝဝါပေါ်၌ အပြာရောင် ဝတ်စုံရှည်ကြီး ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူကြီးတစ်ယောက် ခန့်ညားစွာ မတ်တတ်ရပ်နေ၏။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ထိုပုံကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အဖြူငွေ့များ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် ကျောက်တံခါးလိုက်ခေါင်းကို သွားသတိရမိ၏။

ထိုအထဲ၌ အရိုးကျ နေသည့် အရိုးစု နှစ်ခုအနက် ယောက်ျားအရိုးစုသည် အပြာရောင် ဝတ်စုံရှည်ကြီး ဝတ်ဆင်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ဆန်ကွမ်းချီသည် အခြား အကြောင်းအရာများကြောင့် မီးပဝါပေါ်မှ ရုပ်ပုံလွှာကို လိုက်ခေါင်းထဲမှ အရိုးစုနှင့် သွားရောက်နှိုင်းယှဉ်မိသည် မဟုတ်ပါ။

အပြာရောင် ဝတ်စုံရှည်ကြီးကြောင့်သာ နှိုင်းယှဉ်သတိရမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် သူ့အတွေးနှင့်သူ့ အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် ဆိုရပ်ပုံလွှာကိုမြင်လိုက်လျှင် မြင်လိုက်ချင်း အဘိုးအိုမျက်နှာမျက်သွားသည်ကို သတိမပြုမိလိုက်ချေ။

အဘိုးအိုက သူ့တစ်ကိုယ်တည်း ခပ်တိုးတိုးပြောနေ၏။

“ဟင်း-သူလဲ ဒီပိုင်မာစန်းဘောင်မှာပဲ ရှိနေသတဲ့လား”

၂၂၈ ● ထက္ကသိုဏ် နေထင်းအောင်

အဘိုးအို၏ကောားသည် ရန်သူ လူထွားကြီးအား လှမ်း
ဝေးသလို ပြစ်သွား၏။

“ဒီ ပိုင်မာစန်းတောင်မှာ ရှိရမယ်လို့ ကျွန်တော်တို့
စိုက်ချုပ်ကြီးက တစ်ထစ်ချမဆိုလိုပါဘူး၊ တွေ့လိုတွေ့ပြား
ရှာဖို့ လွှတ်လိုက်တာပါ။ ပိုင်မာစန်းတောင်မှာ မတွေ့ရင်
တခြားနေရာတွေမှာ ဆက်ရှာရဦးမှာပါ”

အဘိုးအို၏ဗျက်နှာမှာ မူလ အနေအထားအတိုင်း ပြန်
လည် ပြစ်သွားလေ၏။

သူသည် ရန်သူလူထွားကြီးလက်ထဲမှ ပိုးပဝါကို ဆွဲယူ
လိုက်ပြီး လူအားလုံး အသေအချာ မြင်နိုင်စေရန် ကြမ်းပြင်
ပြန်ခင်းချထားလိုက်လေ၏။

“မင်းတို့ ပိုင်မာစန်းထဲဝင်ခဲ့တာ ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

“သုံးယောက်ပါ ဆရာကြီး”

“တစ်ယောက်ကိုတော့ ယွမ်းရှောင် သတ်ပင်လိုက်ပြီ
မင်းကတော့ အရှင်ငုတ်ငုတ် အဖမ်းခံရတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင်
ဟောဒီ ပိုင်မာစန်းမှာ မင်းတို့ရဲ့ လူတစ်ယောက် အသက်ရှင်
ကျန်သေးတယ်လို့ ဆိုရမယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်”

အဘိုးအိုက တစ်ချက်ပြုံးရင်း....

“မင်းရဲ့ အဖော်က မင်း ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ သိရဲ့
လား”

ရန်သူလူထွားကြီးသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်၏။
ထို့နောက် ခေါင်းခါ၏။

“ဟင့်အင်း...မသိပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီသစ်
တောထဲ မဝင်ခင် တောင်ပေါ် စောက်ကတည်းက ကျွန်
တော်တို့ သုံးယောက်စလုံး လမ်းခွဲဘက်ခွဲကြည့်ပါပဲ”

အဘိုးအိုက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဒီသစ်တောဟာ အင်မတန် နက်ရှိုင်းတယ်၊ မင်းတို့
ဟာ ဒီသစ်တောနဲ့ အကျွမ်းဝင်တဲ့လူတွေလဲ မဟုတ်ဘူး၊
မင်းတို့သုံးယောက် ဘယ်လိုပြန်ဆံ့နိုင်မှာလဲ”

ရန်သူလူထွားကြီးက ရှင်းပြသည်။

“ရက်သတ္တဘစ်ပတ် ကြာပြီးတာနဲ့ စောက်တဲ့ နေရာမှာ
ပြန်ဆံ့ကြဖို့ ချိန်းဆိုထားကြပါတယ်”

အဘိုးအိုသည် ဆန်ကွမ်းချိုကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ရှင်း
လင်းပြလေ၏။

“ငါတို့ သူတို့ကိုမသတ်ဘဲ ငြိန်လွှတ်ပေးလိုက်ရင် ဒီဘုရား
ကျောင်းယူက်ထဲမှာ ငါတို့ ခိုအောင်းနေတယ်ဆိုတာ လူ
တကာသိသွားလိမ့်မယ်၊ ငါတို့အဖို့ အကြီးအကျယ် အနှောင့်
အယှက် တွေ့ရမှာသေချာတယ်”

ဆန်ကွမ်းချို စိတ်လက်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွား၏။

သူတို့ ခိုအောင်းနေသည့် အကြောင်းကို လူသူ မသိစေ
ချင်ရုံမျှဖြင့် ရန်သူအား သတ်ပစ်သည်အထိ အပြစ် မပေး
ရက်စဉ်။

“ဘာ၊ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အကြောင်းတွေလူသိ
သွားနိုင်တယ်ဆိုတာလဲ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူနဲ့ ဘာ
ရန်ငြိုးမှ မရှိဘဲ သတ်ပစ်ဖို့ ကိစ္စကတော့ တကယ် စိတ်
မကောင်းစရာပဲ”

အတိုးအိုက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေ၏။

“ငါလဲ သတ်တော့မသတ်ချင်ပါဘူး၊ ငါတို့က မသတ်
ရင် ငါတို့ကို သတ်မှာကွ၊ သူတို့ ဘယ်တော့လာမလဲ လာ
မလဲနဲ့ စောင့်နေရရင် ဘယ်မှာ ကောင်းကောင်း အိပ်လို့
ရတော့မလဲ”

ရန်သူလူထွားကြီးသည် အတိုးအို၏ဝလေးကြောင့် ကြက်
သီး ထသွား၏။

များသောအားဖြင့် သိုင်းသမားများသည် သေရမည်ကို
ကြောက်လေ့ မရှိကြပေ။

သို့သော်....

သိုင်းသမားတိုင်း သေရမည်ကို မကြောက်ဟု မဆိုလို
ပေ။

သိုင်းသမားလည်း လူသားပင်ဖြစ်ရာ လူသားတို့၏ ဖိစ
ရိုက်အထိုင်း ကိုယ်အသက်ကိုတော့ ခင်တွယ်တတ်ကြလေ
သည်။

ယခု ရန်သူ လူထွားကြီးမှာ ခန္ဓာကိုယ် ကြီးထွားငြား
သော်လည်း သတ္တိမှာမူ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကဲ့သို့ကြီးထွားခြင်းမရှိ
ရှုပေ။

အတိုးအိုက သူ့အား သတ်တော့မည် တက်ကဲ လှုပ်နေ
သောအခါ သူသည် တောင်းပန် အသနားခံသော မျက်နှာ
ကလေးဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုအား မော့ကြည့်မိရှာလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အကြင်နာတရားရှိသော လူငယ်တစ်ဦး
ဖြစ်သဖြင့် ရန်သူ၏ အသနားခံတောင်းပန်သော အကြည့်ကို
ကြည့်ပြီး ကြွင်းနာသနားမိသည်။

“ဘတ...သူ့ကိုမဆတ်ဘဲ ပျားလဲစွဲသာ ရှဉ့်လဲလျှောက် သာတဲ့ နည်းလမ်းကလေးများ စဉ်းစားကြည့်ပါဦးခင်ဗျာ”

အဘိုးအိုက ပြတင်းပေါက် အပြင်သို့ ငေးကြည့်ပြီး ခပ် တိုးတိုး ပြောလေ၏။

“အောက်လမ်း သိုင်းလောကသား ဆိုတာက အင်မတန် ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲကြတာကွ၊ ငါတော့ သူ့ကိုမသတ်ဘဲ ငါတို့အတွက် စိတ်အေးရမယ့် နည်းလမ်းကို မစဉ်းစားနိုင် ပါဘူးကွာ၊ မင်း စဉ်းစားလို့ရရင်တော့ ငါ့ကို ပြောစမ်း ပါ”

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ခေါင်းပူသွား၏။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အေးချမ်းမှု ရရှိနိုင်မည့် နည်းလမ်းကို မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ ရှိနေသဖြင့် ချွေးတပြိုက်ပြိုက် ကျလာလေ တော့၏။

ဤရန်သူ လူထွားကြီးသည် ဦးခေါင်းထွဲမသတ် စဉ်းစား နေသည့် ဆန်ကွမ်းချိုကိုကြည့်ပြီး သူ့ဘေးဘေးအတွက် ဂရု မစိုက်နိုင်တော့သည့် စိတ်ထားမျိုး ပေါ်လာလေ၏။

“ညီသေး၊ ငါအတွက် ဒီလောက်လဲ စဉ်းစားမနေပါနဲ့ ကွာ၊ ငါ့ဆီကနဲ့ ငါ့ကပ်ပရိပါစေတော့၊ မင်းတို့က မသက်ဘဲ

ခွင့်လွှတ်လဲ ငါတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ် ပါကူး”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ပိုင်မာစန်းကို လာတာဟာ ဟိုရုပ်ပုံလွှာထဲက လူကို လာရှာတာလို့ ခင်ဗျားပြောတယ်၊ အဲဒီစကားက အမှန် ပဲလား”

ရန်သူ လူထွားကြီးက ခေါင်းညိတ်၏။

“အမှန်ပါပဲ ညီသေးရာ၊ မင်းရဲ့ အဘကို ငါလာရှာတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် အဘကို လာရှာတာ’ မဟုတ်ဘူးလို့ ခင် ဗျားပဲ နှုတ်ကပြောနေပြီ၊ ဒီအတွက် ခင်ဗျာတို့ ဂိုဏ်းချုပ် ကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားကို သတ်ရမှာလဲ”

ရန်သူ လူထွားကြီးက ညှိုးငယ်စွာ ပြောလေ၏။

“ကွန်လုံဝမ်ရဲ့ လက်အောက်ငယ်သား မှန်သမျှ ကွန်လုံ ဝမ်ကို မလိမ့်ရပါဘူး၊ လိမ့်ရင် သေချင်းဆိုးနဲ့ သေတတ် ပါတယ်”

“ခင်ဗျား ဘာလိမ့်လို့လဲ၊ ခင်ဗျားလာရှာတဲ့ ရုပ်ပုံလွှာ ထဲကလူက မတွေ့တဲ့အကြောင်း ပြန်ပြီး တင်ပြလိုက်ရင် ခင်ဗျားလိမ့်ရာ ကျမလား”

“အခု ဒီ ဘုရားကျောင်းပျက်မှာ တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့သတင်းကို ကွန်လုံငမ္မတာ မုချရရှိမှာ သေချာပါတယ်။ သူ့အထောက်တော်တွေဟာသတင်းမှန်တွေကိုအနှေးနဲ့အမြန်ဆောင်ကြဉ်းပေးတတ်တာ ကျုပ်တို့သိထားပါတယ်။ အခုသတင်းကို ကျုပ်တို့ထိန်ချန်ထားကြောင်း ကွန်လုံငမ္မ သိသွားပြီဆိုရင် ကျုပ်အဖို့ သေတာထက်ဆိုးတဲ့ ဘဝကို ရောက်ပြီလို့ ဆိုနိုင်စပါတယ်။ ဒါကြောင့် ညီလေးတို့အဖို့ အခက်အခဲ ကြုံနေပြီဆိုရင် သိပ်မစဉ်းစားကြပါနဲ့ဘော့၊ ကျုပ်ကို ချက်ချင်းသာ သတ်ပစ်လိုက်ကြပါတော့”

“ခင်ဗျားတို့ ကွန်လုံငမ္မကို သိပ်ကြောက်နေကြတယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရန်သူ လူထွားကြီးသည် ဟင်းခနဲသက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တို့ လက်အောက်ငယ်သားအားလုံး အဆိပ်ဆေးတွေ သောက်ထားရပါတယ်။ဒါကြောင့် ဒီလောက်ကြောက်နေကြရတာပါ”

“ဘာ အဆိပ်မို့လို့လဲဗျာ”

“မြောင်လူမျိုးတွေ မွေးထားတတ်တဲ့ ‘ရွှေပိုးကောင်အဆိပ်’ပါ။ ဒီအဆိပ်မိတာတုလူဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကွန်လုံငမ္မရဲ့ အဆိပ်ဖြေဆေးမရရင် ဝေခနာဆိုးကိုခံစားရပြီး သေ

ရတာပါပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ လက်အောက် ငယ်သားတိုင်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကွန်လုံငမ္မကို မတော်လှန်ရဲကြတာပါ”

ထိုအခါ....

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူတို့ပြောနေသည့် စကားကို မကြားသည့်အလား ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ငေးမောနေသော အဘိုးအိုအား လှမ်းပြောလိုက်မိတော့သည်။

“ဘာ၊ ကျွန်တော်တော့သိုင်းပညာကိုတောင် မသင်ချင်တော့ပါဘူး ခင်ဗျာ”

အဘိုးအိုသည် ဆန်ကွမ်းချို၏စကားကြောင့် မျက်ကလဲ ဆန်ဖြာ ဖြစ်မသွားပါ။

အေးအေးဆေးဆေးပင် ခေါင်းလှည့်လာသည်။

* * *

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လူကလေး”

ဆန်ကွမ်းချိုက ဖြည်းညင်းစွာ ရှင်းပြ၏။

“ဘာ၊ သိုင်းလောကဟာ ဘယ်လောက် ညစ်ပတ်ပါသလဲ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလစ်ချောင်းနေကြတယ်၊ အလစ်မှာ အဆိပ်ခတ်ခံလိုက်ရတဲ့နောက် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဟာ ဘဝဆုံးသွားတော့တာပဲ”

အတိုးအိုက အေးဆေးစွာ မေးလေ၏။

“ဒီအကြောင်းအချက်ကလေးနဲ့များ သိုင်းပညာ မသင်ချင်ဘဲ ဖြစ်ရသလား လူကလေးရာ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သက်ပြင်းချရင်း ဆိတ်ဆိတ် နေမိလေတော့၏။

“လူကလေး၊ သိုင်းပညာက အဓိကပါကွ၊ သိုင်းစညာ ဟက်မြက်သူဟာ သိုင်းလောကမှာ ကျော်စောမှု အရဆုံးလူပါပဲ၊ သိုင်းပညာကို ဘာပညာကမှ မကျော်လွှားနိုင်ပါဘူး”

အတိုးအိုစကားကြောင့် ဆန်ကွမ်းချို ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက....

“သိုင်းပညာတော်လဲတာအသုံးကျမှာလဲခင်ဗျာ၊ ကွန်လံဝမ်က အဆိပ်နဲ့ သူ့လက်အောက်ငယ်သားတွေကို ထိန်းချုပ်

ထားတဲ့ကိစ္စကို ထားပါဦး၊ ကျွန်တော် ဆရာဟောင်းနဲ့ သူ့သွေးသောက်ညီအားလုံး လက်တစ်ဖီထောင် အဆိပ်အတိုးအိုလို့ ကျော်ကြားတဲ့ အုန်းထန်းယိလုပ်သမျှ အားလုံး ဇက်စင်းခံသွားကြရတာပါပဲ၊ ဒီဆရာကြီးတွေဟာ ဝေမတန်းစား သိုင်းဆရာတွေပါပဲခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် အုန်းထန်းယိရဲ့ အဆိပ်ကိုတော့ ဘယ်သူကမှ မကာကွယ်နိုင်ကြပါဘူး”

အတိုးအိုသည် ဟစ်၍ ဟစ်၍ ရယ်မောလေတော့၏။

“ဟား...ဟား...ဟား... အဆိပ်ပညာထက် ကောင်းတဲ့ သိုင်းပညာ ဖရှိတော့ဘူးလို့ မင်းထင်နေသလားလူကလေး၊ အဆိပ်ကို လက်ကိုင်ထားတဲ့ သိုင်းသမားတွေကို မင်းကြောက်နေသလား လူကလေး”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် လဲကျနေသည့် ရန်သူ လူထွားကြီးအား ထက်ညှိုးဆိုးပြရင်း....

“ဘာ၊ ဒီလူကိုကြည့်ပါဦး၊ သူ့သိုင်းပညာဟာ မဆိုးပါဘူး၊ သူ့သိုင်းပညာနဲ့ သူ့အသက်ကို ကာကွယ်နိုင်ရဲ့လား၊ သူဟာ ကွန်လံဝမ်ရဲ့ တစ်ပါးကျွန်သက်သက် ဖြစ်နေခဲ့ရပါပြီ”

အတိုးအိုသည် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောပြန်လေတော့သည်။

“လူကလေး၊ သိုင်းပညာ တကယ်ထူးချွန်လာတဲ့ အခါ မှာတော့ အဆိပ်သင့်လို့ မသေနိုင်တော့ပါဘူးတဲ့”

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ အတိုးအို၏စကားကို လက်မခံနိုင်ပေ။

အကျိုးနှင့် အကြောင်းနှင့် ယှဉ်ပြကာ ငြင်းချိုက်ထုတ်လေ၏။

“ဘာတော့တဲ့စကားတွေကို ကျွန်တော် နားမရှင်းပါဘူး ခင်ဗျာ၊ လူဆိုတာ ဘယ်သူမဆို အသွေးနဲ့ အသားနဲ့ အသည်းနှလုံးနဲ့ တည်ဆောက်ထားကြတာချည်းပါပဲ၊ လူသားတိုင်းရဲ့ အသည်းနှလုံးဟာ ကျောက်ခဲလို သံမဏိလို မမာကျောနိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ အဆိပ်ဟာ လူရောတိရစ္ဆာန်ရော အားလုံး ဒုက္ခပေးနိုင်ပါသည်။ သိုင်းသမားလဲ လူပဲမဟုတ်လား ဘာ”

“ဟား...ဟား...ဟား... လူဆိုတာ သတ္တဝါတွေထဲမှာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ် အရှိဆုံးပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီတီထွင်လေ့ကျင့်တဲ့ ဝညာတွေဟာ သဘာဝရဲ့ အန္တရာယ်တွေကို ကြိုကြိုခိုင်ခံ့နိုင်ရည်စွမ်း ရှိခဲ့တယ်၊ အတွင်းအားပညာရပ်ဆိုတာ သိုင်းပညာ စတင်တီထွင်သူကစပြီး ဆရာ အစဉ်အဆက် တဖြည်းဖြည်း လက်ဆင့်ကမ်း တီထွင်လာတဲ့ပညာ ဖြစ်တယ်၊ အတွင်းအားပညာမှာ အမြင့်ဆုံး တတ်မြောက်

နေတဲ့လူဟာ ကိုယ့်အသွေးအသား၊ အသည်းနှလုံးကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်”

အတိုးအိုသည် ဆန်ကွမ်းချိုကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လျက် လေးနက်စွာ ထပ်မံပြောကြားနေပြန်၏။

“အချိန်မီသာ အဆိပ်သင့်ခံရကြောင်း သိပါစေ၊ မျိုးချစ်တဲ့ အဆိပ်ကို ပြန်အန်ထုတ်နိုင်တယ်၊ ဒီအဆိပ်ကို မအန်နိုင်ဘူးတား၊ အဆိပ်တွေ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမပျံ့နှံ့အောင် ထိန်းချုပ်လို့ ရပါတယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုက ထပ်တွန့်တက်၍ ဆင်ခြေကန်ပြန်၏။

“ဘာတော့တာက လွယ်လွယ်ကလေးပဲ၊ အကယ်၍ အဲဒီအဆိပ်ဟာ အရောင်အဆင်း အနံ့အရသာ မရှိခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ် အဆိပ်မိတယ် ဆိုတာကို ကြိုတင်သိနိုင်တော့မှာလဲ”

အတိုးအိုသည် ဆန်ကွမ်းချိုကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်မိသည်။

“အင်း... ဒီသူငယ်ဟာ သူ့ ဓလင်းလင်းတဲ့အချက်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ဆရာသမားပေးမယ်လဲ စိတ်ထဲရှိသမျှ မေးမြန်းတော့တာပဲ၊ အင်းလေ...ဒါတွေဟာ လူတောင့် လူကောင်း

တွေ လုပ်တတ်တဲ့ အပြုအမူပေပဲ၊ ငါသည်းခံပြီး ရှင်းပြရမယ်၊ ဒါမှလဲ သူဟာ သိုင်းလောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက်လူတော်တစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ်”

လူတော်လူကောင်းတို့သည် အခြေအနေမပြည့်စုံသူတို့ အပေါ်၌ စာနာ ထောက်ထားတတ်ကြပေသည်။ နေမင်း လမင်းတို့သည် ဂုဏ်ရည်နိမ့်နေသူတို့၏ အိမ်ပေါ်၌ ကျရောက်နေသည့် မိမိတို့၏အလင်းနှင့် အရောင်အဝါတို့ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းရိုး ထုံမရှိသကဲ့သို့တည်း။

အဘိုးအိုသည် သူ့အတွေးစကို ဖြတ်လိုက်ပြီး....

“လူကလေး သိုင်းပညာကို ဒီလောက် အထင်မသေးပါနဲ့၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘိုက်တွက်ကို ကြိုတင်မှန်းဆ သိမြင်နိုင်တဲ့ သိုင်းပညာရှိသလို အဆိပ်အပျိုးမျိုးကိုလဲ ကြိုတင်သိမြင်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ အတတ်ပညာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ ဒီအတွက် လူကလေး ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ငါသင်ပေးတဲ့ အဆင့်တွေ အကုန်မီပြီဆိုရင် အဆိပ် သိမြင်ပိုင်းခြားနည်းဆိုတဲ့ ပညာရပ်ကို ထပ်မံသင်ကြားပေးပါဦးမယ်၊ ဒီပညာဟာ ငါ့ကိုယ်တိုင် ခံလိုက်ရပြီးမှ သိမြင် တတ်မြောက်ခဲ့တဲ့ ပညာရပ် ဖြစ်တယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အဘိုးအိုက သူ့အား အဆုံးစွန်သော လိုက်လျောမှုဖြင့် လိုက်လျောနေကြောင်း နားလည် သဘောပေါက်လာသဖြင့် ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုပြီး ဝန်ခံစကား ပြောကြားလေ၏။

“ဘာ၊ ကျွန်တော် အခုလိုပြောဆိုမိတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဘာသင်ကြားပေးတဲ့ သိုင်းပညာတွေကို အစအဆုံး ကြိုးစားသင်ယူပါတော့မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် အသနားခံလိုပါတယ်”

အဘိုးအိုက လက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရင်း....

“လူကလေး၊ မင်းပြောမှာငါသိပါတယ်၊ ဒီကွန်လုံဝမ်းရဲ့ လက်အောက်ငယ်သားကို ချမ်းသာပေးဖို့ကိစ္စ မဟုတ်လား၊ စိတ်အေးအေး နေပါ၊ မင်းရဲ့ အတွင်းအားကို ပြန်ကျင့်ဝမ်းပါ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရန်သူ လူထွားကြီးအား တစ်ချက် ပြုံးပြလိုက်၏။

ထို့နောက်....

အတွင်းအား ကျင့်စဉ် လေ့ကျင့်ရန် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်လိုက်စဉ်မှာပင် သူ့ကျော၌ ပူခနဲဖြစ်သွားပြီး သတိမေ့သွားလေတော့၏။

သူပတ်ဝန်းကျင်၌ သက်ရှိလူသားဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရတော့ချေ။

အဘိုးအို ဘယ်ရောက်သွားသနည်း။

ယွမ်ခရွာကံ ဘယ်ပျောက်သွားသနည်း။

ရန်သူလူထွားကြီး ဘယ်ပျောက်သွားသနည်း။

“လူကလေး ဆန်ကွမ်းချို၊မင်း အိပ်ရာက နိုးလာပြီလား။”

အဘိုးအို၏ မေးသံကြောင့် ဆန်ကွမ်းချို ယဉ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

အဘိုးအိုသည် မည်သည့်အချိန်က သူ့နောက်သို့ ရောက်နေမှန်း သူမသိခဲ့ပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ၊ ကျွန်တော် နိုးလာပါပြီ” ၊

“လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှိရဲ့လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းရဲ့ခြေတွေ၊ လက်တွေ ဆန်တန်းကြည့်မိမ်းပါ။ နဂိုအတိုင်း ရှိရဲ့လားလို့”

အခန်း (၂၈)

အခစ်အခဲကို ကျော်နိုင်သူ

သူ မည်မျှကြာကြာ သတိမေ့သွားမှန်း ဆန်ကွမ်းချို မသိရှိပါ။

သူ သတိရသောအခါ ပြတင်းပေါက်မှ နေရောင်ခြည်တန်းများ ထိုးဝင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်ရှားကြည့်လိုက်သည်။

လှုပ်ရှား၍ ရသဖြင့် ထူထိုင်သည်။

၂၄၄ ● တတ္တသိုလ် ခန့်ထင်းဒေသဒင်

ဆန်ကွမ်းချီသည် ခြေနှစ်ဖက် ဆန်တန်းကြည့်၏။

ကွေးကြည့်၏။

လက်နှစ်ဖက် ဆန်တန်းကြည့်၏။

ကွေးကြည့်၏။

အားလုံးကောင်း၏။ ဘာ ချွတ်ယွင်းချက်မျှ မရှိ။

“အားလုံး ကောင်းမီတယ် ဘာ”

အဘိုးအိုသည် ဆန်ကွမ်းချီအား မယုံကြည်နိုင်သော မျက်နှာဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။

“လူကလေး...မင်းထပ်ပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ပါဦး။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာရှိတဲ့သွေးကြောတွေကောင်းမကောင်း စစ်ဆေးကြည့်ပါဦး။ တစ်ခုခု အဆင်မပြေတာတွေရင် ငါ့ကို ပြောပါ”

ဆန်ကွမ်းချီသည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှ သွေးများကို လှည့်ပတ် စီးဆင်းစေလိုက်၏။

အားလုံး အဆင်ပြေနေ၏။

အရိုးအဆစ်များ နာကျင်မှုလည်း မရှိပေ။ ဘာချွတ်ယွင်းချက်မျှ မရှိ။

ဆိုင်းသုံ့ခွင့်သို့ ဝင်ထွက်(၂) ● ၂၄၅

ဆန်ကွမ်းချီက ရယ်ရင်း ပြောကြားလေ၏။

“ဘာ...ကျွန်တော် ခန္ဓာကိုယ်အားလုံး အဆင်ပြေနေတယ်။ ဘာ ချွတ်ယွင်းချက်မှ မရှိပါဘူး”

အဘိုးအို၏ မျက်နှာမှာ မယုံကြည်သော အရိပ်အယောင်များ ထင်ဟပ်နေဆဲ။

“လူကလေး၊ မင်း မှန်မှန် ပြောနေတာလား”

ဆန်ကွမ်းချီ မပေါ့ဆဝံ့တော့ပေ။

အဘိုးအို၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကသည် သူ့အတွက် မိုးရိပ်စရာအခြေအနေတစ်စုံတစ်ခုကို ဖော်ညွှန်းနေကြောင်း သူ ရိပ်မိလာသည်။

သို့သော်...

သူ အကောင်းကြီး ရှိသည်ပဲလေ။

“ဘာ၊ ကျွန်တော် ဘာကို မညာပါဘူး၊ အားလုံး မမှန်အတိုင်း ပြောနေတာပါ”

အဘိုးအို၏ မျက်လုံးအိမ်များ၌ မျက်ရည်များ ဖျစ်ဝံ့နေသည်။

၂၄၆ ● ကတ္တုဆိုလို့ နေထင်းဆောင်

“လူကလေး၊ ပြည်းပြည်း မတ်တတ်ရပ်ပါ။ ငါ့ဆီက ပြည်းပြည်း တိုးကပ်လာစမ်းပါ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အဘိုးအို၏အမိန့်အတိုင်း ပြည်းညင်းစွာ ရပ်ပြီး ပြည်းညင်းစွာ တိုးကပ်သွားသည်။

အဘိုးအိုက ဆန်ကွမ်းချို၏ပုခုံးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဆိုနပ်စွာ မေးမြန်းပြန်လေ၏။

“လူကလေး၊ တကယ်ကောင်းတယ်နော်”

“ဘာ အမြင်အသိပဲလေ၊ ကျွန်တော် တကယ်ကောင်းပါတယ်”

အဘိုးအို၏ မျက်ဝန်းအိမ်၌ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ လိမ့်ဆင်းကျသွားလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက အဘိုးအိုအား ပြန်ဖက်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုသည် သူ့အား တမည့်တစ်ယောက် အဖြစ်ထားသားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ချစ်ခင်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သဖြင့် သူလည်း မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာတော့သည်။

* * *

ဆိုင်းထုံခွင့်လျှံ ဝေဆွသံ (၂) ● ၂၄၇

“ဘာ ထိုင်ပါလား”

“အေး...ထိုင်မယ်၊ မင်းလဲ ထိုင်ပါ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အဘိုးအို၏ဘေး၌ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုသည် ဆန်ကွမ်းချို၏ ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း အင်္ဂါမျက်လုံး အပြုံးမျက်နှာဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ပြောနေလေ၏။

“လူကလေး၊ ခုတစ်ကြိမ် မင်းရဲ့သွေးကြောကို ပိတ်ပစ်လိုက်တာဟာ မင်းအထွက်ရော ငါ့အတွက်ပါ ရောမစွန့်စားခဲ့ကြီး တစ်ရပ်ပဲ”

“ခင်ဗျာ....”

“လူကလေး နားမရှင်းဘူးမဟုတ်လား၊ ငါ့ရှင်းပြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာ ချင်းပြမယ့် ကျွန်တော် နားလည်ခွင့် ရမှာပါ၊ ဘာဘဲပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုမှ ဉာဏ်မမီပါဘူး ခင်ဗျာ”

“အေး...အခုတစ်ကြိမ် သွေးကြော ပိတ်လိုက်တာဟာ အတော်ပြင်းထန်ပါတယ်၊ မင်းရဲ့သွေးကြော အားသန်မှု

ဧည့်သည် မင်းရဲ့အတွင်းအား ထက်မြက်မှုမရှိရင် ဒီသွေးကြောကို မင်းပြန်မဖွင့်နိုင်တော့ဘူး၊ ဆိုလိုတာက အလိုလို ပြန်ဖွင့်တာကို ပြောတာ”

“မပွင့်လဲ ဘာဖြစ်သလဲဘာရယ်၊ ဘာ ပြန်ဖွင့်ပေးရင် ရတာပဲ ဥစ္စာ”

အတိုးအိုသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေတော့သည်။

သူ့ ရယ်နိုင်သည့် အကြောင်းကို ဆန်ကွမ်းချို နောက်ကုန်ဆီရ၏။

သိရသောအခါ သူလည်း ကြက်သီး ထသွားခဲ့ရလေသည်။

“လူကလေးရဲ့ သွေးကြောတွေကို ဘာလဲ ပြန်မဖွင့်နိုင်ဘူးကွယ်၊ မင်းဘာသာ အလိုလို ပြန်ဖွင့်နိုင်ရင်ဖွင့်၊ မဖွင့်နိုင်ရင် မင်းဟာ မနိုးသော သတိမေ့ခြင်းနဲ့ တစ်သက်လုံး သတိမေ့သွားတော့မှာပဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ မင်းဟာ သေဆုံးသွားရတော့မှာကွယ်”

“ခင်ဗျာ....”

“ဒီအဆင့်မှာ ငါဟာ အင်မတန်စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရပါတယ်၊ လုပ်သင့် မလုပ်သင့်လဲ အတန်တန် အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားခဲ့ရတယ်၊ မလုပ်သင့်ရင် မဖြစ်ဘူးလေ၊ ဒီအဆင့်ကို တိတိကျကျ မသိရမချင်း နောက်အဆင့်တွေကို တက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့ ငါ့စိတ်ကို တုံးတုံးချပြီး စမ်းသပ်လိုက်ရတာပဲ၊ ခုတော့ စိတ်ပူစရာကာလ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပါပြီလေ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မျက်ရည်များ ယိုစီးကျလာလေတော့သည်။

“ဘာခင်ဗျာ....ဘာစမ်းသပ်လို့ သေသွားရင်လဲ ကျွန်တော်ဟာ တမလွန်ဘဝကနေ ဘာကို အမြဲ ဦးစိုက်နေမှာပါ”

အတိုးအိုသည် မခြောက်သေးသည့် မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်ပြီး စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်လေ၏။

“လူကလေး သတိမေ့နေချိန်မှာ မင်း မသေစေချင်တဲ့ ကွန်လုံဝမ်ရဲ့ လက်အောက်ငယ်သားကို တခြားတစ်နေရာမှာ ချုပ်နှောင်ခိုင်းလိုက်ရတယ်၊ ဒီကိစ္စတိုယွမ်ရှောက်ပဲတာဝန်ယူဘယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အလွန်တရာ စိတ်အေးချမ်းသာသွားတော့၏။

သူ မသေစေချင်သူလည်း မသေတော့ပြီ။
 ယွမ်ရွှောက်လည်း ဤပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှိနေပြီ။
 သူ့အဖေ ဆရာကြီးလည်း သူ့ဘေးနား၌ ရောက်နေပြီ။
 သူလည်း အန္တရာယ်အဆင့်ကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ။

ကဲ...သည်ထက် စိတ်အေးချမ်းစရာကောင်းသော အခြေ
 အနေမျိုး နောက်ထပ် မည်ကဲ့သို့ ပေါ်လာနိုင်တော့မည်
 နည်း။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ၏အဘဆရာကြီးအား ချစ်ကြည်ညို
 စွာ ကြည့်ရင်း....

“ဘဘ၊ ကျွန်တော် ဘာတွေထပ်သင်ရဦးမလဲ”
 အဘိုးအိုက ကျေနပ်စွာ ရယ်မောသည်။

“မင်း မေ့သွားပြီလား၊ ငါတို့ ဒုတိယကာလကို ကျော်
 ဖြတ်ရမယ်လေ”

“ဘဘ၊ အခု ကျွန်တော်တို့ သိပ်စိုးရိမ်ခဲ့ရတဲ့ ကာလက
 ကော”

“ဒါက ဆံချည်မျှင်ကလေးကိုကြိုးတန်းလုပ်ပြီး သေမင်း
 ချောက်ကမ်းပါးကို ဖြတ်ကျော်တဲ့ အဆင့်လေ၊ ဒီအဆင့်ကို

ငါဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြိုတင် ပြောချက်မှလဲ၊ ဒီတော့ ဒီ
 ကာလမှာပဲ ဖျောက်ထားရတာပေါ့၊ အခုတော့ ငါ့
 အန္တရာယ်အဆင့်ကို ကျော်လွန်ခဲ့ပါပြီ၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့
 သင်ကြားဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကဗျာတွေ လင်္ကာတွေသင်ကြား
 ရမယ့်အပိုင်းကို ရောက်လာပြီပေါ့နော်”

“အေး....ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လူကလေး အခန်း
 အောင်းနေတာကြာပြီ၊ ဒုတိယကာလကို အကျော်ဖြတ်ခင်
 လူကလေးရဲ့စိတ်အာရုံလန်းဆန်းဖို့ လိုအပ်လာတယ်၊ ဘယ်
 အရာမဆို ကွန်းထိုးပြီး လုပ်ကိုင်လို့ မရဘူး၊ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန်
 သုခမိန့် ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ချင့်ချိန် လုပ်ကိုင်ပြီး ခန္ဓာ
 ကိုယ်နဲ့ စိတ်အာရုံကို အနားငေးတန်ပေးရမယ်”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဟဘ”

“ဒီကျောင်းပျက် ပတ်ဝန်းကျင်က တောထဲ တောင်ထဲ
 လျှောက်သွားပါ၊ လူကလေး သိချင်းဆိုချင်စိတ်ရှိရင် သိချင်း
 အော်ဆိုပါ၊ ယွမ်ရွှောက်နဲ့ နဝမ်းလုံချင်စိတ်ရှိရင် နဝမ်း
 လုံးပါ၊ လူကလေးရဲ့စိတ်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် အနားပေး
 လိုက်ပါ၊ ကဲ...လူကလေးသွားဝေတော့၊ မိုးမချုပ်ခင် ဒီကိုပြန်
 ရောက်ရင် တော်ပြီ”

၂၅၂ ● ထက္ကသိုက် နေထိုင်ဆောင်

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဝမ်းသာအားရ ခုန်ပေါက် ထလိုက်သည်။

သူ ပြေးထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်သည်။

သို့သော်....

ဖော်မဲ့တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်စွာ နေထိုင်ခဲ့သည့် အဘိုးအိုကို တစ်ယောက်တည်း တားပစ်ခဲ့ခြင်းသည် တရားရာ မကျဟု သူ ရုတ်ခြည်း ထင်မြင်လာ၏။

သူသည် အဘိုးအိုဘက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး....

“ဘာပေါ့ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါသားခင်ဗျာ၊ ဘာကို ကျွန်တော်ထမ်းပြီး ခေါ်သွားနိုင်ပါတယ်”

အဘိုးအိုက လက်ကို ခါယမ်းပြလိုက်၏။

“ငါက ခြေတစ်ချောင်းတည်း ဆိုပေမယ့် မင်းထက် မြန်အောင် ငါသွားနိုင်တယ်။ တောင်ဝှေး တစ်ချောင်းရဲ့ အကူအညီကိုယူရင် မင်းလို လူဆယ်ယောက်ဟာ ငါ့ကိုမီမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့အဖို့ နေသားထိုင်သား ကျနေပြီဆိုတော့ ငါ့အဖို့ ဘာမှမပူနဲ့၊ မင်းသာစိတ်ပျော်ပျော်နဲ့ သွားပါ။ မိုးမချုပ်ခင်တော့ ပြန်လာခဲ့”

၂၅၃ ● ဆိုင်းထုံခွင့်လျှံ ဝလေ့ဆဲ(၂)

ဆန်ကွမ်းချီသည် အဘိုးအိုအား ဦးညွှတ် ဂါရဝပြု နောက် ပြေးထွက်သွားလေ၏။

နံနက်ခင်း၏ ပူနွေးသော နေရောင်ခြည်သည် ကျောက်လှေကားကြီးပေါ်သို့ ရွှေရည်များ လောင်းချနေသည့် အလား ဝင်းပနေသည်။

လန်းဆန်းသောလေနေအေးသည် ဆန်ကွမ်းချီ၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးအား နူးပျို့လန်းဆန်းသွား၏။

တောပန်း တောင်ပန်းတို့၏ ရနံ့သည် ပိဋကတ်တိုက် ကျောင်းအိုပျက်၏ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံနေသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် မြက်ပင်များပေါ်၌ ခိုတွဲနေသည့် နှင်းဥကလေးများကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ထုတ် ပစ်လိုက်သည်။ ဩော်.... လောကကြီးတစ်ခုလုံး သာသာလှပါကလား။

* * *

၂၅၄ ● လတ္တီဆိုဖ် နေထိုင်ဆောင်

သူသည် ကျောက်လှေကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာခဲ့လေသည်။

ကျောက်လှေကားထစ်များ၏ အဆုံးသို့ ရောက်သောအခါမှ သူဦးနှောက်ထဲသို့ သူ၏ ဆရာဟောင်းနှင့် သွေးသောက် ညီတော်လေးဦးတို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

“ဟင်း...ငါ့ဆရာတစ်ယောက် ဘယ်များရောက်နေပြီလဲ မသိ”

သူသည် ယွင်ကျိုလုံနှင့် တိဗက်ဘုန်းကြီးများ၏ စိုက်ပွဲ၊ အစိမ်းရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည့် သေမင်းကိုယ်စားလှယ်၏ လူသတ်ပွဲများကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာပြီး စိတ်နှလုံးများ နောက်ကျသွားရတော့သည်။

သူသည် တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်မိပြန်သည်။

“ဘတ်ရဲ့ ခြေတစ်ချောင်း ဘာဖြစ်လို့ပြတ်ရသလဲ၊ သူတစ်ပါးနဲ့ လောင်းကြေးစားကြေးလုပ်ပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့ရလို့ ခြေတစ်ဖက် ဖြတ်ပစ်လိုက်ရတာလား၊ ဘာကြောင့် နှစ်ပေါင်း များစွာ ဒီကျောင်းပျက်ထဲမှာ လာ ဇာတ်မြှုပ်နေရတာလဲ”

ဆိုင်းတုံ့ခွင့်လျှံ စေတသံ(၂) ● ၂၅၅

ဆန်ကွမ်းချီသည် သစ်တောထဲဝင်မည့် ခြေထမ်းများကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။

မျက်စိရှေ့တွင် ပိဋကတ်တိုက် ကျောင်းအိုပျက်ကြီးကို တွေ့မြင်ရသည်။

ပိဋကတ်တိုက် ကျောင်းအိုပျက်ကြီး၏ ကိုက်တစ်ရာခန့် အကွာတွင် ကျောင်းဆောင်ပျက်ကြီး နှစ်ဆောင်ကို တွေ့မြင်ရသေး၏။

သူသည် ထိုကျောင်းဆောင်များဘက်သို့ လုံးဝ ခြေမလှမ်းခဲ့ပူးသေးပေ။

ဆန်ကွမ်းချီ တွေး၏။

“ဝိုင်မာစန်း တောထဲတောင်ထဲကို ညီလေးယွမ်ရှောက်နဲ့ အတူ ငါ အတော်နဲ့ ဝပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ငါ အချိန် အဆောင့်ကြာကြာ နေခဲ့တဲ့ ပိဋကတ်တိုက် နောက်က အဆောင်ပျက်နှစ်ခုထဲကိုတော့ ငါမနဲ့ ဝပ်သေးဘူး၊ တောထဲတောင်ထဲ သွားမယ့်အစား ဒီအဆောင်တွေထဲသွားတာက ငါ့အတွက် ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိလိမ့်မယ်”

ဆန်ကွမ်းချီသည် အတွေးဆုံးသည်နှင့် ကျောက်လှေကား ထစ်များပေါ်သို့ သူ၏ခြေထောက်များကို လှမ်းတင်လိုက် လေတော့၏။

သူသည် ပိဋကတ်တိုက်ကို ကွင်းပတ်၍ လျှောက်ကာ အနောက်ဘက်ရှိ အဆောင်များဆီသို့ ဦးတည်သွားလေ၏။

ထိုအဆောင်များမှာ ပိဋကတ်တိုက်အဆောင်ထက် ပို၍ ပျက်စီးနေသည်။

သို့သော် တံခါးများမူ ပိတ်နေ၏။

သူသည် ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် အရောင် ပျက်နေသည့် ကျောက်စိမ်းရောင် လှေကားဆီသို့ လျှောက်လာပြီး တံခါး ကို လက်ဖြင့် တွန်းလိုက်သည်။

“ဟင်....တံခါးတွေက ခိုင်မြဲနေပါကလား၊ နှစ်ပေါင်း ဒီလောက်ကြာနေတဲ့ တံခါးတွေက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် တောင် ခိုင်ခံ့နေရတာလဲ”

မှန်ပါသည်။

တံခါးများက အလွန်တရာ ခိုင်ခံ့နေပါသည်။

အကောင်းစား သစ်သားများဖြင့် ပြုလုပ်သောတား၊ တံခါးကြီးများသည် ဟောင်းခွမ်းနေသော်လည်း ဆန်ကွမ်း ချီ တွန်းဖွင့်မှုဒဏ်ကို ကြံ့ကြံ့ခံလျက် ရှိနေပါသည်။

ဆန်ကွမ်းချီ တွေးလိုက်သည်။

“ဒီဘုရားကျောင်းပျက်ထဲကို လူသူမလဝတာ ကြာပြီ၊ ဘာက ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်းတွေအကြောင်း ရှင်းမပြ တာလဲ မသိဘူး၊ သူကိုယ်တိုင်လဲ ဘုရားကျောင်းပျက်ထဲကို မရောက်ဖူးဘူးနဲ့ ‘ဟူပါတယ်’”

ဆန်ကွမ်းချီသည် တံခါးကို ပခုံးဖြင့် အားကုန်တိုက်လျက် ဖွင့်လိုက်၏။

“ဝုန်း”

ခိုင်ခံ့သောတံခါးသည် ဝုန်းခနဲဖွင့်ထွက်သွား၏။

အခန်းတွင်းမှ မကောင်းသော အနံ့အသက်များသည် ထောင်းခနဲ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဆန်ကွမ်းချီ နှာခေါင်းရှုံ့သွားမိလေ၏။

သူသည် အခန်းထဲသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ဝင်လာခဲ့မိ၏။

အထဲ၌ အခန်းငယ်ကခလံးနှစ်ခန်း ရှိသေးရာ သူသည် အခန်းငယ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ....”

၂၅၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

အခန်းငယ်ထဲ၌ ခုတင်တစ်လုံး ရှိနေပြီး ထိုခုတင်ဘေး၌ အရိုးကျနေပြီ ဖြစ်သည့် တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါး၏ အလောင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ခေါင်းရင်း၌ အမွှေးတိုင်ထည့်သည့် ပြာအိုး တစ်အိုးကို တွေ့ရ၏။

တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီး၏ သင်္ကန်းစကို ကိုင်ကြည့်သော အခါ လက်ထဲ၌ ဆွေးမြည့်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

အရိုးကျနေသည်မှာ ကာလ ကြာမြင့်လှပြီ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်လာပြီး နောက် နောက်ထပ် အခန်းငယ်ထဲသို့ ဝင်ကြည့်ပြန်သည်။

ထိုအခန်းငယ်ထဲတွင်လည်း ပထမ အခန်း၌ မြင်ရသည့် ပုံစံအတိုင်း ပျံလွန်တော်မူနေသည့် တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါး၏ အလောင်းကို တွေ့ရပြန်သည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် တွေ့ဝေဝေးမော ဧည့်စားသည်။

“အင်း...ဘာဖြစ်လို့ ဒီတရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါး ပျံလွန်ရတာလဲ။ သူတို့ ပျံလွန်နေတဲ့ပုံစံကတော့ ခပ်ရိုးရိုးပါပဲ။ တိုက်ခိုက်ပြီး ပျံလွန်ကြတဲ့ မှတ်တမ်း မဟုတ်ပါဘူး။”

ဆန်ကွမ်းချီသည် ကြာကြာမတွေးတော့ပေ။

ဆိုင်းတုံ့ဝင့်ကျံ ဝေလွသံ (၂) ❀ ၂၅၉

အဆောင်ထဲမှ မြန်ထွက်ကာ အဆောင်တံခါးကို ပြန် တံလိုက်၏။

ထို့နောက်....

ကျန်ရှိနေသည့် အဆောင်ပျက်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားပြီး တံခါးမကြီးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ပြန်လေ၏။

“ဝုန်း”

တံခါးသည် ဆန်ကွမ်းချီ၏ တွန်းအားကြောင့် ပွင့်ထွက် သွား၏။

“ဟာ...”

ဤအဆောင်ထဲတွင်မူ အခန်းငယ်များ ဖွဲ့စည်းနေ၏။

ခန်းမသဘောမျိုး ဖြစ်နေလေ၏။

နံရံကိုကပ်လျက် သစ်သားခုတင်တစ်လုံးရှိပြီး ‘ထိုခုတင်’ ၏ ၌ တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး၏ အရိုးစု ရှိနေ၏။

ထိုဘုန်းတော်ကြီး၏သင်္ကန်းလည်း ထိတိုင်၍ မရအောင် ချွေးမြည့်ပျက်စီးနေသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဘုရားကျောင်းပျက်အတွင်းမှ တရုတ် ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ အရိုးစုများကို မြင်တွေ့လိုက်ရပြီး နောက် ဤဘုရားကျောင်းပျက်၏ အဖြစ်အပျက်များကို လော သို့လော စဉ်းစားတော့သည်။

၂၆၀ ● အတ္တသိင်္ဂနိဗ္ဗာန်စာအုပ်

သို့သော် သူ့အနေဖြင့် ဉာဏ်မမီဘဲဖြစ်နေ၏။ ရိုးရိုးတန်းတန်း ပျံလွန်နေပုံရသည့် အရိုးစုများ၏ အနေအထားက သူ့အား အစဉ်းစားရ ခက်နေစေပေသည်။

“အင်း...တဘဟာဗီရေကနေတာ ကြာပြီ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို သိကောင်းသိနိုင်တယ်၊ ငါနဲ့စကားစေပ်မိကြလို့ငါ့ ပြောပြတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီတရားတရားတွေကြီးတွေရဲ့ အရိုးစုတွေကို သူပဲမမြင်ခဲ့မိလို့လား မသိဘူး၊ အားဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို တကယ်ကို ပြန်ပြောရမယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တတိယအဆောင်တွင်းမှ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ဆုတ်သွားလေ၏။

သူသည် တံခါးကို ဖြည်းညှင်းစွာ ပြန်ပိတ်ပေးခဲ့ပြီးနောက် သူနှင့် အတိုးအတို နေထိုင်သည့် ပိဋကတ်အဆောင်ဆီ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၂၉)

ကြေကွဲနေသော အဘိုးအို

ပိဋကတ်တိုက် အဆောင်အပေါ်ထပ်၌ အဘိုးအိုသည် ကပ်စီများပိတ်လျက် အနားယူနေသည်။

ဆန်ကွမ်းချို၏ ခြေသံမှာ အတော်ကလေး ပြင်းထန်လေသည်။

သို့တိုင် အဘိုးအိုက မျက်လုံး ဖွင့်မကြည့်ပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အဘိုးအိုအား ရှိသေသော်လည်း အခြားသူက ဂိုဏ်းများမှ ဆရာတပည့်များကဲ့သို့ ဆရာအပေါ် ကြောက်လွန်ခြင်း မရှိပေ။

ထို့ကြောင့်...

အဘိုးအိုဘေး၌ ရင်းနှီးစွာ ဝင်ထိုင်လေ၏။
သို့သော်ငြားလည်း....

အဘိုးအိုက လုံးဝ မျက်လုံး ဖွင့်မကြည့်ပြန်ပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အဘိုးအို၏ မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်မိသည်။

ဇရာ၏ အရေးအကြောင်းများသည် အဘိုးအို၏ မျက်နှာပေါ်၌ သိသာထင်ရှားစွာ ပေါ်နေစေသည်။

ဇရာ၏ အရိပ်လက္ခဏာများ မည်မျှ ထင်ရှားနေစေကာမူ အဘိုးအို၏ ငယ်စဉ်က ချောမောဟန် ရှိခဲ့သော အရိပ်လက္ခဏာများကိုမူ ပယ်ဖျောက်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

“အင်း....ငါ့ကျေးဇူးရှင်ဘာကို ဘယ်လိုများ ကျေးဇူးဆပ်ရမလဲ မသိဘူး၊ အခု အချိန်တိုကလေးအတွင်းမှာ ငါ့အတွင်းအားဟာ အတော်ကလေး တိုးတက်ခဲ့ပြီ၊ ငါ့အတွက် သူ့ခမျာ အတော်ကလေးပင်ပန်းသွားခဲ့ရှာပြီ”

သူသည် အတန်ကြာမျှ စောင့်ကြည့်သော်လည်း သူ၏ အဘဆရာကြီးနိုးထလာခြင်းမရှိသဖြင့် ခပ်တိုးတိုး လှမ်းခေါ်မိလေ၏။

“ဘဘ....”

နှစ်ကြိမ် မခေါ်ရပါ။

ထိုသို့ တစ်ကြိမ်တည်း ခေါ်ရုံမျှဖြင့် အဘိုးအို၏ မျက်လုံးများ ဖွင့်လာသည်။

“လူကလေး လျှောက်မလည်ဘူးလား”

ဆန်ကွမ်းချိုက သူ့ဦးခေါင်းကို သွက်သွက်ကလေး ခါယမ်းလိုက်၏။

“မလည်ဘူး ဘဘ၊ ကျွန်တော် သိချင်တဲ့ ကိစ္စကလေးနည်းနည်းပါးပါးရှိနေလို့ ဘဘဆီ ပြန်လာခဲ့တာပါ”

“ဘာလဲ ဒုတိယအဆောင်နဲ့ တတိယအဆောင်က ပျံ့လွန်နေတဲ့ တရုတ်တုန်းတော်ကြီးတွေရဲ့ အစိုးစုတွေ မြင်လာခဲ့ပြီလား”

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ဟိုက်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

သူ၏ အဘဆရာကြီးသည် သူလုပ်သမျှကို ကြိုတင်တွေးတောနိုင်စွမ်း ရှိပေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက....

“ကျွန်တော် ဒီအဆောင်တွေ ရောက်ခဲ့တယ်လို့ ဘဘအနေနဲ့ ဘယ်လိုကြိုတင်သိမိသလဲ”

“ဟား...ဟား...ဟား၊ မင်းကို တောထဲမှာ အပန်းဖြေဖို့ ဝေလွှတ်လိုက်တယ်၊ မိုးမချုပ်ခင် ပြန်လာခဲ့ဖို့ မှာလိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့်မင်းဟာ သိပ်မကြာခင် ချက်ချင်းလိုလို ငါ့ဆီ ပြန်ရောက်လာတယ်၊ သိချင်တဲ့ကိစ္စကလေး ရှိတယ်လို့ ဆိုတယ်၊ မင်းအနေနဲ့ ဒုတိယအဆောင်နဲ့တတိယအဆောင်ထဲမရောက် တဲ့ ဒီစကားတွေ ဟယ်ပြောတော့မလဲ”

ဆန်ကမ်းချီက ထိုင်လျက်မှပင် ဦးညွတ် ဂါရဝပြုမိစေ သည်။

အဘိုးအိုက ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီ တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ် သေခဲ့ကြတာတွေ”

“ဘာကြောင့်များ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လုပ်ကြံခဲ့ရတာလဲ ဟင်ဗျာ”

“တချို့ အကြောင်းအရာတွေကိုတော့ ငါလဲ ရှင်းမပြ တတ်သေးဘူး၊ လူကလေး ဘာတွေများ ထပ်တွေ့ခဲ့သေး သလဲ”

“ကျွန်တော်တော့ မတွေ့ခဲ့တော့ပါဘူး”

အဘိုးအိုက စဉ်းစားပြီးပြော၏။

“ဒီဘုရားကျောင်းပျက်ဟာ သာမန် ဘုရားကျောင်းပျက် မဟုတ်ဘူးကွယ့်”

“ဘာများထူးခြားသလဲ ဘာဘရယ်”

“ဒီကျောင်းပျက်ထဲမှာ သိုင်းသမားတွေ အာသာ ငမ်း ငမ်း လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်း ရှိနေတယ်”

“ဘာပစ္စည်းများလဲခင်ဗျာ”

အဘိုးအိုက နာကြည်းကြေကွဲစွာ ရယ်မောသော်။

“ငါလဲမသိဘူးကွယ့် လူကလေးရဲ့”

ဆန်ကမ်းချီမှာ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားရလေတော့ သည်။

အဘိုးအိုက ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီပစ္စည်းဟာ ဘာလဲဆိုတာ သိနိုင်ဖို့ စောင့်ရင်း ငါဟာ ဒီဘုရားကျောင်းပျက်မှာ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက် ကြာမြင့်အောင် စောင့်ခဲ့ရပြီ၊ ဘုန်းကြီး မရှိတဲ့ ဘုရား ကျောင်းရဲ့ ကပ္ပိယကြီးဆိုပါတော့ကွာ”

“ဒီပစ္စည်းက ဘာအတွက် ဘယ်လို အသုံးဝင်မှာလဲ လို့လဲ”

“အသက်ကယ်ဖို့အတွက် ဒီပစ္စည်းကို စောင့်ရတာ လူကလေးရဲ့”

“ဒါဆိုရင် ဒီပစ္စည်းဟာ သိပ်တန်ဖိုးရှိမှားပဲ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုကူညီရမလဲ ဟင်၊ တဘက် ဘယ်သူ့အသက်ကို ကယ်မလို့လဲ”

အဘိုးအိုက ထုတ်မပြောချင်ဟန်ဖြင့် စကားကို တိုတို တုတ်တုတ် ပြောလေ၏။

“နောက်ကျမှပဲ ရှင်းပြမယ်”

ဆန်ကွမ်းချို ဆက်မမေးဝံ့တော့ပေ။

ဤအကြောင်းအရာ၏ နောက်ကွယ်၌ အဘိုးအို၏ လျှို့ဝှက်သော အကြောင်းရပ် ရှိရမည်ဟု ဆန်ကွမ်းချို တွက်ဆမိ၏။

ဆန်ကွမ်းချို ငေး မော နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ အဘိုးအိုက ခပ်တိုးတိုးပြောလေ၏။

“လူကလေး... သိုင်းလောကဟာ အင်မတန်ရှုပ်ထွေး ကောက်ကွပ်တယ်၊ ဒီလိုပြောလိုက်လို့ လူကလေးအနေနဲ့ ကြောက်လန့်သွားဖို့ မလျော့ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သိုင်းလောကမှာ သူတစ်ပါးရဲ့ လုပ်ကြံမှုကြောင့် သေဆုံး

ကြရတဲ့ သိုင်းအကျော်အမော်တွေ ရှိသလို၊ ဂုဏ်သရေရှိသူ သက်တမ်းဆုံးအောင် နေနိုင်ခဲ့တဲ့ သိုင်းအကျော်အမော်တွေ ရှိခဲ့လို့ပဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုက ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေသည်။

အဘိုးအိုက ဆက်ပြော၏။

“လူကလေးသာ သိုင်းလောကထဲ ရောက်သွားရင် သိုင်းလောကကြီးဟာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ဆူပွက်သွားမှာ သေချာနေတယ်”

“ခင်ဗျာ”

ဆန်ကွမ်းချို အံ့သြသွားလေတော့၏။

“ဒီလိုကွယ့်၊ သိုင်းလောကထဲ မင်းရောက်သွားတဲ့ အခါမှာ သိုင်းလောကသားတွေဟာ မင်းရဲ့တိုက်ကွက်ကို မြင်သွားကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတိုက်ကွက်တွေ မြင်တာနဲ့ ငါဟာ လူ့ပြည်မှာ အသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုတာ သူတို့ သိသွားကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ လူကလေး ကောင်းကောင်း ဒုက္ခရောက်ပြီ မှတ်ပေတော့”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် နားထောင်နေရှာသည်။

“ငါ့ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ သူတို့ သိသိချင်လာကြလိမ့်မယ်၊ ငါ့ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိနိုင်ဖို့ မင်းကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဒုက္ခပေးကြလိမ့်မယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့အား ဒုက္ခပေးမည့် သူများကို မကြောက်ပါ။

သို့သော်....

အတိုးအိုအား ဤမျှ သဲသဲမဲမဲ တွေ့လိုသူများနှင့် အတိုးအိုတို့အကြား မည်သို့သော ရန်ငြိုးရန်စ ရှိနေသည်ကိုမူ သူသိလိုပေသည်။

သိချင်သော်လည်း ဖွင့်မမေးရဲပြန်ပေ။

အတိုးအိုက တဟင်းဟင်း ရယ်ရင်း....

“လူကလေး၊ ငါ့မှာ ရန်သူတွေ ဘာကြောင့် ဒီလောက်များနေသလဲ၊ မင်းမေးချင်နေပြီ မဟုတ်လား”

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညှိတ်ပြ၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီလူတွေနဲ့ ဘာရဲ့ အကြားမှာ ဘယ်လို ရန်ငြိုး ရန်စ ရှိနေသလဲလို့တော့ တွေးနေမိပါတယ်”

“ဟား....ဟား....ဟား....မင်းက စကားကို လှပအောင် တန်ဆာဆင်ပြီး မေးတာပဲကွ၊ ငါ့ဘယ်လောက် လူများ

ဆိုင်းတုံ့ခွင့်လျှံ ဝေထွန်း(၂) ●

များ၊ ဆတ်ခဲ့သလဲ၊ ဒုစရိုက်မှုတွေ ဘယ်လောက် သလဲလို့ တကယ်တမ်း မေးချင်တာ မဟုတ်လား”

ဆန်ကွမ်းချိုက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြော၏။

“ဘဘ....ဘဘ....ကျွန်....ကျွန်တော် ဒီလို မပြစ်မှားရဲပါဘူး၊ ခင်ဗျာ”

အတိုးအိုသည် ပြတင်းတံခါးမှ အပြင်သို့ ဝေးကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ တစ်စွန်းတစ်စကို သူ့ အလိုအလျောက် ပြောပြတော့သည်။

“ငါဟာ အသက်ငယ်စဉ်တုန်းကတော့ သိုင်းလောကမှာ ဇက်ကြိုးမတပ်ရသေးတဲ့ မြင်းလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကဆုန်စိုင်းခဲ့သေးတယ်၊ ငါ့ကြောင့် သိုင်းသမား တချို့ သေခဲ့ကြရတာလဲ မှန်ပါတယ်၊ ငါ့ပြောချင်တာက ဒါတွေ မဟုတ်ဘူး”

အတိုးအို၏မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးရိပ်ထင်နေဆဲ ရှိသေးသည်။

“ငါ့မှာ တကယ့်ကို သာသယာယာနေနိုင်ခဲ့တဲ့ အချိန်ကလေးလေး ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒီအချိန်ကလေးလေးဟာ

၂၇၂ လူဝှေ့ ● ဆိုတတ္ထိန် နေလင်းအောင်

အဘိုးအို၏ ဘာဝသနာ မှန်ပေမယ့် ငါ့အဖို့တော့ တစ်သက်လုံးမှာ ပျော်ဆုံးအချိန်ကလေး ဖြစ်ခဲ့တယ်”

မမေ့ “တဘက ဘယ်နှစ်၊ နှစ်လောက် ပျော်လိုက်ရသလဲ”

“သုံးနှစ်လောက်ပါပဲကွာ”

“နောက်တော့ကော”

“နောက်တော့...”

အဘိုးအို၏ လေသံမှာ ဆို နှစ်သွားသည်။

“လူကလေး၊ ဘုရားတောင်မှ ဝဋ်ကြွေးရှိရင် ဒီဝဋ်က ပြေးမလွတ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

အဘိုးအို၏ ဘဝသည် သက်တံ့ရောင်စုံကဲ့သို့ လှပခဲ့သော် ငြားလည်း၊ နေပူရှိန်ကြောင့် ရေခဲတောင်များ ပျော်ကျ ပျက်စီးသွားသလို ပျက်စီးသွားခဲ့ရသည်ဟု ရိပ်မိသော်လည်း ဆန်ကွမ်းချို အနေဖြင့် အသေးစိတ် မမေးဝံ့ပါချေ။

ဆိုင်းဗုံခွင့်လျှံ ဝေဆွသံ(၂) ● ၂၇၁

အဘိုးအိုသည် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“လူကလေး၊ လူတွေဟာ ဘာတွေကို နှစ်သက်မြတ်နိုးကြတယ်၊ လူကလေးစိတ်ထင် ပြောစမ်း”

ဆန်ကွမ်းချိုက....

“လူတချို့ဟာ သိုင်းပညာကို အရူးအမူး မြတ်နိုးကြတယ်၊ တချို့ကျတော့ ကျောက်မျက် ရတနာတွေကို မြတ်နိုးကြတယ်၊ တချို့ကျတော့ အနုပညာ၊ စာပေ၊ ကဗျာ၊ ဂီတ၊ ပန်းချီ....”

“လူကလေး ရပ်တော့”

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ဆက်မပြောနိုင်တော့ပေ။

အဘိုးအိုက ခါးသီးစွာ ပြုံးလိုက်၏။

“မင်းပြောတာတွေကို ငါ တစ်ခုမှ လက်မခံချင်ဘူးကွ၊ လူတွေဟာ ကိုယ်မြတ်နိုးရသူရဲ့ အသည်းနှလုံးထဲက မေတ္တာကိုပဲ ပြန်လိုချင်ကြတယ်၊ ငါကတော့ ငါ့မြတ်နိုးရသူရဲ့ မေတ္တာကို ရခဲ့လို့ သုံးနှစ်လောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေခဲ့ရတယ်၊ ငါ့မှာ သူ့အပြုံးကလေးတွေ အခုအထိ မြင်နေဆဲပါပဲကွာ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မြေတစ်ချောင်း ပြတ်နေပြီး သိုင်းလော့ကမှ ဖဲခွာကာ ဖိုင်မာစန်းတောင်ရှိ ကျောင်းပျက်အတွင်း

၂၇၂ ● အတ္ထုသိုလ်နေလင်းအောင်

လာရောက် ဘဝဇာတ်မြုပ်နေသည့် အသုံးအိအား ဝေးမောကြည့်နေမိသည်။

ဤအတိုးအိ၏ ဤသို့ဇာတ်မြုပ်နေရသည့် အတိတ်၏ အရိပ်များသည် အလွန်တရာ ကြေကွဲဖွယ်ရာ ကောင်းလိမ့်မည်ဟုလည်း တွေးနေမိ၏။

အတိုးအိက မဲပြုံးပြုံး၍ ပြောသည်။

“ငါ သိုင်းလောကထဲဝင်လို့ နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ သစ္စာမဲ့တဲ့ လူယုတ်မာတစ်ယောက်လဲ သိုင်းလောကထဲ ဝင်ရောက်လာတော့တာပဲ။”

ဇာတ်လမ်းစ၊ ချေပြီ။

ဆန်ကွမ်းချို မမေးဝံ့သည့် ဇာတ်လမ်းကို အတိုးအိက အလိုအလျောက် ပြောပြလာခဲ့ချေပြီ။

“သူဟာ သိုင်းလောကမှာ အတော်ကလေး ကျော်ကြားလာတယ်။ သိုင်းပညာနဲ့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဆိပ်ပညာနဲ့ပါ။ ယန်စီကျန်မြစ် တောင်ပိုင်းနဲ့ မြောက်ပိုင်းဒေသကြီး နှစ်ခုစလုံးကျော်ကြားခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ဖွတ်မိကျောင်း ဖြစ် မြစ်မချမ်းသာဆိုတဲ့ စကားဟာ တကယ်မှန်သကဲ့။ လူယုတ်မာတွေ ကျော်ကြား ထင်ရှားလာလေလေ လူကောင်း

သိုင်းလုံခွင့်လျှံ ဝေလွသံ(၂) ● ၂၇၃

သူကောင်းတွေ ဒုက္ခရောက်လေလေပဲ။ သစ္စာမဲ့တဲ့ လူယုတ်မာကြောင့် ပထမဆုံး ဒုက္ခခံခဲ့ရတဲ့ လူကတော့ ငါပဲပေါ့ကွာ”

သစ္စာမဲ့တဲ့ လူယုတ်မာမကောင်းသတင်းသည် အတိုးအိ၏ နှုတ်ဖျားမှ အကြိမ်ကြိမ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုနာမ်စားရှင်၏ အမည်ကို ဆန်ကွမ်းချို သိချင်လာလေသည်။

“ဘတ... သစ္စာမဲ့တဲ့ လူယုတ်မာဟာ ဘယ်သူပါလဲ၊ ဘာရဲ့ သူငယ်ချင်းလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရန်သူလား”

အတိုးအိက...

“ငါ့ရဲ့ သစ္စာရေသောက် ညီမဲ့ပေါ့ကွာ၊ သူဟာ အဆိပ်ပညာနဲ့ ကျော်ကြားပေမယ့် သိုင်းပညာလဲ သိပ်ညံ့လှသူ မဟုတ်ဘူးကွ”

ဆန်ကွမ်းချိုက မေးလိုက်၏။

“ဘာနဲ့ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သစ္စာရေသောက် ညီအစ်ကို ဖြစ်သွားရတာလဲ”

“ဒီလိုကွ...”

အဘိုးအိုသည် ချောင်းဟန်ပြီးနောက် သူ၏သစ္စာရေ
သောက်သော သစ္စာမဲ့လှသည့် ညီအကြောင်း ဆက်လက်
ပြောပြလေ၏။

* * *

“သူဟာ သိုင်းလောကထဲ ကျော်ကြားလာတော့ ငါနဲ့
ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ စိန်ခေါ်လာတယ်။ ငါကလဲ လက်ခံတယ်။ ငါတို့
နှစ်ယောက်သိုင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြတယ်။ သိုင်းကွက်ပေါင်း
ငါးရာတိတိ ယှဉ်ပြိုင်ပြီးတဲ့အခါ ငါးရာတစ်ကွက်မှာ သူ
ဟာ ငါ့လက်ခါးတစ်ချက် ထိသွားခဲ့တယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုက....

“သူ ရှုံးသွားပြီဆိုတော့ ဘာထက် သိုင်းပညာညံ့စွယ်
ဆိုတာ ရှင်းလင်းသွားတာပေါ့”

“ငါဟာ သူ့ကိုထံအောင်ရှိန်နိုင်တယ်ဆိုတာ သိသိမျှင်
အရှိန်တို့-ရွှေ့ချပစ်လိုက်တယ်။ ငါက သူ့ကိုအသေမသေ

င်ဘူးလေ။ ညွှာလိုက်တာပေါ့။ တကယ်လို့ အဲဒီတတည်းက
စိတ်ဓာတ် သိလိုက်ရင် တစ်ချက်တည်းနဲ့ အသေရိုက်သတ်
လိုက်ပါတယ်”

“ဘာနဲ့ အဲဒီတုန်းက သစ္စာရေသောက် ညီအစ်ကို
ဖြစ်သေးဘူး ဆိုပါတော့?”

“ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲ။ သူက အင်မတန်တောက်ကျစ်တယ်။
သူက ပြုံးပြုံးကလေးနဲ့ ရှုံးပြီလို့ ဝန်ခံတဲ့အပြင် ငါ့ကို ရင်း
င်းနှီးနှီး ပေါင်းတော့တာပဲ။ ငါဟာ သူ့ဒဏ်ရာကို ပြုစု
ပေးပေးခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ပီယာဝါစာ ချိုသာတဲ့ စကားကို
ပေးပေးပေးပြီး သူ့က သစ္စာရေသောက် ညီအဖြစ် လက်ခံ
တယ်။ အဲဒါငါ့အမှားပဲပေါ့ကွာ၊ ငါ့ကို ဒုက္ခိတဖြစ်စေတဲ့
မှားပဲပေါ့”

“ဗျာ....ဘာကို ဒုက္ခိတဖြစ်အောင် ဘာဘရဲ့ သစ္စာရေ
သောက် ညီက လုပ်လိုက်တာပဲလား?”

အဘိုးအိုက နာကြည်းစွာ ပြောလေ၏။

“သိပ်သေချာတာပေါ့ကွာ၊ ထကယ်လို့သိုင်းပညာနဲ့သာ
ကို ဒုက္ခိတဖြစ်အောင်လုပ်ရင် ငါ့ဒီလောက် သူ့အပေါ်
နှိုးတီးပါဘူးကွာ၊ ခုတော့...”

၂၇၆ ● ထက္ကသိုလ် နေထင်းအောင်

“ဘဘကို သူက အဆိပ်ပညာနဲ့ ဒုက္ခိတဖြစ်အောင် လုပ်
လိုက်တာ မဟုတ်လား၊ အတော်ယုတ်မာတဲ့လူပဲ”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လေ၏။

“ဒါပဲပေါ့၊ အဆိပ်နဲ့ ဒုက္ခပေးတာပဲပေါ့”

“ဘဘကို တစ်ကြိမ်က ရွှံးသွားတဲ့အတွက် တိတ်တဆိတ်
အဆိပ်ခတ်လိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ လက်စားပြန်ချေတဲ့
သဘောပဲပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး လူကလေးရဲ့”

“ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲ ဘဘရယ်၊ အခုလိုလုပ်ကြ
တာကတော့ အင်မတန် ရက်စက်တာပဲ”

“ဘာကြောင့်ရမလဲကွာ၊ မိန်းမကြောင့်ပဲပေါ့၊ မိန်းမ
ကြောင့်ပေါ့၊ အငြိုးအတေး ထားတဲ့လူအဖို့ နောက်ထပ်
အငြိုးသိုစရာ တစ်ခု ထပ်တွေ့တော့ ငါ့ကို ရက်ရက်စက်
စက် လုပ်ကြတော့တာပဲပေါ့”

အချစ်နှင့်ပတ်သက်သော ဇာတ်လမ်းမှန်သမျှ ဝမ်းသာ
ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်းတို့ ခွန်တို့
နေတတ်ပေသည်။

“ဘ.ဘ အတွက် အပန်း မကြီးဘူး ဆိုရင် ဘဘတို့
အကြောင်း ကျွန်တော် နားထောင်ချင်ပါဘယ်”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လေ၏။

“ဖြစ်ပုံက ဒီလိုကွယ်၊ ငါတို့ ငယ်စဉ် ကာသတန်းက
ကျိန်နန်းနယ်မှာ တုတာကန်းဆိုတဲ့ ဓားပြကြီး တစ်ယောက်
ရှိတယ်၊ သူဟာ အင်မတန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်၊
ကျိန်နန်းမြို့က အင်မတန် ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကြီး တစ်ဦးရဲ့
သမီးချောကလေးကို တုတာကန်းက ပြန်ပေး ဆွဲသွားခဲ့
တယ်၊ ငါနဲ့ ငါရဲ့ သစ္စာရေသောက် ညီတော်တို့ဟာ ဒီ
ဓားပြကြီး တုတာကန်းနောက်ကို လိုက်ကြတယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုက ဝေမေးလေ၏။

“ဘဘတို့က အဲဒီမိန်းမချောသေးကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ကြ
တယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့... ကယ်တင်နိုင်ခဲ့တယ်၊ တုတာကန်း ဆိုမှာ
နောက်လိုက် ဆယ့်ရှစ်ဦးရှိတယ်၊ သိုင်းပညာလဲ သိပ်မဆိုး
ကြဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့သစ္စာရေသောက် ညီနောင်နှစ်ဦး
က အဲဒီဓားပြတွေကို ဖြိုခွင်းနိုင်ခဲ့တယ်၊ သိုင်းလောကမှာ
ငါတို့ညီနောင် ချက်ချင်း နာမည်ကြီးလာခဲ့တယ်...”

“ဒါပေမယ့် ငါတို့ညီနောင်နှစ်ဦးရဲ့ ဆက်ဆံရေးကလဲ ကြာလေ အဆင်မပြေလေ ဖြစ်လာတာပဲ။ တာဖြစ်လို့လဲလို့ မမေးနဲ့လေ။ ငါတို့ ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ မိန်းမချော လေးကို ဝိုင်းချစ်မိလို့ပဲပေါ့”

“နောက်ဆုံးတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ”

“ငါက အနစ်နာခံတဲ့အနေနဲ့ စာတစ်စောင် ရေးပြီတမ်း မြင်ခဲ့တယ်။ သူတို့ချင်း အဆင်ပြေရင်လဲ ပြောပြတော့ ဆိုတဲ့ စေတနာပဲပေါ့ကွာ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့အဘ ဆရာကြီး၏ အနစ်နာခံသော စိတ်၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်သော စိတ်ထားတို့အား လွန်စွာ ကြည်ညို လေးစားမိလေ၏။

“ဘာလုပ်ရပ် မှန်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်။ ကျွန်တော်ဆိုရင်လဲ ဘာလို့ အနစ်နာခံမိမှာပဲ”

ဤကေားလုံးများကို သူ ရိုးရိုးသားသား ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရိုးရိုးသားသား ပြောခဲ့သည့် ကေားလုံးများသည် သူ့ဘဝအတွက် အတိတ်နိမိတ်များဖြစ်သည်ကိုတော့ ဆန်ကွမ်းချို တစ်ယောက် မသိခဲ့ရပါလေ။

“ငါလဲ ထွက်လာစတုန်းကတော့ လောကမှာ မိန်းမချောတွေ ရိုက်သတ်လို့ တောင် မကုန်နိုင်ဘူး။ သူ့အချစ်ကို မရလဲ တခြား မိန်းမချောတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကိုတော့ ရမှာပဲလို့ စိတ်ကို ဖြေပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ငါ့အထင်မှားခဲ့တယ်။ ငါဟာ သူ့မျက်နှာလေးကိုပဲ အမြဲ တမ်း မြင်ခဲ့တယ်။ သူ့အပြုံးလေးကိုပဲ သတိရခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီမိန်းမလေးကိုချစ်တဲ့ အချစ်ဆူးကလေးဟာ ငါ့အဆည်းနှလုံးထဲမှာ နက်နက်ရှိ၍ ရှိ၍ စိုက်ဝင်နေခဲ့တာပဲ”

အဘိုးအိုက ထိုစဉ်က အဖြစ်အပျက်များကို တမ်းတမ်း တတ ပြောပြခဲ့လေ၏။

“ဒါပေမယ့် ငါ့စိတ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ဖြေသိမ့်ပါတယ်။ မိန်းမလေးတစ်ယောက်အတွက် သစ္စာရေသောက်ညီအစ်ကို နှစ်ဦးအပေါ် ဓားချင်းယှဉ်ခုတ် သတ်ဖြတ်ရမယ်ဆိုတာက မိမိတော့ သဘာဝမကျဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ငါဟာ တရုတ်ပြည်အနံ့ ကိုလျှောက်သွားခဲ့တယ်။ ငါ့ချစ်နေတဲ့ မိန်းမလေးကို ဓမ္မပစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားတာပဲပေါ့ကွာ”

ဆန်ကွမ်းချိုက ခပ်ဘိုးတိုး ဝင်ပြော၏။

“အချိန်ဟာ ဆေးဆရာလို့ ပြောကြတာပဲ၊ အချိန်ဟာ ဘာရဲ့ ဝေဒနာကို ကောင်းကောင်းကြီး ကုစားနိုင်ခဲ့မယ် လို့ ထင်ပါတယ်”

အဘိုးအိုက စိတ်ပျက်စွာ ပြောလေ၏။

“အဲဒီလို မဖြစ်ခဲ့တာက အတော့ကို ဆိုးရွားခဲ့တာပေါ့ ကွယ်”

ဆန်ကွမ်းချီမှာ အံ့သြသွားမိလေ၏။

“ဟင်...ဒါဖြင့် ဘာဟာ နောက်ဆုံးမှာ စိတ်မထိန်းနိုင် တော့ဘဲနဲ့ ဘာရဲ့ချစ်သူကို ပြန်ရှာခဲ့တယ် ဆိုပါတော့?”

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ငါဟာ ဒီလောက် စိတ်ဓာတ် မပျော့ညံ့ပါဘူးကွ၊ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုရှာရမလဲ၊ ငါ မရှာ ပါဘူးကွ”

ဆန်ကွမ်းချီ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။

အဘိုးအို၏ စကားများကို သူ နားမလည်တော့ပေ။

“ငါ တရုတ်ပြည်အနှံ့ လျှောက်သွားလိုက်တော့ ငါ စိတ်ဓာတ် အတော်ကလေး တည်ငြိမ်လာတယ်၊ လူ့သက် တမ်းဟာ ခုနစ်ဆယ် ရှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ ဒီ သက်တမ်းတို့ကလေးအတွင်းမှာ ငါဟာ မိန်းမသစ်ယောက်

အတွက်နဲ့ ငါ့ဘဝကို ဒီလိုသွင့်မျောတာ သင့်ရဲ့လားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝေဖန် ဆန်းစစ်လာမိတယ်”

“ဘာဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းကတို ဆင်ခြင် တုံတရား အတော် ကြီးမားခဲ့တာပဲနော်”

“အေးလေ၊ ကြပ်နံ့ ချီးကျူးရင်တော့ ဖြစ်တာပေါ့၊ ငါဟာ စိတ်ဓာတ်အတော်တည်ငြိမ်လာတော့ သိပ်မညာကို စူးစူးစိုက်စိုက် လေ့ကျင့်နိုင်ဖို့အတွက် ကိုနန်မြို့ဘေးက တာမင်ရေကန်ကြီးရဲ့ဘေးကို ပြန်လာခဲ့တယ်၊ အဲဒီသွေးခင် တုတာကန်းကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ နေရာကို အမှတ်တရ သွား ကြည့်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီမှာတင် သူ့ကို သွားတွေ့တာပါပဲကွာ”

“ခင်ဗျာ...ဘယ်သူ့ကို သွားတွေ့တာလဲဟင်”

“ဘယ်သူရမလဲ၊ ငါ့အသည်းနှလုံးထဲကို အချစ်ဆုံး တစ် ချောင်း ပစ်သွင်းခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပဲပေါ့၊ ငါဟာ ကိုယ့်မျက်စိ ကိုယ်မယုံတဲ့ ဖြစ်နေတုန်း ကြည်လင်အေးမြတဲ့ စကားလေးကို ကြားလိုက်ရတော့တာပဲ၊ သူ ပြောတာက...”

“ရှင် ဒီကိုထပ်လာမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိထားပါတယ်၊ ကျွန်မ ဒီမှာစောင့်နေတာ တစ်နှစ်တိတိ ရှိနေပါပြီရှင်တဲ့”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ၏ အဘဆရာကြီးနှင့် သူ့ချစ်သူတို့၏ ခိုင်မြဲသောမေတ္တာနှင့် သစ္စာတရားအတွက် ကြက်သီး တပြန်း ပြန်း ထမိ၏။

အဘိုးအိုက ပြုံး၍ ပြောလေ၏။

“သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အဝတ်အစားအစုတ်အပြတ်တွေပဲ ရှိတယ်၊ မလှမ်းမကမ်းမှာ တဲကလေးတစ်လုံး ထိုးထားတယ်၊ သူမို့လို့ တင်ယောက်တည်း နေရဲတယ်ကွာ”

ဆန်ကွမ်းချိုက အရေးတကြီး မေးလေ၏။

“ဘာ...ဘာရဲ့ချစ်သူဟာ သိုင်းမညာများတတ်မြောက် ထားသလား ခင်ဗျာ”

“ကြုံကြုံဖန်ဖန်ကွာ၊ သူက ရွှေပေါ်မြတင် အေးအေး ချမ်းချမ်းနေနေတဲ့ သူဌေးသမီးပဲ၊ ဘယ်သိုင်းပညာတတ်မှာ လဲ၊ အဲဒီလိုစုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်၊ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေနေတာကို အင်မတန်အံ့သြရာ ကောင်းနေတယ်၊ အေးလေ၊ အချစ်ရဲ့ စွမ်းအင်က အင်မတန်ကြီးတာကိုး”

“တစ်တိုမြင်တော့ ဘာရဲ့ ချစ်သူဟာ အင်မတန် ဝမ်းသာသွားမှာပဲနော်”

“သူတင် အော်တယ်မလဲ၊ ငါ့စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ပြီလို့ ထင်ထားတဲ့ငါလဲ အသည်းနှလုံးတွေ တခိန်းခိန်း ခုန်သွားတော့တာပဲ၊ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်လှေ့ သိုင်းပညာမတတ်၊ ဘာမတတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးတွေ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ရန်ကိုမကြောက်၊ လူဆိုး တွေရဲ့ ရန်ကိုမကြောက်ဘဲ ငါ့ကိုလာစောင့်နေတယ်၊ ငါတင်မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကျောက်နဲ့ထုတ် မျိုးနဲ့ အရုပ်တောင် အရည်ပျော်ကျသွားနိုင်ပါတယ်”

“ဘာရယ်၊ ကျွန်တော်မသိလို့မေးစမ်းပါရစေ၊ ဘာ ညီတော်ရဲ့ လက်ထဲက သူ ဘယ်လို ထွက်ဆာနိုင်တာလဲ၊ သူ့ရဲ့ ချမ်းသာတဲ့ မိဘတွေကကော သူ့ကို လိုက်မရှာကြ ဘူးတဲ့လား”

“ငါလဲ သိပ်အံ့သြတာပေါ့၊ သူ ပြောတာကတော့ ရှင်း ရှင်းကလေးပဲ၊ ငါ့ရဲ့ သစ္စာရေသောက်ညီတော်ကိုပြောလိုက် သတဲ့၊ သူ့အတွက် ဖူးစာရေးနတ်က အဆင်သင့် စီမံမပေး ယေးရင် သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်ဘူး၊ မချစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောချိုက်သတဲ့၊ သူ့ကောင်းက အတော့ကို ဝေလည်ကြောင် ပတ် နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်ဟိုကောင်က ငါ့မရှိတော့ရင် သူ့အချစ်ကို အေးအေးကလေး ရနိုင်တယ်လို့ထင်ပြီး သူ့ကို ကြိုးရည်ရည်နဲ့ လှန်ထားတဲ့ပုံပါပဲ”

၂၈၄ ● ထက္ကသိုထိ နေဆင်းအောင်

“ဘာ သူ့မိဘတွေကကော သူ့ကို လိုက်မရှာကြဘူးလား”

“သူ့မိဘတွေက ဘယ်လိုက်ရှာကြတော့မှလဲ၊ ခါးပြာကန်း လက်ထဲရောက်သွားတဲ့ မိန်းကလေးတိုင်း အပျိုချက်ပြီး အဆေဆိုးနဲ့ သေရတဲ့ သတင်းတွေဟာ မကြားမရ ကြားနေရတာပဲကိုး၊ တုတ်ကန်း ဖမ်းသွားရှိတယ်က သူ့ကို သေလူအဖြစ် လဘောထားလိုက်ကြပြီ၊ သူမို့ ကယ်တင်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ သူဟာ သူ့မိဘတွေဆီ မပြန်တော့ဘူးလေ”

အဘိုးအိုက သူ့အဖြစ်အပျက်များကို ဆက်ပြောလေ၏။

* * *

“ငါဟာ သူ့ကို ပြေးဖက်မိတယ်၊ သူဟာ တစ်ခါတည်း ချိုက်ကြီးစင်ငင် ငိုချတော့တာပါပဲကွာ၊ နောက်တော့ ငါ့ကို သူ့စဲကလေးဆီ ခေါ်သွားတယ်”

“အာဂ မိန်းကလေးပဲနော် ဘာ”

ဆိုင်းထုံခွင့်လှုံ ဝေလွသံ(၂) ● ၂၈၅

“တကယ့် အာစမိန်းကလေးပါပဲလူကလေး၊ သူ့နေတဲ့ ကလေးဟာ သူတောင်းစားတစ်ယောက်နေတဲ့ တဲထက် စုတ်ပြတ်ပါတယ်၊ တဲဆဲမှလဲ စောင်အစုတ်အပြတ်ကလေး တစ်ထည်ပဲရှိတယ်၊ မြေအိုးနှစ်လုံးရှိတယ်၊ သစ်ဥသစ်ဖုတွေ ရှိတယ်....

“အနေဆင်းရဲ၊ အစားဆင်းရဲနဲ့ ငါ့ကို စောင့်မျှော်နေခဲ့တာပဲ၊ ငါဟာ ကိုယ့်တိုင်မမြင်ခဲ့ရင် သူဟာ ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့ နေနိုင်လိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မထင်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ သူဒီလို နေနိုင်သလဲ၊ ဒါကို လူကလေးသိရဲ့လား”

“သိတာပေါ့ ဘာရယ်၊ အချစ်ကြောင့်ပေါ့၊ ဘာအပေါ်ထားတဲ့ အချစ်မေတ္တာကြောင့်ပဲပေါ့”

“မှန်တယ်၊ ချစ်မေတ္တာကြောင့်ပဲ၊ သူနဲ့ ငါတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပွေ့ဖက်မိတဲ့အချိန်ကတည်းက သူ့နေမကောင်းဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်၊ သူဟာ မကျန်းမမာဖြစ်နေလျက်က ငါနဲ့လွဲသွားမှာစိုးတဲ့အတွက် တစ်နေ့လုံး အပြင်ထွက်စောင့်နေခဲ့သတဲ့”

“ကျွတ်...ကျွတ်...ကျွတ်၊ ဘာသာ နောက်ကျသွားခဲ့ရင် ဘာရဲ့ချစ်သူတော့ အတော့ကို ဒုက္ခရောက်သွားမှာပဲနော်”

၂၈၆ ● တက္ကသိုလ် နေထိုင်အခင်း

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်၏။

“သိပ်သေချာတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကံတရားဟာ ငါတို့ကို မျက်နှာသာ ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ငါတို့နှစ်ယောက်မှာ ပြန်ပြီး ဖူးစာဆုံကြရတယ်။ ငါနဲ့မင်းရဲ့ ဆရာကတော်ဟာ သာယာ ကြည်နူးတဲ့ ဘဝခရီးလမ်းတစ်လျှောက် လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြ တယ်။ ငါတစ်သက်မှာ အပျော်ဆုံးနေရက်တွေပါပဲ။ ယန်စီ ကျန်မြစ်ရဲ့ တောင်ဘက်ဒေသတွေကို လည်ပတ်ခဲ့ကြတယ်။ နောက်မှ တာမင်ရေကန်ကြီးသေးမှာ နေခဲ့ကြတယ်....

“တကယ်တော့ ငါဟာ သိုင်းလောကထဲက မသိမသာ နုတ်ထွက်သလို ဖြစ်နေခဲ့တာပါပဲ....

“ဒါပေမယ့် ငါတို့ သုံးနှစ်သောက် ခေါင်းသင်းပြီးတဲ့ အချိန်မှာတော့ ဟိုသစ္စာမဲ့ လူယုတ်မာဟာ ငါတို့ ဇနီး မောင်နှံကို ရွာတွေသွားခဲ့တယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုက ပြည့်စွက်ပေးလေ၏။

“ပန်းသတင်း ပန်းချင်းဆောင်၊ လူသတင်းလူချင်းဆောင် ဆိုတာလို ဘာဘို့ရဲ့ လိပ်ပြာမောင်နှံဘဝကို ဘာဘရဲ့ လူ ယုတ်မာညီတော် ကြားသိခဲ့မှာပေါ့ ခင်ဗျာ”

သိုင်းတုံ့ခွင့်လျှံ ဓလေ့ဆဲ(၂) ● ၂၈၇

“မိန့်တယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သတင်းကို မျှမရဘဲ ဘယ်ရှိမှာလဲ၊ သူဟာ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့မှောက်ကို ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာခဲ့တယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်အောင်ကို ဟန်ပျက်ခဲ့ကြ ရတယ်....

“ဒါပေမယ့် ငါကတော့ ကြီးစားပြီး ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ပါ တယ်။ သူက အေးကော်စက်ရယ်ပြီး မင်းရဲ့ ဆရာကတော်ကို ကြည့်တယ်....

“ငါတို့သုံးယောက် တွေ့ဆုံတဲ့ပွဲဟာ အတော့ကို အနေရ ခက်စေတဲ့ ပွဲပါပဲကွာ၊ မင်းရဲ့ ဆရာကတော်က အရက်နဲ့ ဧည့်ခံတော့မှ တင်းမာနေတဲ့ အခြေအနေတွေဟာ ချက်ချင်း ပြေလျော့ကျသွားတယ်....

“အဲဒီတော့မှပဲ သူကငါ့ကို စကားပြောသကွ၊ ငါ တစ်နှစ်လောက် ထွက်ခွာသွားတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ သူဟာ ငါ့အတွက် အမြဲတမ်း ရင်ထုမနာ ဖြစ်ခဲ့ရပါသတဲ့ကွာ၊ ငါ့ကို နေရာအနှံ့လဲ လိုက်ရှာခဲ့ပါသတဲ့၊ သူ့အပြုံးနဲ့ အပြောကတော့ ပျားရည်လို ချိုပါပေရဲ့ကွာ”

ဆန်ကွမ်းချိုက သိချင်ဖောဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။

၂၈၀ ● ကတ္တဆိုက် နန်းဆောင်

“ဒါနဲ့ပဲ ဘာက တာရဲ့ သစ္စာမဲ့ ညီတော်ရဲ့ စကားကို ယုံလိုက်ရော ဆိုပါတော့ခင်ဗျာ”

ဆန်ကွမ်းချိုတို့ ထိုင်နေသည့် ခန်း မဆောင် ကြီး ထဲသို့ ပြစင်းပေါက်မှ လေတဖူးဟူး တိုးဝင်နေသည်။

လေက အေးမြပါသည်။

သို့သော်....

အဘိုးအို၏ရင်ခွင်ကိုတော့ အေးမြစေခြင်းမပြုနိုင်ပါပေ။

စခန်း (၃၀)

နာထီမြူဝ်သုခ် အစုန်းထော့

အဘိုးအိုက နာကြည်းသောလေသံဖြင့် ပြောသည်။

“အဲဒီတုန်းကသာ ငါ့သူ့ကို ဓယံရင် အခုလို ခုကိစ္စ မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့၊ ငါ့သူ့အဖေ ဟံခဲမိတဲ့အတွက် အခုလို ခုကွဖြစ်ရတယ်”

“ဘာ၊ သူ့လက်ချက် ဘယ်လိုအထိခံလိုက်ရသလဲ”

“အဲဒီတုန်းက ငါ့ဟာ ငယ်ရွယ်နဲ့နယ်သေးတယ်၊ သူ့ အသုံးပြုတဲ့အဆိပ်ဟာ အရောင်အဆင်းအနံ့ အရသာ လုံးဝ

၂၉၀ ၊ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းဆောင်း

မရှိဘူး၊ အဆိပ်ကို အသုံးချတဲ့အချိန်အခါကလဲ အင်မတန်မှ အဆင်ပြေ သင့်လျော်လှတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ သတိထားမို့ ခက်ခဲခဲ့တယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၏။

အဘိုးအိုက ဆက်၍ ပြောသည်။

“အဲဒီ ဆောင်းညတစ်ညမှာ ချက်ချင်းပဲ သူ ပြန်တော့ မယ်လို့ ငါတို့ကို နှုတ်ဆက်တယ်။ အဲဒီညဟာ အင်မတန် ချမ်းအေးတဲ့ ညဖြစ်တယ်၊ အပြင်ခရီးထွက်တဲ့လူတိုင်း သွေး ခဲမလောက် အေးတဲ့ဒဏ်ကို ခံစားကြရမယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ မပြန်ပါနဲ့ဦးလို့ ငါက တားပါတယ်၊ အမှန်ပြောရင်တော့ သူပြန်မယ်လို့ ကြားလိုက်ရတဲ့အခါ ငါသိပ်ဝမ်းသာမိတယ်၊ ဟုတ်တယ်လေ၊ သူရောက်လာကတည်းက ငါတို့လင်မယား နှစ်ယောက် အင်မတန် အနေကျ ခံတယ်မဟုတ်လား”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရှိုးသားစွာ ပြောကြားနေသည့် အဘိုး အိုကိုယ်စား ကိုယ်တိုင်ခံစားရသလို ဝင်၍ခံစားကြည့်မိ၏။

“ငါ့ရဲ့သစ္စာမဲ့ညီတော်ဟာ ဘားလို့မရပါဘူး၊ ချက်ချင်း ပဲ ပြန်မယ်လို့ တွင်တွင်ပြောနေတာပဲ၊ တားမရတော့တဲ့ အဆုံး မင်းရဲ့ ဆရာကတော်က....

ဆိုင်းထဲဝင်၍ ဝေလွယ် (၂) ● ၂၉၁

“ကဲ...တားမရရင်လဲ မတားတော့ပါဘူး၊ နှုတ်ဆက် ညစာလေး စားသွားပါဦးလို့ ပြောတယ်၊ အရက်နဲ့ ဟင်း လျာတွေကိုလဲ ကျကျနန ပြင်ဆင်ပေးတယ်၊ ငါတို့ဟာ အရက်ဝိုင်းမှာ နှုတ်ဆက်စကား ပြောနေကြတာဧ?”

“ဘာကို သူဘယ်လိုလုပ်ကြသလဲဟင်”

“အရက်ထဲကို အဆိပ်ခတ်ပြီး လုပ်ကြတာပဲ၊ သူ ဘယ် အချိန်က အဆိပ်ခတ် တယ်ဆိုတာကို ငါလဲ လုံးဝမသိလိုက် ဘူး၊ ငါလဲသူထွက်သွားတော့မယ်ဆိုတော့ အတော်ကလေး ခုတ်လတ်ပေါ့ပါးနေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် အရက် တော် တော်များများ သောက်မိလိုက်တယ်၊ ညနှစ်နာရီ ထိုးတဲ့ အချိန်မှာ ငါအတော်မူးနေပြီ၊ ဒါပေမယ့် ငါဟာ သူ့ကို ငါးမိုင်အကွာအဝေးအထိ လိုက်ပို့ ပါတယ်၊ ဒါကတော့ မိမိရှင်က ဧည့်သည်ကို လိုက်ပို့ တဲ့သဘောပါ”

ဆန်ကွမ်းချိုက စိတ်ဃူးမာန်ဆိုးနှင့် ဝင်ပြော၏။

“ဗီလူဟာ စာရိတ္တနဲ့ထက်ဆိုးတဲ့ လူပါပဲဗျာ၊ ဘာလို့ မျိုးကို လုပ်ကြတယ်ဆိုကတည်းက အင်မတန် ယုတ်မာတဲ့ ဆိုတာ ကျွန်တော်နားလည်တယ်”

အဘိုးအို၏မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည်များ စိစွတ်နေသည်။

၂၉၂ ● အတ္တသိုက်နေထင်းအောင်

သူသည် မျက်ရည်များကို လက်ဖဝါးဖြင့် သုတ်ပြီး ဆက်ပြောလေသည်။

“နောက်ဆုံး ခွဲခါနီးအခါမှာ ငါတို့ ဖက်လဲတကင်း နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ အဲဒီလို ခွဲခွာရမယ်ဆိုပြန်တော့လဲ ငါ့ရဲ့ သစ္စာရေသောက် ညီအတွက် ငါ့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပြန်တယ်။ နောက်ပြီး သူ့ကို ငါကတိပေးမိတယ်။ ညီလေး၊ မင်း သိုင်းလောကထဲမှာ အကူအညီလိုလာရင် ငါ့ကို လာခေါ်ပါ။ သိုင်းလောကထဲက ရှောင်ဖယ်နေပေမယ့် ညီလေး အတွက် အခက်အခဲ ကြုံလာရင်တော့ ငါဝင်တိုက်ပေးပါ့မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့မိသေးတယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုက....

“သူက ဘာပြောသေးသလဲ”

အဘိုးအိုက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“သိုင်းလောကထဲမှာ ငါ့ကို အလေးစားဆုံးပါတဲ့။ ငါ့ သိုင်းလောကထဲက ထွက်ခွာသွားတဲ့ နောက် သူ့အနေနဲ့ တယ်သူ့ကိုမှ မလေးစားတော့ဘူးလို့ ပြောတယ်။ မျက်ရည်တွေလဲ စီးကျလို့”

“အောင်မာ သင်တန်းစားသွားကိုပျားရည်သုတ်ထားတဲ့ စကားမျိုးပါလား။ သူက ဒီလိုစကားမျိုးနဲ့ ဘာကို အချို့သတ်လို့ ရတယ်ဆိုပြီး ဒီလိုစကားမျိုးချည်း ထပ်တလဲလဲ သုံးနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ လူကလေးပြောတဲ့အတိုင်းပဲ။ သူကတော့ ငါ့ကို တကယ့်နလပ်နန်းတုံးကြီး ထင်မှတ်နေတာကွယ်။ ငါကလဲ သူ့ကို ယုံမိနေတာကိုး။ နောက်ပြီး သူငိုတာကိုလဲ ငါ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူးလေ။ သူပြောတဲ့စကားတွေဟာ သူ့ရင်ထဲက လာတဲ့ စကားတွေပဲလို့ ငါမှတ်ထင်ခဲ့ကယ်”

“ဘာတို့ ဘယ်အချိန်မှာ လမ်းခွဲလိုက်ကြသလဲ”

“မကြာဘူးလေ။ နှုတ်ဆက်ပြီးတာနဲ့ လမ်းခွဲလိုက်ကြတော့တာပဲ။ သူထွက်ပြေးသွားတာလဲ သိပ်မြန်တယ်။ သူ့ကျောပြင်ကို ခဏကလေးပဲ မြင်လိုက်ရတယ်။ ငါမှူးနေတာလဲ ပါတာပေါ့လေ”

“ဘာ အိမ်မပြန်နိုင်တော့ဘူးဆိုပါတော့”

အဘိုးအိုက ခါးသီးစွာ ရယ်လိုက်၏။

“ငါက သိုင်းသမားလေ။ ဘာဖြစ်လို့ သာမန်အရက်နဲ့ သမားလို လမ်းဘေးမှာ ထိုးအိပ်ရမှာလဲ။ ငါ့နီးမခဲ”

အရောက်ပြန်ပြီး ပစ်အိပ်လိုက်မိတာပဲ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ အရက်မူးလွန်နေလို့ ပဲလို့ အောက်နေမိတာပဲ”

“အဆိပ်က ဘာမှ ခုက္ခမပေးသေးဘူးပေါ့နော်”

“လူကလေး၊ ဖောက်မမေးနဲ့တော့၊ ငါဒီလောက် ခံနိုင်ချင်ခဲ့တာ အရက်ကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး၊ အဆိပ်ကြောင့်ပါ၊ ငါနို့လဒ်တဲ့အခါမှာတော့ နေလဲ အတော်မြင့်နေပြီ၊ ငါ့မြင်ကွင်းကတော့ သိပ်ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းပါပဲ”

“ဘာ၊ ဆရာကတော် အဆိပ်မိသွားလို့လားဟင်၊ ဒါမှမဟုတ် ဟိုလူယုတ်မာ တစ်ခေါက် ပြန်လာလို့လား”

“လူကလေးမေးတဲ့စကားတွေက တစ်ဝက်တစ်ယှက်မှန်တယ်၊ ငါပထမဦးဆုံး မြင်ရတာက သစ္စာမဲ့တဲ့ ငါ့ရည်က လူသတ်တော့မယ်ပုံစံမျိုးနဲ့ ငါ့ကို ကြည့်နေတယ်၊ သူ့ကိုမြင်တော့ ငါသိပ်အံ့ဩနေတာပေါ့၊ မင်း ဘာကြောင့် ပြန်လာတာလဲလို့ ငါကမေးတယ်၊ သူက ဘာမှ ပြန်မဖြေဘူး၊ တကယ်တော့ သူပြောဖို့လဲ မလိုပါဘူးလေ၊ သူ့မျက်ခုံးတွေမြင်တာနဲ့ပဲ အခြေအနေ မကောင်းဘူးဆိုတာ သိရိတ်ပါပြီ”

“အဲဒီအချိန်မှာ ဘာဘ အဆိပ်မိနေပြီလား”

“မိနေပြီပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုယ်တိုင် အဆိပ်မိနေပြီလို့ မသိသေးပါဘူး၊ မင်းရဲ့ ဆရာကတော်ကတော့ ကုလား၊ ထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှာ ငူငူကြီး ထိုင်နေတယ်”

“ဆရာကတော်ကကော အဆိပ်သင့်နေပြီလား”

“ပုံစံကြည့်ရတာတော့ အဆိပ်မိနေတဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ၊ အသေအချာတော့ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့၊ မင်းရဲ့ ဆရာကတော်ကို မြင်တာနဲ့ သစ္စာမဲ့တဲ့ ငါ့ညှိကို ငါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်းရဲ့ ဆရာကတော်ကို ချမ်းသာခွင့်ပေးပါလို့”

“ဘာက ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို မတိုက်လိုက်တာလဲ”

“သူ့ပုံစံကြည့်တာနဲ့ ငါ့အခြေအနေကို ရိပ်မိခဲ့ပြီလေ၊ သူ့ဟာ ငါ့ထက် သိုင်းပညာအရာမှာနိမ့်ကျတယ်၊ ဘယ်တုန်းကမှ ပမာမခန့် မကြည့်ဝံ့ဘူး၊ ကြည့်တော့ ကြည့်ချင်မှာပေါ့လေ၊ အခြေအနေအရမကြည့်တာဘဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သူ့အနေအထားကို ကြည့်ပြီး သူ့ကို သတ်ဖြတ်ချင်တဲ့စိတ်ကို အတော်ကြီးကို မျှိုသိပ်ထားခဲ့ရတယ်...”

“သူက ဘာမှမပြောဘူးလား”

“ပြောတာပေါ့၊ အစ်ကိုကြီး ခင်ဗျားဟာ သိုင်းပညာမှာ တော်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော် အဆိပ်တွေ အစ်ကိုကြီးဝမ်းထဲ ရောက်ကုန်ပြီ၊ အကယ်၍ ကျွန်တော့်ကို တိုက်ခိုက်လာရင်တော့ အကွက်တစ်ရာမရောက်ခင် အဆိပ်တွေ ထလာလိမ့်မယ်လို့ သူက ပြောတယ်”

“တကယ်ကောက်ကျစ်တဲ့လူပဲ၊ ဘာက ဘာပြန်ပြောလိက်သလဲ”

“ခင်း ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို အဆိပ်ခတ်ရတာလဲလို့ မေးမိတယ်၊ သူက အကြောင်းနှစ်ချက်ရှိလို့ အဆိပ်ခတ်တာတဲ့၊ ဘယ်လိုအကြောင်းနှစ်ချက်လဲလို့ ပြန်မေးတော့ ငါက သူ့ထက် သိုင်းပညာ ပိုတော်နေလို့တဲ့၊ သူ့ထက်တော်တဲ့ လူတွေဟာ လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ပဲ ရှိသတဲ့၊ ဒီလူတွေကို တဖြည်းဖြည်း ရှင်းပစ်ရင် သူဟာအတော်ဆုံး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် နားထဲ၌ ခါးသီးသွားသည်။

“ထွီ ....တကယ်လူပဲ၊ ကိုယ့်သာသာတော့ တော်အောင် မကြိုးစားဘူး၊ တော်တဲ့လူတွေကိုတော့ လိုက်သတ်သတဲ့၊ နောက်တစ်ကြောင်းကကော ဘာ”

“နောက်တစ်ကြောင်းကတော့ မင်းရဲ့ ဆရာကတော်ကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေလို့တဲ့ကွာ၊ နေလို့ထိုင်လို့ မရအောင် ကို ချစ်နေမိသတဲ့”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် လက်သီးဆုပ်မိ၏။

အံ့ကြိတ်မိသည်။

“သစ္စာရေသောက် အစ်ကိုကြီးကို ဒီလိုပဲ စော်စော် ကားကား ပြောဝံ့သလား၊ ဘာ ဗီလူကို ကျွန်တော်လိုက်သတ်မယ်”

အဘိုးအိုက လက်ကာပြပြီး....

“စိတ်အေးအေးဘားပြီး နားထောင်ပါ လူကလေး၊ သူက ဆက်ပြောတယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင် နာနာ ရှိတာကို ကြည့်နေရတာ သူ့မျက်လုံးထဲ ပြာပူတွေ ဝင်သလို ခံစားနေရသတဲ့၊ ငါတို့နှစ်ယောက် တွေ့ကွင်း သွားမှ သူ စိတ်ချမ်းသာမတဲ့”

“ဘုရား...ဘုရား၊ လောကမှာ ဒီလောက်ယုတ်မာပြီး ဒီလောက် မျက်နှာပြောင် တိုက်တဲ့လူလဲ ရှိသေးတာကိုး၊ ဒါပေမယ့် ဆရာကတော်က ဘာအပေါ် တကယ်တမ်း နှစ်နှစ် ကာကာချစ်မြတ်နိုးနေတာကို သူ့မသိဘူးလား၊ သူ့လုပ်ချင်တိုင်း မရဘူးဆိုတာ သူ့မသိဘူးလား”

“ငါလဲ ဒီအတိုင်း မေးတာပဲ၊ သူက ငါ့မေးခွန်းကို သိပ် သဘောကျသွားတယ်၊ တဟားဟား အော်ရယ်တော့တာပဲ၊ ဒီအတွက် သူ အားလုံး ပြင်ဆင်ထားပြီးပါပြီလို့ ပြောတယ်”

“ဘုရားရေ၊ ဒီလူယုတ်မာဟာ ဆရာကတော်ကိုမကောင်းတဲ့ ဆေးဝါးတွေ အသုံးပြုပြီးပြီ ဆိုမိတော့”

အဘိုးအိုက ဩက္ကွစွာ ခေါင်းညိတ်ပြန်၏။

“ငါ ဒေါသထွက်ပြီး သေအောင် မင်းရဲ့ဆရာကတော်နဲ့ သူနဲ့ ချစ်တင်းနှီးနှော ပြရမလားလို့ ငါ့ကို ပြန်မေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါနဲ့သူက သစ္စာရေသောက် ညီအစ်ကို ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အတွက် ငါ့အသေဖြောင့်ဖြောင့် သေခွင့်ပေးခဲ့မယ်လို့ ပြောတယ်၊ သူဟာ မင်းရဲ့ဆရာကတော်ကို ဆေးဝါးတွေသုံးပြီး ပင်ကို အသိဉာဏ်ပျောက်အောင် လုပ်ခဲ့ပြီးပြီလေ”

ဆန်ကွမ်းချို ဘာမျှ မပြောနိုင်တော့ပေ။

တောက်ခေါက်ရုံမျှသာ ခေါက်နိုင်တော့သည်။

အဘိုးအိုက ဆက်ပြော၏။

“မင်းရဲ့ဆရာကတော် သူ့ကို မချစ်ဘူးဆိုတာ သူကောင်းကောင်းသိတာပေါ့၊ ဒါ့ကြောင့်မို့ သူက ကြိုတင်ပြီး ဆေးဝါးတွေအသုံးပြုတဲ့နောက်တော့ မင်းရဲ့ဆရာကတော် အနေနဲ့ သူ့အလိုဆန္ဒကို ဘာမဆို လိုက်လျောတော့မှာပေါ့ ကွာ...”

“ငါလဲဒီစကားကို ကြားကြားချင်း သိပ်ဒေါသဖြစ်လာတယ်၊ သူ့ကို တိုက်ခိုက်ဖို့အတွက် ငါ့အတွင်းအားတွေကို ပြန်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်တယ်၊ စိတ်ပျက်စရာပါပဲ လူကလေးရာ၊ ငါ့အတွင်းအားတွေအားလုံး သုံးမရတဲ့အဆင့် ရောက်နေပြီ ဆိုတာ တွေ့လိုက်ရတယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ သက်ပြင်းကြီးသာ ချမိတော့သည်။

အဘိုးအိုက...

“ဒေါသတိုသာမထိန်းချုပ်ဘဲ တိုက်ခိုက်ရင် ငါ့ပဲ့ရဲ့မယ်၊ ငါ့ကို ချက်ချင်း အတ်သွားနိုင်တယ်၊ ဘယ်တော့မှ သူ့ကို

လက်စားချေနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ စိတ်ကိုထိန်းနေခဲ့ရတယ်။ ငါဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲ ထွက်မသွားအောင် မချီမဆံ့ကို ချိုသိပ်ခဲ့ရပါတယ်ကွာ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့အဘ ဆရာကြီးအတွက် ကြေကွဲစွာ ပြောမိ၏။

“ဘာလို့ စိတ်ထားလို့ ကျက်သွားသလဲ ဒီဒေါသကို ထိန်းချုပ်နိုင်မှာပဲ။ ကျွန်တော်က ဘာလဲ၊ နေရာ ရောက်နေရင် ဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သေခါမှ သေစေတော့ ဆိုပြီး မိုက်ခွေးရဲစိတ်နဲ့ တိုက်ခိုက်မိမှာပဲ။ ကျွန်တော်လဲ သေမှာပါပဲ”

“ထားပါတော့လေ၊ သူ့စိတ်ထင်တော့ သူ့အဆိပ်ကြောင့် ငါ့ဘဝ ဆုံးပြီလို့ သူ ယုံကြည်ထားပုံရတယ်။ သူမသတ်ဘဲ နဲ့ကို ငါဟာ အဆိပ်ဇက်နဲ့ တဖြည်းဖြည်း သေသွားလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်နေပုံရတယ်”

“ဘာက အဆိပ်ကို ဘယ်လိုကာကွယ်ရိတ်သလဲ၊ သူ့အဆိပ်ကကော သူထင်သလောက် စွမ်းလို့လား”

“သူ့စိတ်ထင်တော့ ဒီလောကမှာ သူ့အဆိပ်ကို ဖြေနိုင်တဲ့ ဖြေဆေး မရှိဘူးလို့ ထင်နေပုံရတယ်။ ခါပေမယ့် ငါဟာ အဓိကသွေးကြောကြီးတွေကို အသုံးပြုပြီး ငါ့ကိုယ်

ထဲမှာ ရှိတဲ့ အဆိပ်တွေကို ဘယ်ဘက် ခြေထောက်ဆီကို တဖြည်းဖြည်း တွန်းပို့ စုစည်းရတယ်။ ငါဒီလိုလုပ်နေတာကို သူ မရိပ်မိပါဘူး၊ ငါ့ကို သရော် လှောင်ပြောင်ပြီး မင်းရဲ့ဆရာကတော် လက်ကိုဆွဲပြီး ထွက်သွားတော့တာပဲ”

“ဘာကို သူ ဘာမှလုပ်မသွားဘူးပေါ့”

“လုပ်မသွားဘူးလေ၊ လုပ်မသွားတော့လဲ၊ ငါက ဟန်ဆောင်နေရတာပေါ့၊ အဆိပ်ဝေခံရတာနဲ့ နေရသယောင် ရှုံ့မဲ့နေရတယ်။ တကယ်တော့ အဆိပ်ရဲ့ ခံနိုင်ရည်ကိုယ်ထဲက အဆိပ်တွေကို ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ဆီတွန်းပို့ဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ”

“သူသာ ဘာကိုမှ အသက်မသေသေးဘူးဆိုတာသိရင် တကယ်ကို ရုတ်တရက် အေး ဖြစ်နေမှာပဲ၊ ထမင်းတောင် ပြောင့်ပြောင့်စားနိုင်မယ်လို့ မထင်ဘူး”

“ငါကတော့ သူ့ကို ဆယ်သက် မကျေနိုင်ပါဘူးလေ၊ သူ ထွက်သွားတာတောင် ငါ သိပ်မလုပ်ချွားရဲသေးဘူး၊ ညည်းတွားမြဲ ညည်းတွားနေရသေးတယ်။ ဒီကောင်က အင်မတန် ကောက်ကျစ်တဲကောင်၊ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်လာပြီး ချောင်းခြောင်း မကြည့်ဘူးလို့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ငါ့ကြောင့်မို့ စိတ်ချရလောက်တဲ့အချိန်ကျမှ ဓားရှည်ရိုတဲ့ နေရာကို ပင်တရွတ်ဆွဲသွားပြီး ငါ့ဘယ်ခြေထောက်ဆီ ဖြတ်ပစ်လိုက်

၃၀၂ ● သို့မဟုတ် နေလင်းအောင်

ရတယ်။ ဒဏ်ရာကို ပတ်တီးစည်းပြီးတာနဲ့ စောင့်ရှောက် တစ်
ချောင်းဆွဲပြီး အဲဒီအိမ်ထဲက ထွက်ပြေးခဲ့ရတာပဲ”

“အဘဟာ တကယ့်ကို စိတ်ဓာတ် မာကျောလှပါတယ်
နော်။ ကျွန်တော်တို့ဆိုရင် ဘာတလို စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး။”

“အမုန်းတရားမပါ လူကလေးရာ၊ ငါ့ဇနီးအတွက် ရင်
နာရတာတွေ၊ ငါ့မိခင်ကြံ့ခိုင်စွမ်းရည်တွေ အား
လုံးကြောင့် ငါ့ဘာ ဗန်းဗန်းလဲ သေသွားနိုင်ပါတယ်။ ငါ့မေ
မယ့် ဆရာမတို့ လူယုတ်မားမှု ဗန်းတို့တဲ့ အမုန်းတရားက
တော့ သံမဏိလို ခိုင်မာတယ်။ ငါ့မိ ဗန်းဗန်းလဲ ကျလှလှ
ဖြစ်နေတဲ့ ရုပ်နဲ့စိတ်ကို အဲဒီ မုန်းတရားခြင်း သံမဏိချောင်း
တွေနဲ့ ကျားကန်ပြီး ထောက်ပေးရတာပဲ။ ကောင်ကို လက်
စား မချေရရင် တဝဆက်တိုင်းမှာ ငါ့ရင်နာလို့ ဆုံးတော့
မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“အဘထွက်လာပြီးကတည်းက ဒီကျောင်းပျက်ကြီးဆီကို
ရောက်လာတာပဲလား။”

“အယ်ရောက်မလဲ၊ ဒီလောက်ဝေးတဲ့ခရီးကြီးကို ဒဏ်ရာ
ကြီးနဲ့ ဘယ်လှာနိုင်မလဲ၊ ငါ့အိမ်နဲ့ ငါ့ခိုင်လောက်ဝေးတဲ့
လယ်သမား တစ်စိတ်မှာ ခဏဝင်ခိုနေရတယ်။ အနာကျက်
တော့မှ ခရီးဆက်ရတယ်။ ကဲ...နောက်ပိုင်း ကိစ္စတွေကို

ဆိုင်းထုံခွင်လျှံ ဝေလွှာဆံ(၂) ● ၃၀၃

တော့ ငါ့ဆက်မပြောလိုတော့ဘူး၊ ဒီလောက်ဆိုရင်ပဲ လူ
ကလေးအနေနဲ့ ငါ့ဘဝဖြစ်ရပ်ကို အတော်ကလေး ပြည့်ပြည့်
စုံစုံ သိလောက်ပါပြီ”

ဆန်ကွမ်းချိုက အဘိုးအိုအား ခိုင်မာစွာ ကတိပေးလေ
၏။ သူ့လေသံနဲ့ နာကြည့်မှ အပြည့်အဝ ပါလေ၏။

“အဘ၊ ဒီလောက် မိုက်ရိုင်းယုတ်မာတဲ့ တိရစ္ဆာန်ကို
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သတ်ပေးမပါ့မယ်”

အဘိုးအိုက ရယ်၍...

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်က သူနဲ့ ငါ့တာ
သိုင်းပညာ သိပ်မကွာလှဘူး၊ ငါက သူ့ထက် နှာတစ်ဖျား
သာတာလောက်ပဲရှိတယ်။ အခုအခါမှာ ငါ တိုးတက်မှုရှိ
သလို သူလဲ တိုးတက်မှုရှိနေမှာ သေချာတယ်။ လူကလေး
အနေနဲ့ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သူ့ကိုသွားသတ်နိုင်မှာလဲ”

အဘိုးအို၏ စကားက မှန်လှသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုအနေဖြင့် ဆက်၍ မပြောနိုင်တော့ပါချေ။

အဘိုးအိုသည် ဆူဇာတ်ကြောင်းကို ရှည်လျားစွာ ပြောကြားလိုက်ရသဖြင့် မောပန်းသွားဟန်ဖြင့် မျက်စိစုံမှိတ်ကာ အနားယူတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့အဘဆရာကြီးအား ထပ်မံအနှောင့်အယှက်မပေးလိုစေရသဖြင့် ဖြည်းညင်းစွာ ခွာလာခဲ့သည်။

ထို့နောက်...
ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချပြီး ကျောက်လှေကားထစ်များ ဆီသို့ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

သူသည် ယနေ့အဖို့ ဘုရားကျောင်းပျက်၏ ဒုတိယအဆောင်နှင့် တတိယအဆောင်များမှ တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ အရိုးစုများကို တွေ့ခဲ့ရပေပြီ။

ဤဘုရားကျောင်းပျက်တွင် လျှို့ဝှက်ချက်များ ရှိနေသည်မှာ သေချာသည်။

အဘိုးအိုသည် ထိုလျှို့ဝှက်ချက်များကိုသိရှိမည်မှာလည်း သေချာသည်။

မပြောချင်၍အာ ထုတ်ဖော်မပြောခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
ထို့ပြင်...

သူသည် ကုသိုလ်ကံထောက်မစွာ အဘိုးအို၏ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို သိခွင့်ရခဲ့သည်။

ထိုအတွက် သူ ရင်နာရသည်။

နာကြည်းဒေါသဖြစ်ရသည်။

ထိုမှ အကျိုးဆက်အဖြစ် အဘိုးအိုထံမှ သိုင်းပညာများကို ကြိုးစားသင်ယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချမိသည်။

သူသည် ကျောက်လှေကားမှ တစ်ထစ်ချင်း ဆင်းရင်းတောစပ်သို့ ဝင်လာခဲ့၏။

တောစပ် ရောက်သောအခါမှ ဘုရားကျောင်းပျက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။

ဘုရားကျောင်းပျက်သည် ပိုင်မာစန်း သစ်တောကြီးအလယ်၌ တည်ရှိသော်လည်း ကျောင်း၏ပရိဝုဏ်အတွင်း၌ ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီးများ ပေါက်ရောက်နေခြင်း မရှိပါ။

သီးပင်စားပင်အချို့နှင့် ပန်းပင်များသာ ပေါက်နေသဖြင့် ကျောင်းပရိဝုဏ်မှာ ကွက်လပ်ကလေးလို ဖြစ်နေ၏။ သစ်တောကြီးအတွင်း၌ ထူးထူးခြားခြား တည်ရှိနေသည့် နေရာကလေးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

ထိုနေရာကလေး၌ ရင်နာဖွယ်၊ နာကြည်းဖွယ် ကောင်းလှသည့် အကျည်းတန်အရပ်ဆိုးလှသောအတိတ်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထားရသည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရှိနေကြောင်း ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ့်ရွှေကတို့မှတစ်ပါး မည်သူမျှ မသိနိုင်ကြပါလေ။

ဆန်ကွမ်းချီအနေဖြင့် အဘိုးအိုပြောသလို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မနေနိုင်ပေ။

သူဦးနှောက်ထဲ၌ ဤဘုရားကျောင်းပျက်၏ လျှို့ဝှက်ချက်များနှင့် အဘိုးအို၏ ကြေကွဲနာကျည်းဖွယ် အတိတ် ဇာတ်ကြောင်းများသာ ပြည့်နေတော့သည်။

“ငါ ဘာရဲ့ သိုင်းပညာတွေကို အပြည့်အဝရရှိအောင် ကြိုးစားမယ်၊ သိုင်းလောကထဲက လူယုတ်မာတွေကို ရှင်းထုတ်ပစ်မယ်၊ ဒါဆိုရင် သိုင်းလောကကြီး သာယာလာမှာ သေချာတယ်၊ ဘာလို့ ရင်နာစရာ ကြေကွဲစရာလူမျိုးလဲ နောက်ထပ် ပေါ်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူသည် သစ်တောထဲသို့ မဝင်တော့ပေ။

ကျောက်လှေကားထစ်များကို တစ်ထစ်ချင်းနင်းတက်လာမိတော့သည်။

“နောင်တော် ဆန်ကွမ်းချီ...”

စူးစူးရှရှ အော်ဟစ်လိုက်သည့် ယွမ်ရွှေချက်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချီ လှည့်ကြည့်မိသည်။

ယွမ်ရွှေချက်သည် ငှက်ပျောခိုင်ကြီးတစ်ခိုင်ကို ထမ်း၍ ပြေးလာနေ၏။

ဆန်ကွမ်းချီက ကြင်နာစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ညီလေးလွမ်းရှောက်၊ မင်းရှာဖွေသားတဲ့ သစ်သီးစိမ်းတွေ၊ သစ်သီးမှည့်တွေ၊ သစ်ဥသစ်ဖုတွေ အများကြီး ရှိနေပါသေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါကြီးကို ထမ်းလာရတာလဲ” ယွမ်ရွှေချက်သည် ငှက်ပျောခိုင်ကြီးကို လက်တစ်ဖက် တည်းဖြင့် မြှောက်ပြ၏။

ငှက်ပျောခိုင်ကြီးသည် သူ့လက်ထဲ၌ ဖက်ရွက်ကလေး တစ်ရွက်လို ပေါ့ပါးစွာ မြှောက်တက်သွားသည်။

“တွေ့လား နောင်တော်၊ ဒါတွေက ယွမ်ရွှေချက်အတွက် ပေါ့ပေါ့ကလေးပါ၊ ဒီထက် လေးတာတွေကို စောင် ယွမ်ရွှေချက် သယ်နိုင်သေးတာပဲ”

ဆန်ကွမ်းချီသည် ယွမ်ရွှေချက်၏ ဝံ့ကို ဖက်လိုက်လေသည်။

“ညီလေး...အဲဒီ ငှက်ပျောခိုင်ကြီးကို အောက်ထပ်မှာပဲ ထားဌာစို့၊ အပေါ်ထပ်မှာ ဘာ အနားယူနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နောင်တော် စကားအတိုင်း အောက်ထပ်မှာပဲ ထားပါမယ်၊ နောင်တော် အခု အပေါ်ထပ်တက် မလိုလား”

“ဟင့်အင်း...မတက်သေးဘူး၊ ဒီနေ့ညနေ ဘာနဲ့စကား ပြောတဲ့အခါ ညီလေးယွမ်ရွှေချက်ကို သိုင်းပညာ သင်ပေးဖို့ ဘာကို တောင်းပန်မယ်”

“ဆရာကြီးက သင်ပေးပါမလား”

၃၀၈ ● ထက္ကသိုက်နုထင်းတောင်

“သင်ပေးမယ်လို့ ထင်တယ်၊ ညီလေးရဲ့ ကြံ့ခိုင်မှုနဲ့ လျင်မြန်မှုက သိုင်းသမားတစ်ဦးထက်တောင် သာသလို ဖြစ်နေတာကို ဘာ ချီမိတယ်”

ယွမ်ရှောက်သည် ဆန်တွင်းချို၏ လက်မောင်းကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ခြင်းဖြင့် သူ၏ ကျေးဇူးတင်မှုကို ပြသရှာလေ၏။

ဆန်း (၃၁)

ထက္ကသိုက်နု

အထိုးအိုသည် ဧသတ္တာနက်ကလေးပေါ် လက်ထောက်ရင်း ယွမ်ရှောက်၏ လှုပ်ရှားမှုများကို ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ယွမ်ရှောက်၏ အသိဉာဏ်မှာ သာမန်လူများနှင့် မခြားနားလှသဖြင့် သိုင်းသညာ အခြေခံများ သင်ပေးရာ၌ အခက်အခဲမရှိလှချေ။

ကြံ့ခိုင်မှု သန်စွမ်းမှုများ၌မူ ယွမ်ရှောက်က သာမန်လူများထက် သာသဖြင့် သူ့ သိုင်းကွက်များက ပို၍ ပြင်းထန်သောထောင် ထင်မှတ်ရ၏။

ယွမ်ရှောက် အခြေခံသိုင်းကွက်များ သင်ကြားနေရ
ချိန်တွင် ဆန်ကွမ်းချိုတစ်ယောက် ဒုတိယကာလများကို ဖြတ်
ကျော်နေရ၏။

ဒုတိယကာလ ဆိုသည်မှာ သိုင်းကွက်များကို အတို
ကောက် သိဖွဲ့ထားသည့် ကဗျာလင်္ကာများကို ကျက်မှတ်ရ
ခြင်းကို ဆိုလို၏။

အဘိုးအို တတ်မြောက်ထားသည့် သိုင်းပညာများမှာ
အလွန်တရာ များပြာလှရကား ကဗျာလင်္ကာများလည်း လွန်
စွာ များပြားလှတော့သည်။

* * *

အဘိုးအိုသည် လင်္ကာတစ်ပုဒ်ကို နှစ်ခေါက်ထက်ပို၍ ဆို
မပြပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလှအပြင် နှစ်ခေါက်
ဆိုပြရုံမျှဖြင့် အာရုံထဲ စွဲသွားအောင် မှတ်မိနိုင်ခဲ့ပေသည်။

လင်္ကာတစ်ပုဒ်ကို နှစ်ကြိမ် ဆိုပြပြီးပါက အဘိုးအိုသည်
ထိုလင်္ကာပါ သိုင်းကွက်များနှင့် အလှည့်အပြောင်းများကို
ရှင်းပြသည်။

သိုင်းကွက်များကိုမှတ်သားရသည်က လွယ်၏။ သိုင်းကွက်
တစ်ခုနှင့်တစ်ခုအကြားဆက်သွယ်နေသည့်လှည့်ပြောင်းကွက်
များကို မှတ်သားရသည်က အလွန်ခက်၏။

ဆန်ကွမ်းချို အနားယူချိန်များ၌ အဘိုးအိုကသိုင်းပညာ၏
စာသောတရားများကို ရှင်းပြတတ်သည်။

အဘိုးအိုသည် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့်တွေ့စက လွန်စွာ ခက်ထန်
သည်။

ယခုသော် ဆန်ကွမ်းချို၏ စေတနာ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုနှင့်
သူ၏ သံယောဇဉ် တွယ်တာမှုတို့ကြောင့် ဆန်ကွမ်းချိုအား
အစစအရာရာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောဆိုဆက်ဆံ နေပေ
သည်။

“သိုင်းပညာ ကောင်းတယ်ဆိုပြီး လူတိုင်းလိုလို သိုင်း
ပညာ သင်ချင်ကြတယ်။ လူကလေး တွေလာပါလိမ့်မယ်။
သိုင်းလောကရဲ့ ထိပ်သီးဆိုတဲ့သိုင်းသမား ဘယ်နှစ်ယောက်
ရှိသလဲဆိုတာ၊ ပြောချင်တာက သိုင်းပညာကို လူတိုင်း
သင်လို့ရတယ်....

“ဒါပေမယ့် ထူးချွန်တဲ့ သိုင်းသမား အဖြစ်ကိုတော့
လူတိုင်း မရောက်နိုင်ဘူး။ ခန္ဓာကိုယ် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်မှုနဲ့
နဂိုဗီဇအခံ ရှိဖို့လိုတယ်။ သိုင်းပညာ သင်တဲ့အခါမှာလဲ
သွေးသားနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အတွက် သက်
မှတ်ချက်ရှိတယ်။ ခံနိုင်ရည် ရှိတာထက်ပိုပြီး သင်ကြားမိရင်
အကျိုးထက် အပြစ်ဖြစ်ဖို့က ပိုများတယ်”

အဘိုးအိုက ပြတင်းပေါက်မှ ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို မော့ကြည့်ပြီးနောက် ခပ်တိုးတိုး ဆက်ပြော၏။

“မင်းကို ငါတပည့်အဖြစ် သိုင်းပညာသင်ယူဖို့ တောင်းပန်ခဲ့တာဟာ အဲဒီအချက်တွေကြောင့်ပဲ၊ ခံယူနိုင်တဲ့အရည်အချင်းမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်က သေမလောက် ငါ့ကို လာတောင်းပန်နေပါစေ ငါ့သူ့ကို တပည့်အဖြစ် လက်မခံနိုင်ဘူး၊ လက်ခံရင်လဲ အလကားပဲလေ၊ ပေးကားပေး၏ မရဆိုတာလို့ သူ့အဖို့လဲ အချည်းနှီး၊ ငါ့အဖို့လဲ အချိန်ကုန်ရုံပဲရှိမယ်”

“ဘာ၊ ဒီကျောင်းပျက်ထဲမှာနေနေတဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကာလပတ်လုံး သိုင်းပညာပဲ လေ့ကျင့်နေတာပဲလား”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်၏။

“ငါ့အဖို့ ဒါပဲလုပ်စရာရှိတာပဲ၊ ဒါကို စူးစူးစိုက်စိုက် လေ့ကျင့်ခဲ့တဲ့ ငါ့အဖို့ ငါ့သိုင်းပညာဟာ အသွင်အထိပ်ကို ရောက်ရှိခဲ့တယ်”

အားလပ်ချိန်အတွင်း စကားစမြည် ပြောဆိုနေကြသော်လည်း သူတို့ပြောဆိုဆွေးနွေးသည့် အကြောင်းအရာတိုင်းသည် သိုင်းပညာနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာများ ချည်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဒုတိယကာလကို သုံးလမျှကြာမြင့်သည်အထိ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်။

ထိုမှ နောက်ပိုင်းတွင် ဇာတိယကာလကို ဖြတ်ကျော်ရပြန်သည်။

လက်သီး၊ လက်ဝါး၊ ထံထောင်၊ နှေးဖူး၊ ခူး အစရှိသည့် တိုက်ပွဲကိရိယာများကို မရပ်မနား ဖန်တီးလာသည်။

မည်မျှသိုင်းပညာသင်ကြားရေး၌ နှစ်ချုပ်ခေါ်ကြသနည်း ဆိုသော် ဆန်ကွမ်းချီနှင့်ယွမ်ရှောက်တို့မှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြုံးပြန့်စက်ဆက်ရုံသာ တတ်နိုင်ကြတော့သည်။

တွေ့တွေ့ရာရာ စကားမပြောနိုင်ကြတော့ပေ။

ဤသို့ဖြင့်...

ဓာတ်နှစ်တာကာလကို ဖြတ်ကျော်မိကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချီ၏ သိုင်းပညာရည် တိုးတက်လာသကဲ့သို့ ယွမ်ရှောက်သည်လည်း အိုမခန်းသိုင်းပညာရင့်တစ်ယောက် ဖြစ်လာလေတော့၏။

ဒုတိယတစ်နှစ်တာအတွင်း လက်နက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်သည့် နည်းမျိုးစုံကို သင်ကြားပေးသည်။

အဘိုးအို၏ သိုင်းပညာစွမ်းရည်ကို တဖြည်းဖြည်း သိမြင်လာသောအခါ ဆန်ကွမ်းချီပင် ကြောက်ရွံ့လာမိလေသည်။

ဒုတိယတစ်နှစ်တာ နောက်ပိုင်း ခြောက်လတွင် တရုတ်ပြည် သိုင်းလောက၏ သိုင်းဂိုဏ်းအသီးသီးမှ အရေးပါအရာရောက်သည့် သိုင်းကွက် သုံးလေးမျိုးစီ သင်ယူရသည်။

ထိုသိုင်းကွက်များကို သင်ကြားပေးရင်း အဘိုးအိုက ရှင်းပြလေ၏။

“ဒီသိုင်းကွက်တွေဟာ ငါ့ငယ်စဉ်တုန်းက ဂုဏ်းဂိုဏ်းတွေ အသုံးပြုခဲ့တဲ့ သိုင်းကွက်တွေပဲ။ အခုဆိုရင် သူတို့လဲ ဒီထက် ဆန်းကြယ်တဲ့ သိုင်းကွက်တွေကို တီထွင်ထားမှပဲ။ သေချာတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ရဲ့ ထိပ်တန်း သိုင်းကွက်တွေကိုတော့ စွန့်ပစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီသိုင်းကွက်တွေကို ကြိုတင်သိထားခြင်းအားဖြင့် သူတို့နဲ့ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်တဲ့ အခါမှာ ကိုယ်က တစ်ပန်းသာတယ်”

အဘိုးအိုသည် လေးငါးရက်ကြာတိုင်း လေ့ကျင့်ခန်း အသစ်တစ်ခု တက်ပေးလေ့ ရှိ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဒုတိယတစ်နှစ်တာကာလ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီး ဆန်ကွမ်းချိုရော ယွမ်ရွှောက်ပါ သိုင်းပညာ သင်ယူသည့် ကာလ နှစ်နှစ်တာ ကြာမြင့်သွားခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင် အဘိုးအိုသည် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရွှောက်တို့ကို ခေါ်ယူလိုက်ပြီး....

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး လက်သီး၊ လက်ဝါး၊ လက်နက်ပညာတွေအဆင့်မီလာကြပြီ။ အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့အတွင်း အားပညာကိုစတင်သင်ပေးမယ်။ ဆန်ကွမ်းချိုကတော့အခြေခံရရှိပြီးဖြစ်လို့ သိပ်အခက်အခဲမရှိဘူး။ ယွမ်ရွှောက်ကတော့ အစကစပြီး သင်ရမယ်”

ယွမ်ရွှောက်သည် အရေးကြီးသောပညာကို သင်ယူရတော့မည့်ဟု ကြားသိလိုက်ရသဖြင့် အားရဝမ်းသာသော အကြည့်ဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုအား လှမ်းကြည့်လေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုကလည်း ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် မင်းတို့နှစ်ယောက် သင်ယူရမယ့် အဆင့်က ကွာခြားနေတာမို့ နေရာခွဲပြီး သင်ယူ လေ့ကျင့်ကြရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာဘရဲ့ အမိန့်အတိုင်း နာခံ သင်ကြားပါမယ်”

“အေး....ဒီကျောင်းဆောင်ရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ ဂူတစ်ဂူ ရှိတယ်။ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ဂူပဲ။ အဲဒီမှာ လူကလေး ဆန်ကွမ်းချို လေ့ကျင့်ပါ။ အစားအစာကိုတော့ ယွမ်ရွှောက် လာပို့ လိမ့်မယ်။ ယွမ်ရွှောက်ကတော့ဒီကျောင်း မှာပဲ လေ့ကျင့်ရမယ်။ ကဲ....အခုကတည်းက စရင် ကောင်းမယ်။ လူကလေး ဆန်ကွမ်းချို သွားပေးတော့”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရွှောက်ကို အားပေးသောအကြည့်ဖြင့် တစ်ချက် ကြည့်ပြီးနောက် ခုန်ဆင်းသွားလေတော့၏။

အဘိုးအိုပြောသည့် ဂူကို ဆန်ကွမ်းချိုသည် အလွယ်တကူ ရှာဖွေတွေ့ရှိလေ၏။

သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေသည့်ဂူ ဖြစ်သော်လည်း သန့်ရှင်း သပ်ရပ်နေသဖြင့် အတွင်းအား လေ့ကျင့်ရန် အလွန်ကောင်းမွန်သည့် နေရာဌာနပင်။

ဆန်ကွမ်းချို ထိုဂူမှမခွာဘဲ အတွင်းအား လေ့ကျင့်ရသည်။

အဘိုးအိုက ညအချိန်တွင် လာရောက် သင်ကြားပြသသည်။

ဒုတိယခြောက်လ နောက်ပိုင်းတွင် အဘိုးအို လုံးဝမလာတော့ပေ။

၃၁၆ ● အတ္ထုပ္ပတ္တိ နိဂုံး

ထိုကာလတွင် ဆန်ကွမ်းချို လေ့ကျင့်ရမည့်အပိုင်းဖြစ်၍ အဘိုးအို မလာရောက်တော့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အနားယူခိုက် ယွမ်ရှောက် သီးနှံများ လာပို့သည်နှင့် ကြုံကြိုက်လျှင် အနည်းငယ် စကားပြော ကြ၏။

ယွမ်ရှောက်က သူ၏ အတွင်းအား စိုးတက်လာပုံနှင့် သိုင်းစညာ အဆင့်များကို အားပေးတရ ပြောပြသောအခါ ဆန်ကွမ်းချို လွန်စွာ အားရသည်။

“ကြိုးစားညီလေး၊ ဒီပညာတွေဟာ ငါတို့အတွက် တစ်ချိန်ချိန်မှာ အထောက်အကူ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

ယွမ်ရှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချိုအား ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုပြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရှောက် ပြန်သွားသည်နှင့် အချိန် မဖြုန်းတော့ဘဲ တင်ယူခွင့်ထိုင်ကာ အတွင်းအားကျင့်ပညာကို ပြန်လည် လေ့ကျင့်ပြန်တော့သည်။

အခန်း (၃၂)

အထွတ်နှင့်အဝင်

တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ သူ၏ ဝမ်းဗိုက် ချက် အောက်မှ အပူလှိုင်းတစ်ခု ကြွတက်လာသည်။

ထိုအပူလှိုင်းသည် ဟဖြည်းဖြည်း လှုပ်ရှား ထကြွလာရာ မြင်းတစ်ကောင် ကဆုန်ခိုင်းသကဲ့သို့ ဟဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန် လာသည်။

သူသည် ထိုလှုပ်ရှားမှုကို ကြိုးစားထိန်းသိမ်း နေရ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးတပြိုက်ဖြိုက် ကျနေခဲ့ရလေ ပြီ။

ထိုတက်လာသည့် အပူလှိုင်းကို အတွင်းအားကျင့်သည့် သိုင်းသမားအနေဖြင့် ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း ရှိရမည်။

မထိန်းချုပ်နိုင်ပါက ဒုက္ခိတ ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်ခဲ့သည့် သိုင်းပညာများ အချည်းနှီး ပျက်စီးတတ်သည်။

ဤသဘောကို သိရှိထားသည့် ဆန်ကွမ်းချီသည် အတွင်း အားလှိုင်းကို အံ့ကြိတ်ကာ ကြိုးစား ထိန်းသိမ်းနေရ၏။

သို့ရာတွင် ကြကက်လာသည့်အတွင်းအားလှိုင်းများသည် အလွန်တရာပြင်းထန်လှသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချီ၏ အသည်းနှလုံး များ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါလာတော့သည်။

ထမင်းအိုးတစ်လုံးကျက်ခန့် ကြာသည်အထိ ဆန်ကွမ်းချီ ကသောင်းကနင်း ဖိန်းသိမ်းနေရစဉ် သူ့ကျောကုန်းပေါ် သို့ လက်ဝါးတစ်ဖက် လာမိသည်ကို ရုတ်တရက် ခံစား လိုက်ရသည်။

“လူကလေး၊ အဲဒီ အတွင်းအားတွေ တက်လာတာကို တားမထားနဲ့၊ တဖြည်းဖြည်း စုယူဖို့ကြိုးစားစမ်း၊ ‘ကျွန်းချီ’ ပညာနဲ့စ၊ နောက်ပြီး သွေးကြောကြီးတွေထဲကို ဖြန့်လွှတ် ပစ်လိုက်စမ်း”

သူ့အဘ ဆရာကြီး၏စကားများ သူ့နှာထဲသို့ စမ်းရေ အေးအေး လောင်းချလိုက်သကဲ့သို့ အေးမြစွာဝင်လာသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် အဘိုးအိုပြောသည့်အတိုင်း တိကျစွာ လိုက်နာ၏။

အတွင်းအားလှိုင်းများကို တတ်နိုင်သမျှ စုစည်းသည်။ စုစည်း၍ ရရှိသော အတွင်းအားလှိုင်းများကို သွေးကြော ကြီးများထဲသို့ ဖြန့်လွှတ်၏။

ဆန်ကွမ်းချီ၏ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ အတွင်းအားလှိုင်းများသည် စောစောကလို ကြမ်းတမ်းခြင်း မရှိတော့ဘဲ အစီအစဉ် တကျ လှုပ်ရှားသွားတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချီ၏ရင်ထဲ၌ နွေးထွေးမှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ငါ ဂုဏ်ယူတယ် လူလေး၊ မင်းဟာ အတွင်းအား ပညာရပ်ကိုလဲ အောင်မြင်သွားပြန်ပြီ”

ဆန်ကွမ်းချီ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အဘိုးအို ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

အဘိုးအိုသည် ဘောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကို ထောက်ကိုင် ထား၏။

“ဘတသာ အချိန်မီမလာရင်ဘော့ ကျွန်တော့် အတွင်း အားတွေ ဖောက်ပြန်ပြီး ဒုက္ခိတဖြစ်သွားမှာ သေချာမာ တယ်”

ထိုအခါ အဘိုးအိုက ဟစ်၍ ရယ်မောလေတော့သည်။

* * *

“ဟား-ဟား-ဟား-ဟား” ဒီတစ်လလုံးလုံး မင်းနားမှာ ငါရှိနေခဲ့တာပါပဲ”

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ အလွန်တရာ အံ့သြသွားလေ၏။

“ကျွန်တော် ဘာကြောင့် မသိရှိခဲ့တာလဲခင်ဗျား”

“ဟား-ဟား-ဟား.....ငါ့ကူညီတာသိမှဖြင့် မင်းအနေနဲ့ ဒီလောက် လုံ့လဝါယမ စိုက်ထုတ်မါတော့မလား၊ အဲဒီ လိုမကြိုးစားရင် ခုလို အောင်မြင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခု တော့ မင်း အောင်ပွဲဆင်သွားပြီ”

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အဘိုးအိုအား ဦးခိုက် ရှိခိုးလေ၏။

“ဘာရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ကျွန်တော် အပေါ် အလွန်ပဲ တင်ရှိနေပါပြီ၊ ဒါတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပေးဆပ်ရမှာလဲ ခင်ဗျား”

အဘိုးအိုက ပြည်းညင်းစွာ ခေါင်းခါပြီး.....

“ကျေးဇူးဆပ်ဖို့မလိုပါဘူး၊ သိုင်းလောကထဲမှာ မင်း အောင်မြင်ပြီဆိုရင် ငါ ကျေနပ်ပါပြီကွာ”

“ကျွန်.....ကျွန်တော်.....ကျွန်တော်.....”

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ မျက်ရည်များ ဝဲလာပြီး စကား ဆက် မပြောနိုင်တော့။

သူ၏အဘ ဆရာကြီးအပေါ် ကျေးဇူးတင်ရှိသည့် စိတ် ဆန္ဒများသည် သူ့ အသည်းနှလုံးထဲမှ လျှံ ကျလာခဲ့ပေပြီ။

အဘိုးအိုက ပြုံး၍.....

“လူကလေး ဆန်ကွမ်းချို၊ အခု အနားယူလိုက်ဦး၊ နောင်တော့မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်လေ့ကျင့်ပေတော့”

ဒီဂူထဲမှာ သုံးရက် လေ့ကျင့်ပြီးတဲ့အခါ ငါ့ကိုလာတွေ့ပါ၊ ငါ စောင့်နေမယ်”

သူသည် ငူထဲမှ တောင်ငွေ့တခေါက်ဖောက် ထောက် ကာ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အဘိုးအို၏ ပြောင်းလဲနေသော အပြု အမူကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

အဘိုးအိုသည် ခြေတစ်ချောင်းတည်းထောက်လျက် မရပ် မနား ခရီးသွားနိုင်စွမ်း ရှိပေသည့်။

သို့သော်.....

ယခု ထိုသို့မသွားပေ။

တောင်ငွေ့ အကူအညီဖြင့်သာ သာမန်လူတစ်ယောက် ကဲ့သို့ ပြည်းညင်းစွာ ထွက်သွားနေပေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သုံးရက် လုန်လွန်သွား၏။

တော့တ္တမြောက်နေ့တွင် သူသည် အဘိုးအိုရှိရာ ပိဋကတ် ထိုက်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

သို့သော် အဘိုးအို မရှိတော့ပါ။

အဘိုးအိုကိုယ်စား ကျောက်ခဲတစ်လုံးဖြင့် ဖိထားသည့် စာရွက်ဖြူကလေးတစ်ရွက်သာ တွေ့ရှိရပါတော့သည်။

စာရွက်ပေါ်၌ ရေးထားသော စာလုံးများကား.....

ငါ့မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာလို့ ဆိုင်း မဆင့် ဗုံမဆင့် ထွက်ခွာသွားရတယ်၊ မြန်ရင် ခြောက်

လ၊ ကြာရင် ဆယ်လဲ၊ မင်းတို့ဟာ ငါ့ဆီက ထိုက်သင့်
တဲ့ ပညာအမွေကို ရရှိခဲ့ကြပြီ၊ တကယ်တမ်း တိုးတက်ဖို့
ဆိုတာက မင်းတို့ရဲ့ ကြိုးစားလေ့ကျင့်မှုနဲ့ လုံးဝ သက်
ဆိုင်တယ်၊ ဆယ်လဲကြာလို့မှ ငါ့ ပြန်ရောက်မလာခဲ့ဘူး
ဆိုရင် ငါ့သေတ္တာနက်ကလေးကိုဖွင့်ပါ၊ အထဲမှာပါတဲ့
ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါ။

အောက်ပိုင်းတွင် နာမည် မပါဝါ၊ လက်မှတ် ရေးထိုး
မထားပါ။

သို့သော်....

ပုလွေတံ အရုပ်ကလေးတော့ ရေးဆွဲထားသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် အဘိုးအို၏စာကို ကိုင်ပြီး ငိုသွားမိ
လေ၏။

“ဘာဟာ ဒီတုရားကျောင်းပျက်ထဲမှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်
တောင် နေခဲ့ပြီပြီ၊ နှစ်နှစ်ဆယ်အတွင်းမှာတော့ခင် ဘာ
အရေးကိစ္စမှ ပေါ်ခဲ့ဘဲနဲ့ အခုမှ တာဖြစ်လို့ ပေါ်လာရ
တာလဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်က ငါ့ဆီလာတုန်းကလဲ တောင်
ဝေးတစ်ချောင်း ဆောင်ပြီး လာခဲ့တယ်၊ အဲဒီကတည်းက
ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေခဲ့တာလား မသိဘူး”

ဆန်ကွမ်းချီသည် သူတို့အား ပစ်ခွာသွားခဲ့သည့် အဘ
ဆရာကြီးအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိသည်။

“ငါနဲ့ ယွမ်ရှောက်သာ လိုက်ပါခွင့်ရရင် ငါတို့ နှစ်
ယောက်ဟာ ဘာကို တကယ်တမ်း စောင့်ရှောက်နိုင်မှာလဲ၊
တော့...”

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဆိုနင့်လာသဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့
ဝိုင်ချမိလိုက်တော့၏။

ဤကျောင်းပျက်ပေါ်၌ ယွမ်ရှောက်ကိုလည်း မတွေ့ရ
ချေ၊ သစ်သီးဝလံများ သွားရောက်ရှာဖွေနေမည်ဟု တွေး
၏။

သူ့အနေဖြင့် ယွမ်ရှောက်ကို သွားရောက် ရှာဖွေခြင်း
က ယွမ်ရှောက် ပြန်အိမ်ကို စောင့်ခြင်းက ပိုကောင်း
သည်ဟု တွေးမိ၏။

ထို့ကြောင့် ယွမ်ရှောက်အလာကိုသာ ဝေးမျှော်မိတော့
သည်။

ကွမ်းတင်ယာညက်ခန့်ကြာသောအခါ ယွမ်ရှောက် ပြန်
လာသော်ကို တွေ့ရ၏။

လစ်သီးဝလံများ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက် သယ်ဆောင်လာ
ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ယွမ်ရှောက်သည် ကျောင်းပေါ် တက်လာ လာချင်း
ဆန်ကွမ်းချီကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ အလွန်ဝမ်းသာသွား
လေ၏။

“အစ်ကိုကြီး ဆန်ကွမ်းချီ”

သူသည် သစ်သီးငလံများကို ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ စုပုံထားပြီး ဆန်ကွမ်းချိုအနီးသို့ ပြေးလာ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် မေးမြန်းမိသည်။
“ညီလေးယွမ်ရှောက်၊ ဘာဘာ အချိန်က ထွက်သွားလဲ”

ယွမ်ရှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချိုကို ကြောင်စိစိဖြင့် ကြည့်မည်။

ဆန်ကွမ်းချို၏လက်ထဲမှ စက္ကူကိုလည်း ကြည့်သည်။
သို့သော် စာရွက်၏အသုံးဝင်ပုံကို ယူမသိပေ။
“ဆရာကြီးဘာဖြစ်လို့လဲ နောင်တော်”

“အခု ဘာမရှိတော့ဘူး၊ ဒီက ထွက်သွားပြီ၊ ညီလေး ယွမ်ရှောက် ဘာကို မနေ့က တွေ့မြင်ခဲ့သေးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မနေ့ညက တွေ့ပါတယ်၊ ယွမ်ရှောက် ဆရာကနီးတော့ ဆရာကြီး မရှိတော့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်းနဲ့ ငါတို့ရဲ့ဆရာကြီးဟာ ဒီနေ့မနက်က ဒီကထွက်ခွာသွားတာပဲ”

ယွမ်ရှောက်လည်း စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။

“အစ်ကိုကြီး၊ ဆရာကြီးကဘာဖြစ်လို့ ယွမ်ရှောက်တို့ တားပစ်ခဲ့တာလဲ”

“သူ့မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ တို့က မခေါ်ဘဲ ဆရာပစ်ခဲ့တာပါ”

“ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီးနောက်လိုက်မယ်၊ လိုက်လို့ဖြစ်မယ် မဟုတ်လား”

စိတ်လိုက်မာန်ပါထုရပ်လိုက်သော ယွမ်ရှောက်အား စက်ကား၍ တားလိုက်ရ၏။

“ညီလေး ယွမ်ရှောက်၊ ငါတို့လိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဆရာကြီးက ငါတို့ ဒီမှာစောင့်နေဖို့ စာရေးပစ်ခဲ့တယ်၊ ကို ဆယ်လအထိ စောင့်ရမယ်တဲ့၊ ဒီအတောအတွင်းမှာ ငါပညာကို လေ့ကျင့်နေရမယ်တဲ့”

“အစ်ကိုကြီး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ငါဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဆရာကြီး အမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း လုပ်လုပ်ရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်လဲ အစ်ကိုကြီးလုပ်တဲ့အတိုင်း လိုက်လုပ်လို့”

ယွမ်ရှောက်သည် အဘိုးအိုနှင့်လည်းကောင်း၊ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့်လည်းကောင်း လေးနှစ်နီးပါး ဆက်ဆံခဲ့ရသဖြင့် လူ့လူ့အပြုအမူများကို ကောင်းစွာ ရရှိခဲ့၊ ရင်းနှီးခဲ့ပြီ။

ဆန်ကွမ်းချိုက သူ၏ အဘဆရာကြီး ရေးသားထားသည့် ပါအကြောင်းအရာများကို ရှင်းလင်းပြောပြသည်။

“အစ်ကိုကြီး၊ ဒီအဘိုးအိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာစောင့်ရှိတော့တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ညီလေး၊ စောင့်ကြည့်ပဲ ရှိတယ်”

၃၂၆ ● တတ္ထဆိုက် နေထင်းအောင်

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရွှေကန်တို့သည် သူတို့၏ အဘအရာကြီးအား လွမ်းဆွတ် တမ်းတကြသော်လည်း အဘအရာကြီးမှာ ကြားခဲ့သည့် အချက်များကို တိတိကျကျ လိုက်နာကြသည်။

နှစ်ယောက်သား ဆိုင်းပညာ လေ့ကျင့်ကြ၏။

တစ်ယောက်စီခွဲ၍ အတွင်းအား လေ့ကျင့်ကြ၏။ မနားစေ့ကျင့်ခဲ့ခြင်း၏ အကျိုးကား အချိန်ကုန်မှန်းမကုန်သွားခြင်းပေတည်း။

ဤသို့ဖြင့် ခြောက်လ ကြာမြင့်သွားသည်။ အဘအရာကြီး မေ့မလားပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါက ယွမ်ရွှေကန်ပါ စိတ်မကောင်းဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် သူ စိတ်ခိုက်ပုံကိုလုံးဝမပြဘဲ သိုင်းကွက်များကိုသာ ဖိ၍ လေ့ကျင့်တော့သည်။

ထိုသို့လေ့ကျင့်ချိန်အတွင်း သူ သတိထားမိသည့် အရာမှာ တောတွင်းသားလေး ယွမ်ရွှေကန်တစ်ယောက် ထိပ်သိုင်းသမား တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီဆိုသည့် အချက်တည်း။

ကျွန်လေးလကား ကုန်လွယ်လွန်းလှသည်။

ဆယ်လကြာမြင့်သည့်တိုင် သူတို့၏ အဘအရာကြီး မလားခဲ့ချေ။

ထိုဆယ်လ ကုန်လွန်သွားသည့် အချိန်တွင်မူ ဆန်ကွမ်းချိုဟန်မအောင်နိုင်တော့ချေ။

ယွမ်ရွှေကန်လည်း ဆန်ကွမ်းချိုကိုကြည့်ပြီး ထိုင်းမှိုင်းသွားတော့၏။

သိုင်းပညာလည်း မလေ့ကျင့် ဖြစ်တော့ပေ။

သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ညှိုးနှိုင်းစွာ ကြည့်မိကြ၏။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အားပေးရန်လည်း သတိမရကြတော့။

ဆောင်းလေ တသုန်သုန် တိုက်ခတ်လာပြီး နှင်းမှုန်များ ကျလာသောအခါ ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရွှေကန်ကိုခေါ်ပြီး အဘိုးအို၏ သေတ္တာနက်ကလေးဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့ကြသည်။

“ညီလေးယွမ်ရွှေကန်၊ ဒီသေတ္တာကို ပြောင်းပေါက်နား ယူခဲ့ပါ။ ဗီနားက အထင်းရောင် ပိုရတယ်။ အထဲမှာတာတွေ ရှိတယ်ဆိုတာကို မြင်မြင်ထင်ထင် ရှိတာပေါ့။”

ယွမ်ရွှေကန်သည်သူ့အစ်ကိုကြီး၏အမိန့်အတိုင်း သေတ္တာနက်ကလေးကို ရှိသေ့စွာ မယူလာခဲ့၏။

ပြောင်းပေါက် အနီး၌ ဖြည်းဖြည်းစွာ ချလေးသည်။

“ညီလေး၊ ဘာတာ သူ ဆယ်လကြာလို့မှ ပြန်မလာဘူး ဆိုရင် ဒီသေတ္တာကိုဖွင့်ပါ။ သေတ္တာထဲက ညွှန်ကြားချက် အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါလို့ စာရေးခဲ့တယ်။ အခု ဆယ်လ

၃၂၈ ● ကတ္တဆိုက်နေသင်းဆောင်

ကြာသွားပြီ၊ ဘာ စာရေးခဲ့တဲ့အတိုင်း သေတ္တာကို ဖွင့်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

ယွမ်ရှောက်က ခေါင်းညိတ်၏။

“ကဲ....ညီလေး ယွမ်ရှောက်၊ မင်းပဲ ဖွင့်လိုက်ပါ”

ယွမ်ရှောက်သည် သေတ္တာအဖုံးပေါ် လက်တင်လိုက်သည်။

သို့သော်....

ဆတ်ခနဲ သူ့လက်ကို ပြန်ရပ်လိုက်သည်။

“ညီလေး....ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစ်ကိုကြီးရှိလျက်နဲ့ ကျွန်တော်က သေတ္တာဖွင့်ရမယ် ဆိုတာ မတော်ပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးကို မရိုသေရာကျတော့ မှာပေါ့”

ဆန်ကွမ်းချီသည် ယွမ်ရှောက်၏ လူမှုဓလေ့ထုံးစံများ ကျွမ်းဝင်ပုံကို သိရှိလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ယွမ်ရှောက် လူတောထဲ တိုးလို့ရပြီ ဟုလည်း စွေးမိသည်။

ဆန်ကွမ်းချီက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီ၊ ညီလေး မဖွင့်နဲ့တော့၊ ငါပဲဖွင့်မယ်”

ဆိုင်းတုံ့ဗွင်လျှံ ဝေဗွသံ(၂) ● ၃၂၉

ဆန်ကွမ်းချီသည် သေတ္တာဖုံးကလေးကို ဖြည်းညင်းစွာ ဖွင့်လေ၏။

သေတ္တာဖုံးသည် လေးလေးပင်ပင် ရှိ၏။

သေတ္တာဖွင့်သွားသောအခါ အထဲ၌ အင်္ကျီလေးထည်နှင့် တောင်းဘီလေးထည်၊ ငွေဒင်္ဂါးအချို့နှင့် ပတ္တမြားလေးလုံး ကို တွေ့ရှိရသည်။

ထောင့်စာစ်ထောင့်တွင်မူ စာရွက်ဖြူကလေး တစ်ရွက်ကို ခေါက်ထားကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချီကကောက်ယူ ဖတ်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဗီသေတ္တာထဲက အဝတ်အစားတွေကို မင်းတို့ယူကြပါ၊ ငွေနဲ့ပတ္တမြားတွေကိုလဲ ယူပါ၊ ဒီဘုရားကျောင်းပျက်က ထွက်ပြီး လူ့လောက အသိုင်းအဝိုင်းထဲဝင်ရင် ငွေနဲ့ပတ္တမြား တွေက မင်းတို့အတွက် အသုံးကျလာပါလိမ့်မယ်၊ ဒီဘုရား ကျောင်းပျက်အကြောင်းကိုတော့ ဘာမှ မပြောကြပါနဲ့”

စာက ဤမျှသာဖြစ်သည်။

အောက်တွင် အမည်လည်း ရေးထိုးမထား၊ လက်မှတ် လည်း ရေးထိုးမထားပေ။

ပုလွေကလေးတစ်ချောင်း၏ပုံသာ ပါရှိသည်။

“အစ်ကိုကြီး၊ အရာကြီးက ဘာတွေမှာကြားထားသလဲ”

ဆန်ကွမ်းချီသည် စာဖတ်ပြီးနောက် ဝိုင်နေမိရာမှ ယွမ်
ရှောက်၏ မေးသံကြောင့် ဆတ်ခနဲ လန့်သွားသည်။

“ငါတို့ ဒီကထွက်သွားဖို့ မှာကြားသားတယ်၊ ဒီဘုရား
ကျောင်းပျက်အကြောင်းကို ဘာမှမပြောပါနဲ့လို့ မှာကြား
သွားတယ်”

ဆန်ကွမ်းချီသည် စာပါ အကြောင်းအရာများကို ပြည့်
ပြည့်စုံစုံပင် ရှင်းပြလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီပိုင်မာစန်းတောင်ကြီးကို
ခွဲခွာသွားရတော့မှာပေါ့”

ဆန်ကွမ်းချီ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ခွဲခွာရမှာပေါ့၊ ဘာဘာက ဒီမှာနေကြလို့ အိမ်နဲ့မပေးခဲ့
ဘူး၊ လူ့လောကထဲ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ သူတားပစ်ခဲ့တဲ့ငွေ
နဲ့ ရတနာတွေကို သုံးပါလို့သာ အိမ်နဲ့ပေးခဲ့တယ်၊ ကဲ....”

ဆန်ကွမ်းချီသည် သစ်ရွက်လျှော်ခေါက်များဖြင့် တစ်
ဆက်လုံး နေလာခဲ့သည့် ယွမ်ရှောက်အား သူတို့၏ အဘ
ဆရာကြီး ထားပစ်ခဲ့သည့် အောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီတို့ကို ဝတ်
ဆင်စေ၏။

သူလည်း လဲလှယ်ဝတ်ဆင်သည်။

ငွေဒင်္ဂါးများနှင့် ပတ္တမြားလေးလုံးကိုလည်း သူ့အတွင်း
အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

ဆန်ကွမ်းချီ၏ ဝတ်ဆင်ပြုပြင်ပေးမှုကြောင့် ယွမ်ရှောက်
၏ မျောက်နှင့်တူသောပုံဆင်္ကန်မှာ လူသားနှင့်မတူသော
ဘက်သို့ နီးကပ်လာ၏။

သို့သော်....

ဆန်ကွမ်းချီနှင့် ယွမ်ရှောက်တို့နှစ်ဦး၏ ရပ်ရည်သွင်ပြင်
နှင့် ပုံစံနားသဏ္ဌာန်မှာမူ အဖြူနှင့် အမည်းကဲ့သို့ ကွဲပြားခြ
ကွဲပြားနေသေးသည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ဆန်ကွမ်းချီက ပါးပါးလျားလျားဖြင့် ရပ်ရည် ချော
မောသည်။ အသားဖြူသည်။

ယွမ်ရှောက်က ကြုံ့ခိုင်တောင့်တင်းပြီး အသားမည်း၏။
မျက်နှာက မျောက်နှင့်တူသလိုလို ရပ်ဆိုင်း၏။

သို့သော်....

သူတို့နှစ်ဦး၏ အသည်းနှလုံးကား အလွန် နီးစပ်ကြ၏။
ညီရင်းအစ်ကိုထက်ပင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ခင်
နေကြသေးသည်။

ယွမ်ရှောက်သည် သူ့ဘဝတစ်သက်တာ၌ မဝတ်ဆင်ခဲ့
ဖူးသော အဝတ်အထည်များကို ဝတ်ဆင်လိုက်ရသဖြင့် မနေ
တတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။

“အစ်ကိုကြီး၊ ဒါတွေကို ကျွန်တော် မဝတ်ချင်ဘူး၊
မဝတ်လို့ မရဘူးလား”

BURMESE
CLASSIC

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အဘ ဆရာကြီးအတွက် ဝမ်းနည်း
နေမိသည့်ကြားက ရယ်မိလေ၏။

“ညီလေးယွမ်ရှောက်၊ အခု ငါတို့ လူ့လောကအသိုင်း
အဝိုင်းထဲ သွားကြတော့မယ်၊ ဟိုကလူတွေဟာ ငါနဲ့ အဘ
ဆရာကြီး ဝတ်သလိုပဲ ဝတ်ဆင်ကြတယ်၊ မင်းရဲ့ တောတွင်း
အဝတ်အစားကြီးနဲ့ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ဝင်သွားရင် ငါ
တို့ကို ခဲနဲ့ပေါက်ထုတ်ကြလိမ့်မယ်၊ အဘဆရာကြီးရဲ့ စကား
ကို ဆန့်ကျင်သလိုဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီအဝတ်
အစားတွေကို သည်းခံပြီး ဝတ်ပါလို့ ငါ တောင်းပန်ပါ
တယ်”

ယွမ်ရှောက်မှာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်သွားတော့၏။

“တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူး အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီးက
အဘ ခိုင်းတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့် တာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်မှာပါ”

“အေး...ဒီလိုမှပေါ့၊ ညီလေးစိတ်ထဲမှာတာဖြစ်နေတယ်
ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ နောင်ကျတော့လဲ ကျင့်သား ရသွား
မှာပါ၊ ကဲ...ငါတို့ညီအစ်ကို ဘုရားကျောင်းက ထွက်ကြ
တော့မယ်”

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ်ရှောက်တို့သည် ဘုရားကျောင်း
ပျက်၏ တံခါးများကို အသေအချာပိတ်ပေးပြီး ထွက်ခွာ
လာကြ၏။

တောစပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဘုရားကျောင်းပျက်ကို
တစ်ကြိမ် လှည့်ကြည့်မိ၏။

ဆန်ကွမ်းချို၏ရင်ထဲ နင့်နေသည်။

သူ၏ အဘဆရာကြီးကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

ထို့ကြောင့် အဘဆရာကြီးအား မျှော်မှန်းလျက် လက်
အုပ်ချီ၍ ရှိခိုးမိလေ၏။

“အစ်ကိုကြီး...ဘာလုပ်တာလဲ”

ယွမ်ရှောက်က မေးလာသောအခါ ဆန်ကွမ်းချိုက ရှင်း
လင်းပြလိုက်ရသည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်လဲ ရှိခိုးမယ်”

ယွမ်ရှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချို လုပ်သည့်အတိုင်း လိုက်
လုပ်သည်။

ထို့နောက် သူတို့ လေးနှစ်နီးပါးခိုလှုံလျက် မညာရင်နို့
သောက်စို့ခဲ့သည့် ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီးအား ကျောခိုင်း
ထွက်ခွာလာခဲ့ကြတော့သည်။

* * *

၃၃၄ ● ဆိုဗီယက်စစ်ရေးအောင်

သစ်တောကြီးအတွင်းသို့ သူ၏ဆရာဟောင်း ရဲယီဖိန်နှင့် အတူ ဝင်ရောက်ခဲ့စဉ်က အဖြစ်အပျက်များကို ဆန်ကွမ်းချီ သတိရလာပြီး မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာသည်။

ယွမ်ရှောက်မှာ ဆန်ကွမ်းချီထက်ပင် ပိုမိုခံစားခဲ့ရသည်။

ဤတော ဤတောင်သည် သူ့ဖာတီမဟုတ်ပါလား။

သူ့အိမ် မဟုတ်ပါလား။

ပျော်မြူး ကျင်လည်ကျက်စားရာ မဟုတ်ပါလား။

ဤစောဤတောင် အတွင်းရှိ တိရစ္ဆာန်များသည် ကောက်ကျစ်မှု မရှိပေ။

သူ့အား ရိုးသားစွာ ဆက်ဆံကြ၏။

ဤတိရစ္ဆာန် ဒေါသထွက်နေလျှင်လည်း သိသာ၏။

စိတ်ကောင်း ရှိနေလျှင်လည်း သိသာ၏။

မည်သည့် တိရစ္ဆာန်ကမျှ ဟန်ဆောင်ဆက်ဆံခြင်း မရှိကြပေ။

ယခု သူနှင့်အလွန်တရာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သော ဤတော ဤတောင်ကို စွန့်ခွာလျက် လူ့အသိုင်းအဝိုင်းတွင်းသို့ ဝင်ရ ပေတော့မည်။

ဆိုင်းထုံခွင့်ထူး ၀၀လွှာ(၂) ● ၃၃၅

ထိုလူဆိုသည့် သတ္တဝါများထဲတွင် စိတ်သဘောထား အကောင်းဆုံးဆိုသည့် လူနှစ်ဦးကိုသာ သူ တွေ့ဖူးခဲ့လေ သည်။

တိလူနှစ်ဦးက အဘဆရာကြီးနှင့် သူ၏အစ်ကိုကြီး ဆန် ကွမ်းချီတည်း။

ဤသစ်တောအတွင်း တွေ့ခဲ့ဖူးသော သစ်ခတ်သမား အချို့နှင့် သိုင်းသမားအချို့ တို့ကား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လိမ် ညာရန်၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သတ်ဖြတ်ရန်၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကောက်ကျစ်ရန်တို့ကိုသာ လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြ၏။

သူတွေ့ရမည့် လူတောသူတောကား အဘယ်သို့ ရှိပါ မည်နည်း။

ယွမ်ရှောက်သည် သူ၏ဖာတီ တောတောင်ကြီးကို စွန့်ခွာ လာရသဖြင့် ဓမ်းလည်းနည်းမိသည်။

လူ့လောကသစ်သို့ ဝင်ရမည့်အတွက်လည်း ကြောက်ရွံ့ မိသည်။

သူ့အတွက် အားကိုးစရာဆို၍ ဆန်ကွမ်းချီသာ ရှိတော့ သည်။

ဆန်ကွမ်းချီအဖို့လည်း ယွမ်ရှောက်ကဲ့သို့ စိတ်ပူပင်စရာ ချည်းသာ ဖြစ်နေသည်။

BURMESE CLASSIC

၃၃၆ ● ထက္ကသိုက်နုလင်းအောင်

ယခင်က သူ၏ဆရာကြီး ရဲယိဖိန်နှင့်အတူ သွားလာစဉ်က
ဆရာကြီးကသာ အစစအရာရာ ဦးဆောင်ခဲ့သည်။

ဆရာကြီး ညွှန်ကြားသမျှ သူ လုပ်ဆောင်ခဲ့ရသည်။

ယခုအခါတွင်မူ သူသည် ယွမ်ရွှောက်ကို ဦးဆောင်လာ
ရ၏။

သူ့ရင်ထဲတွင် ရတက်မအေးနိုင်အောင် ရှိနေသည်က
တော့ အမှန်ပင်တည်း။

စာစဉ်-၂ ပြီး၏။

(စာစဉ်-၃ ဆက်လက် ဖတ်ရှုပါရန်)